

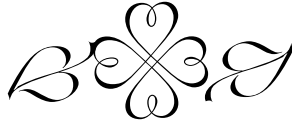

Revolucija Ijubavi

JOYCE MEYER

Revolucija Ijubavi

Revolucija Ijubavi

Joyce Meyer

Syloam

Copyright ©2009 by Joyce Meyer

Naslov originala: The Love Revolution By Joyce Meyer

Copyright © 2010 za srpsko izdanje, Syloam

Izdaje: Syloam (www.syloam.org, www.press.syloam.org)

Za izdavača: Miroslav Fic

Urednik: Miroslav Čobrda

Prevod: Tomislav Vidaković

Lektura i korektura: Vesna Novaković

Prelom: Saša Pešić

Štampa: MBM-plas

Tiraž: 5000

ISBN: 978-80-89414-10-9

Ako drugačije nije naznačeno, svi biblijski citati uzeti su iz Biblije koju je preveo Lujo Bakotić, u izdanju „Dobra vest”, Novi Sad, 1994.

SADRŽAJ

UVOD	vii
POGLAVLJE 1	3
U čemu je problem?	
POGLAVLJE 2	25
<i>Koren problema</i>	
POGLAVLJE 3	38
<i>Dobre stvari se ne dešavaju slučajno</i>	
POGLAVLJE 4	56
<i>Božji upliv</i>	
POGLAVLJE 5	68
<i>Ljubav pronalazi način</i>	
POGLAVLJE 6	80
<i>Dobrom nadvladati zlo</i>	
POGLAVLJE 7	97
<i>Pravda za potlačene</i>	
POGLAVLJE 8	124
<i>Ljubav je uključiva, a ne isključiva</i>	

POGLAVLJE 9	145
<i>Učini da se ljudi osećaju dragoceno</i>	
POGLAVLJE 10	168
<i>Predani činjenju delâ ljubavi</i>	
POGLAVLJE 11	181
<i>Saznaj šta ljudima treba i budi deo rešenja</i>	
POGLAVLJE 12	191
<i>Bezuslovna ljubav</i>	
POGLAVLJE 13	200
<i>Ljubav ne pamti zlo</i>	
POGLAVLJE 14	210
<i>Praktični načini pokazivanja ljubavi</i>	
POGLAVLJE 15	233
<i>Trebamo li probuđenje ili revoluciju?</i>	
NAŠE VEROVANJE	245
BELEŠKE	247
O AUTORU	249

UVOD

Revolucija. Već i sâma ta reč donosi tračak nade, budi strast i nadahnjuje određenu odanost, poput malo koje druge reči u našem rečniku. Kroz istoriju, ideja revolucije je inspirisala one koji su podsticali na promenu i davala hrabrost plašljivima. Revolucije su okupljale ljude u potrazi za svrhom koja bi bila veća od njih sâmih. Muškarci i žene, koji su do tada bili bez cilja, pronalazili su svrhu zarad koje su bili spremni položiti i svoj život. Revolucije su porodile velike vođe i odgojile velike sledbenike. One su doslovno menjale svet.

Revolucija je nagla, radikalna i potpuna promena načina na koji su se stvari uobičajeno činile. Revolucije su obično započinjali pojedinci, ili vrlo male grupe ljudi, koji nisu želeli nastaviti živeti na isti način kojim su živeli u prošlosti. Verovali su da se nešto može i *mora promeniti*, i *nastavljali su promovisati svoje ideje sve dok se na kraju nije promenila situacija, često na radikalan način*.

Događale su se revolucije u toku kojih su sa vlasti bile zbačene vlade koje nisu brinule o napretku svojih građana. Ako pomenemo samo neke, to se npr. dogodilo u toku francuske, američke i ruske (boljševičke) revolucije. Revolucije se

dogadaju i onda kada se neki zastareli sistemi ili načini rada zamene novim metodama i idejama, kao što se to desilo u naučnoj i industrijskoj revoluciji. Thomas Jefferson je rekao: „Svaka generacija treba novu revoluciju”, i ja verujem da je sada vreme za novu svetsku revoluciju, najveću do sada. Ne trebaju nam revolucije kakve su obeležile istoriju čovečanstva u generacijama pre nas, utemeljene na politici, ekonomiji ili tehnologiji. Treba nam revolucija ljubavi.

Trebamo „zbaciti sa vlasti” sebičan i egocentričan način života. U svetu se ništa neće promeniti, ako svako od nas ne bude spreman na promenu. Često želimo da se svet promeni, a da nismo svesni da je stanje u svetu samo rezultat načina na koji mi živimo svoje pojedinačne živote, tj. rezultat naših svakodnevnih odluka.

Kad bi svaka osoba na planeti znala kako primiti i dati ljubav, naš svet bi bio mnogo drugačije mesto. Mislim da svi znamo da nešto nije u redu sa društvom u kojem živimo i da to treba popraviti, ali izgleda da niko ne zna što bi trebalo učiniti ili kako započeti promenu. Način na koji mi reagujemo na ovaj svet, koji je „van svake kontrole”, sveo se na to da se žalimo i mislimo: „Neko bi tu trebao nešto učiniti.” Mislimo i govorimo kako bi verovatno Bog ili vlada, ili neko drugi na poziciji autoriteta, trebao nešto preduzeti. Moramo naučiti da živimo iz potpuno drugačijeg ugla gledišta nego što smo to činili do sada. Moramo biti voljni učiti, menjati se i priznati da smo i mi deo problema.

Ne možemo popraviti ono što ne razumemo. Zato pre svega trebamo prepoznati koren problema. Zašto je većina ljudi nesrećna? Zašto ima tako mnogo nasilja u porodicama, susedstvima, gradovima i nacijama? Zašto su ljudi toliko besni? Možda misliš da se te stvari dešavaju zbog greha. Možda kažeš: „Problem je u tome što su ljudi grešni.” Teoretski se slažem s

tobom, ali volela bih tom problemu pristupiti iz ugla praktičnog delovanja. Čvrsto verujem da je koren svih tih, a i mnogih drugih, problema zapravo sebičnost. Naravno, i sebičnost je jedan od očiglednih greha. Očituje se kada osoba kaže: „Želim to što želim i učiniću sve da to dobijem.” Greh je uvek tamo gde neka osoba ide protiv Boga i načina kojima On čini stvari.

Imamo tendenciju živeti „unazad” – baš suprotno od načina na koji bismo trebali živeti. Živimo za sebe, a opet se čini kao da nikako ne možemo postići zadovoljstvo. Trebamo živeti za druge i naučiti predivnu tajnu da se ono što darujemo drugima vraća nama, i to višestruko uvećano. Sviđa mi se kako je to zabeležio poznati lekar Luka: „Dajte i daće vam se. Meru dobru i nabijenu i stresenu i prepunu daće vam u naručje vaše. Jer kakvom merom dajete, onakvom će vam se vratiti” (Luka 6:38).

U mnogim društvima, posedovanje i kontrola su postali glavni cilj. Svako želi biti „broj jedan”, što automatski povlači za sobom da će mnogo ljudi biti razočarano, budući da samo jedna osoba u određeno vreme i na određenom području može biti „broj jedan”. Samo jedna osoba može biti predsednik neke firme ili najpoznatiji glumac ili glumica. Samo jedna osoba može biti najbolji pisac ili slikar na svetu. Iako verujem da trebamo biti fokusirani na određeni cilj u svom životu i dati sve od sebe da ga i postignemo, ne verujem da bismo trebali želeti sve za sebe bez da brinemo i o drugima.

Ovu knjigu pišem u svojoj šezdeset petoj godini i pretpostavljam da me već i sâma ta činjenica kvalifikuje da kažem neke stvari. Ako ništa drugo, živela sam dovoljno dugo da isprobam mnoštvo načina kako postati srećan, a metodom eliminacije sam otkrila šta funkcioiše, a šta ne funkcioniše. Sebičnost ne doprinosi tome da život izgleda onako kako bi trebao izgledati i svakako nije Božja volja za ljude. Verujem da

u ovoj knjizi mogu dokazati da je sebičnost najveći problem današnjice i da taj problem treba rešiti jednim radikalnim pokretom eliminacije. Trebamo objaviti rat sebičnosti. Potrebna nam je revolucija ljubavi.

Ljubav je više od teorije ili reči. Ona je akcija. Ona se mora videti i osetiti. Bog je ljubav! Ljubav jeste i oduvek je bila Njegova ideja. On je došao na Zemlju da bi nas voleo i poučio nas kako da volimo Njega, sebe i druge.

Kad živimo po Njegovom primeru, život je predivan. U suprotnom, ništa ne funkcioniše kako bi trebalo. Ljubav treba biti naš odgovor na sebičnost, jer ljubav daje dok sebičnost uzima. Moramo se osloboditi sâmh sebe. Kao što možemo videti u 2. Korinćanima 5:15, Isus je upravo zbog toga došao: „On je za sve umro zato da oni koji žive, ne žive više radi sebe, nego radi onoga koji je za njih umro i uskrsnuo.”

Nedavno sam razmišljala o svim strašnim problemima koji potresaju svet. Milioni dece umiru od gladi, širi se AIDS, događaju se ratovi, tiranija, trgovina ljudima, incest i mnoge druge stvari. Pitala sam Boga: „Kako možeš stajati i gledati sve to što se dešava u svetu i ništa ne preduzimati?” Čula sam kako mi Bog odgovara u mom duhu: „Ja radim kroz ljude. Čekam da moj narod ustane i nešto učini.”

Možda, kao i milioni drugih, razmišljaš: „Znam da u svetu postoji puno problema, ali oni su tako veliki da ja tu ništa ne mogu učiniti.” Upravo takav način razmišljanja nas je paralisao, dok je u isto vreme zlo trijumfalno napredovalo. Moramo prestati razmišljati o onome što ne možemo učiniti i početi činiti ono što možemo. U ovoj knjizi ćemo, ja i nekoliko gostujućih autora koje sam pozvala da mi se pridruže, podeliti s tobom mnoge ideje i načine na koje se možeš priključiti jednom novom pokretu koji ima sposobnost doneti radikalnu pozitivnu promenu.

Ne želim više samo stajati i gledati kako svet sve više propada. Možda ne mogu rešiti sve probleme koje vidim, ali ću učiniti ono što mogu. Moja je molitva da mi se pridružiš u zauzimanju stava protiv nepravde i da budeš voljan učiniti radikaln preokret u načinu na koji pristupaš životu. Život se više ne sme „vrteti” oko toga što drugi mogu učiniti za nas, nego oko toga što mi možemo učiniti za druge.

Svaki pokret treba neki moto ili „verovanje” po kojem će živeti. Mi, u „Joyce Meyer Ministries”, smo posle molitve sastavili jednu izjavu predanja po kojoj smo odlučili funkcionisati. Da li ćeš nam se pridružiti?

Odlučujem da živim saosećajno i **odričem se**
kojekakvih izgovora da tako ne živim.

Ustajem protiv nepravde
i **odlučujem se posvetiti** jednostavnim delima
Božje ljubavi.

Neću više samo posmatrati i ništa ne činiti.
To je moja odluka.

JA SAM DEO REVOLUCIJE LJUBAVI.

Molim se da ove reči postanu i tvoj moto – novi standard po kojem ćeš živeti. Nemoj čekati da vidiš šta će drugi učiniti i hoće li ovaj pokret postati popularan. To je nešto što moraš odlučiti sâm za sebe; predanje nečemu što je tvoj slobodan izbor. Postavi pitanje sâmom sebi: „Hoću li nastaviti da budem deo problema ili ću biti deo rešenja problema?” Ja sam odlučila da budem deo rešenja problema. Ljubav će biti centralna tema mog života.

Postavi pitanje sâmom sebi: „Hoću li nastaviti da budem deo problema ili ću biti deo rešenja problema?” Ja sam odlučila da budem deo rešenja problema. Ljubav će biti centralna tema mog života.

A ti? Hoćeš li nastaviti kontinuitet problemâ u svetu? Hoćeš li ih ignorisati i pretvarati se da ih nema? Ili ćeš se pridružiti revoluciji ljubavi?

Revolucija ljubavi

POGLAVLJE
1

U čemu je problem?

Ja sam samo jedan, ali ipak sam jedan. Ne mogu učiniti sve, ali mogu učiniti nešto. Iako ne mogu učiniti sve, neću se ustručavati učiniti nešto što mogu.

Edward Everett Hale

Dok ja sedim, ispijam svoju jutarnju kafu i uživam u prekrasnom pogledu koji se pruža kroz moj prozor, 963 miliona ljudi gladuje. Više od jedne milijarde ljudi zarađuje manje od jednog dolara dnevno. Trideset hiljada dece će danas umreti zbog siromaštva. Oni umiru u nekim od najsiromašnijih sela na svetu – daleko od savesti sveta. To znači da ih 210 000 umre svake sedmice, 11 miliona svake godine, a većina od njih je mlađa od pet godina. Od 2.2 milijarde dece na svetu, 640 miliona ih je bez prikladnog smeštaja, 400 miliona bez pitke vode i 270 miliona bez ikakve medicinske nege.

Jesu li ti ovi statistički podaci potresni kao i meni? Nadam se da je tako. Naime, to su istovremeno i zapanjujući i uravnoteženi podaci o životu u svetu u kojem živimo. Te stvari se dešavaju na našoj planeti i pred našim očima. Ja razumem da se podaci koje si upravo pročitao možda ne odnose na tvoj grad ili zemlju u kojoj živiš, ali se mora priznati da smo danas, više nego ikada pre, svi „građani sveta”. Deo smo globalne zajednice, a mnogi članovi naše ljudske porodice trpe na nezamislive i neizrecive načine.

Verujem da je vreme za poziv na buđenje na svetskom nivou – poziv koji će nas podići iz našeg samozadovoljstva, neznanja, izbegavanja suočavanja sa teškoćama i potaći nas da ustanemo protiv boli i siromaštva, gubitka i oskudice, nepravde, tiranije i življenja u uslovima koji nisu zadovoljavajući za zdrav i dostojanstven ljudski život. Vreme je za revoluciju ljubavi.

Jedna mala usta, šest gangrena

U toku naše medicinsko-evangelizacijske kampanje („Joyce Meyer Ministries medical outreach”) u Kambodži, jedan zubar-volonter izvadio je 21 zub jednom malenom detetu. Od toga, na šest zuba, dete je imalo razvijen gangrenski proces. Razmišljanje o toj mučnoj situaciji podsetilo me na vreme kad je moj muž imao jaku zubobolju u toku puta za Australiju. Bio je očajan, jer je bio u avionu i nije bilo mogućnosti da igde ode. Čim smo sleteli, u deset sati uveče, neko mu je dogovorio termin kod zubara i konačno je mogao primiti pomoć. Ali, šta je sa malom devojčicom i hiljadama drugih poput nje, koji trpe bol svaki dan i uopšte nemaju pristup medicinskoj pomoći?

Razmisli na trenutak o tome. Kakav je to osećaj imati dvadeset jedan pokvaren i vrlo bolan zub?

Takva nezamisliva patnja postoji i svaki dan se dešava stvarnim ljudima u zabačenijim mestima. Većina od nas ili ne zna za te stvari ili možda vidimo nešto o tome na televiziji, pa kažemo: „Kakva sramota! Pa, neko bi tu stvarno morao nešto učiniti!”, i nastavimo ispijati našu jutarnju kafu i uživati u pogledu koji nam se pruža kroz prozor.

Tamo gde je smeće blago

Desetogodišnja devojčica po imenu Gchi živi na deponiji smeća u Kambodži. Tamo je došla kad je imala samo četiri godine. Njeni roditelji je više nisu mogli izdržavati, pa su zamolili njenu stariju sestru da je povede negde sa sobom. Jedino mesto na kojem su njih dve mogle preživeti bila je deponija smeća na kojoj su od tada živele i radile. Gchi tako sedam dana nedeljno provodi prekopavajući po smeću metalnim štapom ili rukama, tražeći hranu ili komade plastike ili stakla koje bi mogla prodati da bi došla do novca za hranu. Na deponiji živi već šest godina; puno drugih je tamo mnogo duže.

Veoma je bitno da shvatiš da se radi o *gradskoj deponiji smeća*. Svake noći kamioni raznovrsnog smeća dovoze bačene otpatke iz ljudskih života koje su skupljali po celom gradu i to odlažu u velikim gomilama. Deca rade noću, po mraku, noseći kacige sa svetiljkama, jer se najbolje smeće može naći kad tek stigne.

Pošto sam posetila tu deponiju smeća, jedan novinar me pitao šta mislim o onom što sam videla. Dok sam pokušavala artikulirati svoje misli, bilo mi je sve jasnije da je situacija tako užasna da nisam znala šta da mislim o tome. Nisam znala kako

rečima da dočaram stepen te degradacije, ali sam odlučila da preduzmem nešto u vezi toga.

Bio je potreban jednogodišnji trud nekoliko osoba da bi se skupile donacije od partnera naše službe, a i moj muž i ja smo se uključili sa svojim sredstvima. Obnovili smo dva velika autobusa i pretvorili ih u pokretne restorane. Oni se dovezu na deponiju smeća, deca uđu u njih i pojedu pristojan obrok, a čak im je obezbeđeno i kratko podučavanje iz čitanja i matematike kako bi im se pomoglo da se pripreme za bolju budućnost. Naravno, pokazujemo im i Isusovu ljubav i dajemo im do znanja da su voljeni, ali ne toliko rečima, koliko delima, ispunjavajući njihove praktične potrebe.

Nisu dovoljne samo dobre namere

Čula sam priču o čoveku koji je otišao u Rusiju sa dobrom namerom da govori ljudima o Isusovoj ljubavi. U vreme njegove posete, mnogo ljudi je gladovalo. Kad je video red ljudi koji su čekali u nadi da će dobiti hleba da prežive taj dan, počeo je svakom od njih u ruke davati po jedan evangelizacioni traktat na kom je bila ispisana poruka spasenja. On im je zaista pokušavao pomoći, ali jedna žena ga je pogledala u oči i ogorčeno rekla: „Ono što vi govorite je lepo, ali to ne može napuniti moj prazan stomak.”

Naučila sam da su neki ljudi toliko povređeni da ne mogu čuti Radosnu vest da ih Bog voli. Oni tu ljubav treba da osete, a jedan od najboljih načina da se to desi jeste da, uz to što im govorimo da su voljeni, ispunimo i njihove praktične potrebe.

Moramo biti svesni da reči nisu dovoljne. Isus je propovedao Radosnu vest, ali je isto tako i činio dobro i ozdravljao sve one koje je đavo mučio (vidi Dela apostolska 10:38). Govore-

nje nije skupo i ne zahteva veliki napor, ali prava ljubav „košta”. „Koštala” je Boga Njegovog jedinog Sina, a ako dopustimo pravoj ljubavi da teče kroz nas, i nas će „koštati”. Verovatno će trebati da uložimo određeno vreme, novac, trud ili šta drugo.

Moramo biti svesni da reči nisu dovoljne.

Bog računa na nas

Ja ću uskoro izaći iz kuće da bih se našla sa svojim mužem na kafi. Posle toga ćemo ručati. Sve ukupno, to će trajati oko dva sata, a pretpostavlja se da se za to vreme u svetu otme oko 240 dece u kontekstu trgovine seksualnim robljem. To znači da će, ako mi nešto ne učinimo, zbog ljudske sebičnosti i pohlepe, svakog minuta biti uništena dva nova dečja života. Šta mi tu možemo učiniti? Možemo se informisati, možemo moliti, možemo nešto preduzeti. Možemo podržati službe i organizacije koje su se dokazale u izbavljanju žena i dece iz tih strašnih situacija. Ako Gospod od nas to zatraži, možemo se čak zaposliti u direktan rad sa tim ljudima. Ako se time ne možemo baviti profesionalno, možemo se uključiti u neki kratkoročniji projekat ili poći na kraće misijsko putovanje.

Seksualno ropstvo

Dok hodaš jednom mračnom ulicom, svuda oko tebe iz tame „proviruju” znakovi propasti i uništenja. I više nego na nivou čula, siguran si u ono što unutar sebe osećaš. Nema sumnje...ovo mesto je zlo. Koliko god da ti je teško da zami-

sliš, to mesto su stvorili zli i nemoralni ljudi da bi tamo prodavali decu za seksualno zlostavljanje.

Taj pakao na zemlji postao je dom devojčici Samrawork kad je imala samo sedam godina. Kad su je oslobodili na jednoj autobuskoj stanici, imala je već dvanaest godina. Razobličila se u beživotnu „ljusku” mlade devojke – bila je „kost i koža”, emocionalno mrtva i sa upalim bezizražajnim očima. Pet godina je bila žrtva požudnih perverznojaka koji su plaćali višu cenu za „privilegiju” nasilja nad njenim mladim telom. Budući da je bila tako mlada, umesto jednog dolara plaćali su tri.

Takvo postupanje prema njoj na njenim ženskim organima je ostavilo toliko teške posledice da je morala proći zahtevan hirurški zahvat da bi uopšte mogla živeti normalnim životom. Ali, narušenost njenog fizičkog zdravlja je bilo manji problem u poređenju sa štetom koja joj je nanesena na emocionalnom i duhovnom nivou.

Dijagnostikovano joj je i virus HIV. S obzirom da je bila siroče, nije imala nikakvo sećanje na roditelje. Poput mnogih drugih, bila je uhvaćena u tamu nezamislivog zla.

Statistike¹ kažu sledeće:

- Svake godine 1.2 miliona dece postaju žrtve trgovine ljudima, uz milione onih koji su već u tome.
- Svaka dva minuta jedno dete biva seksualno zlostavljano.
- U zadnjih trideset godina, otprilike 30 miliona dece je izgubilo svoje detinjstvo zbog seksualnog zlostavljanja.

Zubar, kojeg sam ranije pomenula, učestvovao je u jednoj od naših medicinsko-evangelizacionih kampanja u zemljama tzv. Trećeg sveta. Na tim kampanjama imamo nekoliko ljudi koje plaćamo, ali većina radnika su predivni volonteri koji uzimaju godišnji odmor i plaćaju sve svoje troškove da bi išli sa

nama. Oni rade dvanaest do šesnaest sati dnevno, obično na mestima gde je temperatura mnogo viša od one na koju su navikli. Nema klima-uređaja i sigurno im nije baš zabavno. Rade u zabačenim selima, pod šatorima, i pomažu ljudima koji možda nikad nisu primili bilo kakvu medicinsku pomoć. Mi smo u mogućnosti da im damo lekove koji im mogu spasiti život i olakšati boli. Dajemo im vitamine, hranimo ih i dajemo im do znanja da ih Isus voli. Svakome od njih se daje prilika da primi Isusa, a većina ih to i učini. Krenu mi suze na oči kad se setim lekarâ, zubarâ, medicinskih sestara i ostalog medicinskog osoblja koji su nam s puno emocija govorili kako su im ta putovanja zauvek promenila živote. Mi im pokušamo zahvaliti, a na kraju oni nama zahvaljuju što smo im otvorili oči da vide šta je zapravo život.

Jednom prilikom, na put u Kambodžu, sa sobom smo povelili našeg računovođu. Iako je mnogo puta gledala video-prezentacije naših misijskih putovanja, ipak je bila snažno dotaknuta onim što je lično videla. Rekla je: „Osećam se kao da sam celi život živela 'pod staklenim zvonom'.” Pod tim je mislila na to koliko je bila izolovana od stvarnosti. Ja mislim da je to slučaj kod većine od nas. Razumem da ne mogu svi otići u zemlje Trećeg sveta da bi se „iz prve ruke” uverili na kakav je život prisiljeno tamnošnje stanovništvo, ali svako može barem pokušati da zapamti kad pročita ili vidi na televiziji da se ono što čita ili vidi zapravo nekome dešava – i to mnogima. Bog voli te ljude i On računa na nas, da ćemo nešto preduzeti u vezi toga.

Neuhranjenost

Mehret gleda svet iz jedne drugačije perspektive. U malom etiopskom selu, koje se zove Angacha, ona daje sve od sebe

da „drži korak” sa ostalom decom, ali jednostavno nije poput drugih.

Iako je Mehret rođena zdrava, stalna neuhranjenost je prouzrokovala sve veće krivljenje njene kičme, zbog čega je sve teže hodala, dok joj je trčanje i igranje sa ostalom decom bilo nemoguće. Zbog istog poremećaja narasla joj je i velika grba na desnoj strani leđa – prevelika da bi je mogla sakriti, a prebolna da bi je mogla ignorisati.

Ako iko zna koliko joj je teško to je njen otac Abeba. Ono što on želi više od svega je da može prehranjivati svoju decu...*i učiniti da njegova draga kćerka opet bude zdrava.* Kad bi Mehret počela dobijati kvalitetnu hranu koja joj je potrebna, zaustavio bi se proces pogoršavanja njenog zdravlja. Ali, za sada se takvo rešenje ne nazire.

Dan za danom, Abeba se bori sa osećajem krivice što ne može prehraniti svoju decu. Takođe, svestan je da će stanje njegove bolesne kćerke samo nastaviti da se pogoršava, ako se nešto radikalno ne promeni. Ubrzo neće više moći ni da hoda, a na kraju će i umreti.

Mehret poznaje bolan osećaj gladi...*i bol zbog toga što je drugačija od drugih.* Takođe, ona zna da će svaki novi dan biti barem malo teži od prethodnog.

U saradnji sa humanitarnom organizacijom „International Crisis Aid”, moja služba je počela snabdevati Mehret sa hranom koja joj je potrebna za život i za prestanak daljeg krivljenja njene kičme. Ali, postoji još tako puno dragocene male dece...*poput Mehret... kojima je potrebna naša pomoć da bi se pobedilo u ratu protiv neuhranjenosti.*

Statistike² kažu sledeće:

- Procenjuje se da trenutno u svetu gladuje oko 963 miliona ljudi.

- Svaki dan gotovo 16 000 dece umre zbog razlogâ povezanih sa glađu; to je jedno dete svakih pet sekundi.
- Godine 2006. od gladi je u svetu umrlo oko 9.7 miliona dece pre nego što su doživeli svoj peti rođendan. Skoro svi ti slučajevi su zabeleženi u zemljama u razvoju – od toga četiri petine otpada na subsaharsku Afriku i južnu Aziju, dve regije u kojima je zabeležena najviša stopa gladi i neuhranjenosti.

Krah svetskog sistema

Čini mi se da se svetski sistem ruši do svojih temelja, a da mi svi to samo posmatramo skrštenih ruku. Ako pažljivo slušaš, čuješ kako ljudi svuda govore: „Svet se raspada.” To čujemo i na vestima i u običnim razgovorima. Čini se da svako govori o nepravdi u svetu. Ali, pričanje koje ne prati akcija ništa neće rešiti. Moje je pitanje: „Ko će ustati protiv nepravde i ispraviti to stanje?” Ja sam odlučila da ću to biti ja. Znam za još nekoliko hiljada drugih koji su doneli istu odluku. Ipak, potrebno je da nam se pridruže još stotine hiljada da bismo mogli odraditi taj posao.

Učini što god možeš!

Možda misliš: „Joyce, ono što ja mogu učiniti ne bi se ni primećilo u svetskim razmerama problema.” Znam kako se osećaš, jer sam se nekad i ja tako osećala. Ali, ako svi budemo razmišljali na takav način, niko neće ništa učiniti i ništa se neće promeniti. Iako naši pojedinačni naponi možda ne mogu rešiti

probleme, zajedno možemo napraviti velike stvari i vidljivu razliku. Bog nas neće držati odgovornim za ono što nismo mogli učiniti, ali će od nas tražiti odgovornost za stvari koje smo mogli učiniti.

Nedavno sam se vratila sa puta po Indiji i baš sam bila u taretani kad mi je prišla žena, koju tamo često viđam, i upitala me verujem li ja zaista da svi napori koje ulažemo u ta naša misijska putovanja rešavaju bilo šta, s obzirom da će milioni ljudi i dalje umirati od gladi, bez obzira na to koliko ljudi mi nahranili. Tada sam s njom podelila nešto što mi je Bog stavio na srce – nešto što mi se zauvek useklo. Da smo ti ili ja gladni, zato što već tri dana nismo ništa jeli, i da nam neko ponudi jedan obrok koji će ublažiti bol u našim stomacima, ne bismo li to prihvatili i bili sretni zbog toga? Naravno da bi. Ista je stvar i sa ljudima kojima pomažemo. Mi možemo uspostaviti programe kontinuiranog zbrinjavanja za mnoge od njih, ali će uvek biti onih kojima ćemo moći pomoći samo jednom ili dva puta. Ipak, znam da su te naše kampanje vredne toga da ih organizujemo. Ako možemo samo jednom gladnom detetu dati jedan obrok, vredelo je. Ako možemo samo jednoj osobi pomoći da na jedan dan živi bez bola, vredelo je. Odlučila sam da ću uvek učiniti ono što mogu i da ću zapamtiti ono što mi je Gospod rekao: „Ako nekome možeš samo na sat vremena barem smanjiti bol, to je još uvek vredno truda.”

Svet je postao „bljutav”

Smatram da sa sigurnošću mogu reći da je većina onog što ovaj svet nudi zapravo „bljutavo”. Naravno, ne govorim o hrani. Na primer, većina filmova koji se proizvode u Hollywoodu je nekako „bljutava”. Obično kad vidimo bilo koji tip ponašanja ko-

ji ne zrači kvalitetom, brzi smo to osuditi kao nešto „od sveta”. Možda i kažemo nešto poput: „Ma, šta možemo očekivati od sveta?” A ipak, termin „svet” zapravo označava ljude koji žive u svetu. Ako je svet postao „bljutav”, to je zato što su ljudi postali „bljutavi” u svojim stavovima i delima. Isus je rekao da smo mi so zemlje, ali ako so obljutavi (izgubi svoju snagu i kvalitet), nije ni za što (vidi Matej 5:13). Takođe, rekao je da smo svetlo sveta i da ne bi trebalo da skrivamo svoje svetlo (vidi Matej 5:14-15).

Razmišljaj o tome na sledeći način. Svaki dan kad odlaziš od kuće, i ideš u mračni i „bljutavi” svet, ti možeš biti svetlo i so (ukus) koji taj svet treba. Možeš doneti radost na svoje radno mesto, ako odlučiš da stalno imaš dobar i pozitivan stav. Reč je o jednostavnim stvarima. Budi zahvalan, umesto da se stalno na nešto žališ kao što to većina ljudi čini. Budi strpljiv, milosrdan, brzo opraštaj uvrede i ohrabruj ljude oko sebe. Čak je i običan osmeh i prijateljski stav način da se donese „ukus” u „bljutavo” društvo.

Ne znam kako stvari stoje kod tebe, ali ja ne volim bljutavu hranu. Moj muž je imao nekih želudačnih problema i lekar mu je na nekoliko dana propisao dijetu sa potpuno nezačinjenom hranom. On se tih dana uopšte nije radovao hrani! Dave nije čovek koji bi nešto zanovetao, ali tih dana sam ga za svakim obrokom čula kako neprestano ponavlja: „Ovo uopšte nema ukusa.” Trebalo je samo malo soli i začina – a to je upravo ono što i svetu treba.

Bez ljubavi i njenih predivnih kvaliteta, život je „bljutav” i nije vredan življenja. Želela bih da napraviš jedan eksperiment. Samo misli: „Ja ću danas otići u svet i „začiniću” ga.” Zatim, pre nego iskoračiš iz svog doma, pohrani u svom umu to da ti ideš kao Božji veliki poslanik (ambasador) i da je tvoj cilj voleti ljude, darovati ih i dodati „začin” u njihove živote.

Možeš početi time što ćeš se nasmešiti ljudima koje sretnoš u toku tog dana. Osmeh je simbol prihvatanja i priznanja, a to je nešto što većina ljudi u svetu očajnički treba. Predaj se Bogu i veruj Mu da će se brinuti za tebe dok seješ dobro seme i blagoslove gde god ideš.

Promena počinje od tebe

Ja shvatam da ti ne možeš sve učiniti. Uopšte nije reč o tome. Nekim stvarima jednostavno moraš reći „ne”, inače će ti život biti pun stresa. Ja ne mogu biti volonterka za čuvanje dece niti dostavljač hrane starijim ljudima, ali činim puno drugih stvari kojima doprinosim pozitivnoj promeni u svetu. Mislim da svako od nas mora odgovoriti na pitanje: „Šta ja radim da bi život neke druge osobe učinio boljim?” Verovatno je još bolje pitanje: „Šta sam *danas* uradio da bi nečiji život učinio boljim?”

Ova će knjiga katkad biti teška za čitanje, jer „diže na površinu” neke stvari koje nisu uvek ugodne. Ali, svako od nas se treba suočiti s tim stvarima. Dobre stvari se ne dešavaju slučajno. Ako želimo učestvovati u revoluciji, neke stvari će se morati promeniti, a stvari se ne mogu promeniti ako se ljudi ne promene. Svako od nas mora reći: „Promena počinje od mene!”

Dobre stvari se ne dešavaju slučajno. Ako želimo učestvovati u revoluciji, neke stvari će se morati promeniti, a stvari se ne mogu promeniti ako se ljudi ne promene. Svako od nas mora reći: „Promena počinje od mene!”

REVOLUCIONER LJUBAVI

Darlene Zschech

Putevi srca su jedna od najvećih tajni na svetu. Radost i žalost, nadanje i iščekivanje, usponi i padovi...i, nešto što se nažalost dešava mnogima, neopisivo razočarenje koje dovede srce u takvo stanje da ono, doduše funkcioniše ali, ne želi više ništa osetiti. Kad osoba ne poznaje veliku Božju ljubav na koju bi se mogla osloniti i u njoj naći snagu, onda ljudsko srce pronalazi načine da izađe na kraj i preživi čak i u najtežim situacijama. U ovoj poslednjoj grupi danas se nalazi nebrojeno mnoštvo ljudi, od najbogatijih do najsiromašnijih, jer siromaštvo srca ne bira gde će se nastaniti.

Prorok Isaija je, u svojoj knjizi 61:11, govorio o radikalnoj revoluciji ljubavi, jer bi tako i mogli nazvati dan kad će ljubav dovesti do toga da ljudi pronađu pravdu...i Isusa koji će napraviti put u pustinji. „Jer kao što zemlja čini da uzraste njeno bilje i u vrtu niče što se seje, tako će učiniti Gospod da pravda (spas) nikne i hvala pred svim narodima.”

Revolucija ljubavi nije samo odlična ideja, nego koncept koji što pre treba sprovesti u delo na svim nivoima...posebno ako verujemo da se tragične nepravde koje danas posmatramo, uključujući najveću od njih – tragediju ljudskih slomljenih srcâ, mogu zaustaviti i okrenuti u pozitivnom smeru.

Slomljenost srca nam neprestano privlači pažnju. Zamislite sliku mlade majke koja doji svoje dete, znajući da je njeno telo zaraženo virusom side. Ona daje sve od sebe, ali je stavljena pred izbor: da li će hraniti svoje dete i svesno ga zaraziti smrtonosnom bolešću ili će posmatrati kako joj dete umire od

gladi, jer nema druge hrane za njega? Srce te majke je davno slomljeno. Ona je majka baš kao što sam i ja. I ona želi uživati u mogućnosti da se brine za svoje dete i da ga gleda kako raste i napreduje.

Čoveku se srce slama kad vidi mlade muškarce i žene kako samo stoje naokolo, bez hrane i vode, a nemaju gde da odu niti šta da rade. Njihovi umovi i srca su puni nebrojenih snova, ali sad im je najvažnije da nekako dođu do hrane i, ako je ikako moguće, do škole.

Neverovatno je videti kako očaj utiče na ljude i što su pri tome spremni učiniti. Zbog krajnjeg siromaštva, tako se malo ceni ljudski život i dostojanstvo da su mnogi spremni biti veoma nasilni jedni prema drugima.

Jedan četrnaestogodišnjak u subsaharskoj Africi prehranjuje mlađeg brata, sestru i nećaka, a žive u maloj slabašnoj kolibici koju nazivaju domom. On po celi dan radi na jednoj maloj farmi i očajnički se trudi da sebe i svoje „štićenike” upiše u školu, kao i da im obezbedi koliko-toliko kvalitetan svakodnevni obrok. Njegovi roditelji su umrli od side, dok su njih (deca) stanovnici tog mesta izbacili iz grada zbog straha da su i oni možda zaraženi istom bolešću. I tako ovaj četrnaestogodišnjak izuzetno hrabrog srca raste u strašnim uslovima neprekidnog rada, bolesti i nesigurnosti.

Jedna mlada majka iz Sydneya, u Australiji, se potpuno posvetila svome mužu i deci. Na kraju je saznala da je muž vara već nekoliko meseci i da se želi oženiti svojom ljubavnicom. Ta se žena sada oseća napušteno, bezvredno i poniženo. Uz sve to, moraće se suočiti sa budućnošću ne samo bez muža, već puno puta i bez dece, s obzirom da se muž bori za njihovo starateljstvo. Njeno srce je toliko slomljeno da teško i diše, a trenutno ne zna ni kako će dalje kroz život.

Sećam se kako sam sedela u predgrađu jednog grada u Ugandi sa ženom koja je izuzetan hrišćanski vođa jedne humanitarne organizacije koja obezbeđuje pomoć za decu. Govorila mi je kako, uz sav njihov trud da spasu siročad u toj regiji, broj unesrećene dece koja nemaju mogućnosti za opstanak neprestano raste. Počela sam masirati njena umorna ramena dok mi je nastavljala govoriti o svom slomljenom srcu i neprekidnoj frustraciji. Ubrzo, njene reči su se pretvorile u jecaje. Godine života u uslovima koji iscrpljuju maksimum ljudskih snaga, uz gledanje i slušanje kako deca neprestano idu u krevet gladna i usamljena, bile su teško breme za ovu umornu dušu.

Ovakve priče bi se mogle nastaviti odavde pa do večnosti. Svuda po svetu ljudi se bore za opstanak. Gde god pogledaš, čini se da postoje nepremostivi zidovi slomljenih srca, i da nam je potrebno mnogo više od šlepera sa hranom i lekovima, od timova savetnika i podrške zajednica, da bismo slomili taj začarani krug. REVOLUCIJA LJUBAVI...to je naša životna misija.

Luka 4 nam šalje jasnu i glasnu poruku:

„Duh Gospodnji je na meni, jer me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da srca ranjena isce- lim, da zarobljenima javim izbavljenje i slepima povratak očiju, izmučene slobodne da pustim, da objavim godinu milosti Gospodnje” (Luka 4:18-19).

Svaki put kad čitam ovaj odeljak podsetim se kako moramo biti fokusirani i jasni u svojim naporima da „podignemo” živote ljudi oko sebe...od najmanjih do najvećih stvari...jer vreme je da ustanemo, izađemo iz „statusa quo” i života ugađanja sebi, i počnemo služiti kako god možemo svojoj braći i sestrama po celom svetu.

Postoji jedna divna i snažna reč koju ljubav donosi u život... Ta reč je NADA. Božja reč kaže: „...Nadanje mi držimo kao jako i pouzdano sidro duše...” (Jevrejima 6:19) i „Čemu mogu sada da se nadam, Gospode? Nadanje je moje u tebe!” (Psalam 39:8). Nada uvek živi, čak i kad situacija izgleda nerešivo. Naš je zadatak da tu nadu, zajedno sa verom i ljubavlju, donesemo ljudima koji su u potrebi.

Moje srce je često bilo iscrpljeno od pokušavanja pronalazjenja rešenja za one koji žive u područjima najteže pogođenim siromaštvom. Ipak, čudesno je kako, dok sedite među ljudima koji nemaju ništa i čije situacije izgledaju beznađežno, zaista snažno možete osetiti prisutnost Božje milosti među tim predivnim ljudima. Čak i dok se oni bore za opstanak, Božja slava sija. Videla sam mnoge „sužnje pune nade”, kako je i zapisano u Zahariji 9:12, koji jednostavno i svim srcem veruju i ZNAJU da samo Bog može dati i daje odgovor na njihove molitve.

Najveći prioritet u mom duhovnom životu jeste voleti Boga, tražiti Ga, služiti Mu i obožavati Ga celim svojim životom. Učiti o važnosti životnog stila obeleženog slavljenjem Boga, o dragocenosti Njegove prisutnosti i o Njegovoj divnoj milosti jeste jedan neopisiv dar, i sigurno će nam trebati cela večnost da Mu izrazimo jedno odgovarajuće HVALA za sve što nam čini i nastavlja činiti. Jedna od najvažnijih lekcija koje sam naučila u svom srcu jeste da usred bitke treba doneti pesmu vere i uzdići Isusa. Ono što još uvek učim je spoznavanje šta još Gospod želi da učinimo kroz slavljenje. Kao da neprestano čujem otkucanje Njegovog srca kroz stranice Pisma, dok me uverava da slavljenje nisu samo pesme koje pevamo, nego i životi koji se „izlivaju” Njemu u čast, životi ispunjeni čežnjom da budemo Njegove ruke i noge u ovom svetu.

Pre mnogo godina, posetila sam predivnu afričku decu u jednom kampu za smeštaj obolelih od side. Sva ta deca su bila siročad, ali su bila puna entuzijazma i NADE. Ustali su i za mene opevali „SVE JE MOGUĆE”. Bila sam tako nadahnuta atmosferom koju su njihovi mali glasovi ispunili životom i radošću. Bio je to nezaboravan događaj i nezaboravan podsetnik na snagu Božje reči u našim životima.

Jevrejima 13:15 kaže: „Preko njega (Isusa, op. prev.) dakle prinosimo svagda Bogu žrtvu hvale, to jest plod usana koje priznaju ime njegovo!” Stih 16 ide dalje i kaže: „A ne zaboravljajte dobro činiti i davati milostinju, jer to su žrtve koje su Bogu mile!”

Jedna od najvećih radosti ovde na zemlji jeste udružiti se s drugima u veličanstvenu himnu večnosti i pevati pesme Bogu. U Njegovoj prisutnosti se ispunjavamo da bismo se mogli posvetiti Velikom poslanju... Ispunjavamo se rukama ispruženim prema nebu...a onda ih, ispunjeni, spuštamo i koristimo za služenje drugima. Kao što je i Augustin rekao: „Naši životi, od glave do pete, trebaju biti jedno veliko «slava Bogu».”

Obožavanje Boga pesmom je samo početna tačka. U Bibliji smo, na preko četrdeset mesta, poučeni da Bogu pevamo nove pesme. Na još više mesta smo pozvani da pred Njega dođemo sa poslušnošću i različitim prinosima. Ali, na čak oko 2000 mesta nam se kaže da prinesemo svoje ŽIVOTE, kroz aktivan angažman oko pomaganja onima koji su u potrebi u različitim oblastima života. Dobro je imati na umu da bez vremena provedenog u molitvi, bez meditiranja nad Božjom reči i bez onih divnih nežnih trenutaka produbljivanja našeg ličnog odnosa sa Isusom, naše služenje može lako postati gomila „mrtvih dela” koja bi bila usmerena više na nas nego na one kojima služimo.

U toku obožavanja, u Božjoj prisutnosti se tvoje srce postavlja tako da ga Bog može preoblikovati. Budući da je ceo životni put hrišćanina zapravo putovanje njegovog srca, lako možeš uvideti zašto je učenje o tome kako Boga OBOŽAVATI celim svojim bićem zapravo ključan korak u celom tom procesu. Bog od nas uvek želi ISTINU kad je u pitanju služenje Njemu. S obzirom da mi o istini odlučujemo u svom srcu, Bog je vrlo zainteresovan u kakvom je ono stanju.

„Iznad svega srce svoje čuvaj,
jer su u njemu izvori života.”

(Poslovice 4:23)

Nikad neću zaboraviti izazov koji je pastor Bill Hybels iz crkve „Willow Creek Community Church”, u blizini Chicaga, pre nekoliko godina stavio pred nas. Rekao je da se hrišćani i hrišćanske vođe ne bi smeli zadovoljavati time da samo govore o nepravdi i gledaju DVD-e na tu temu, već da trebaju dopustiti da ih „siromaštvo dotakne i uključi... da miris i stvarnost borbe za opstanak postane u nama jedan osećaj koji nikada nećemo zaboraviti, tako da ne budemo ljudi koji ponekad pošalju nešto novca i misle da su učinili svoj deo.” Predivnom Božjom ljubavlju smo svi pozvani na akciju – da podelimo tu ljubav i Njegov život sa drugima, verujući Mu da će On otvarati put gde bude potrebno.

„I koji u ime moje primi kakvo malo dete kao što je ovo, mene samog prima.”

(Matej 18:5)

„Ko će se brinuti za moju decu?”, vapi jedna majka na sahrmi, znajući da će se njena deca uskoro pridružiti milionima dece na svetu koja traže novu majku. Gledala sam prijateljice

obolele od raka kako upućuju isti vapaj. Ne mogu zamisliti ništa što može više slomiti srce. Tim majkama želim viknuti: „MI ĆEMO SE BRINUTI ZA VAŠU DECU!” To je definitivno jedno područje gde trebamo „zasukati rukave”, duboko udahnuti, pomoliti se i iskoračiti u veri. Ne treba da živiš u zemljama Trećeg sveta da bi pronašao siročad kojima je potrebna porodica ili usamljene ljude koji traže prijatelje. Svako od nas živi negde gde se državni sistem trudi koliko može da ispuni potrebe nezbrinute dece. A mi, Crkva, tu možemo puno pomoći.

Volim Crkvu. Tako je raznolika i zaista se po celom svetu podiže u novom sjaju i s jednim novim osećajem pouzdanja. Ali, Crkva je u najboljem izdanju onda kad pre svega i najviše voli Boga, i to svime što jeste. Tek tada može raširiti svoje ruke i služiti ranjenom svetu, povezujući ljude sa Isusom u svakom smislu te reči. Ne suditi ili kritikovati nego jednostavno VOLETI... A to ima svoju cenu, jer „ voleti” je glagol, a ne imenica. Zajedno možemo ustati za one čiji se glas ne čuje. Zajedno možemo ljubiti Gospoda svim svojim srcem, dušom, umom i snagom...a svoje bližnje kao sâme sebe. Zaista predivno!

Dakle, kako se možemo obračunati sa tim „divom beznađa”? Kako možemo otvoriti vrata onima koji se nalaze u tom opasnom zatvoru?

NIKO od nas se ne može s tim obračunati sam. Čak i najinteligentniji svetski filantropi TREBAJU druge i istraživanja različitih timova stručnjaka, koji rade zajedno da bi se postigao najbolji mogući rezultat za najveći deo ljudi. Ali, odnekud TREBA da krenemo. Možemo sponzorirati neko dete, biti glas potlačenih u svojoj zajednici, na različite načine podržati različite humanitarne organizacije, biti nosioci inicijative u svojoj lokalnoj crkvi i podsticati druge na slično delovanje, štedljivi-

vije živeti – razvijajući svest da živimo ne samo da bismo trošili, nego i da bismo davali... Spisak je beskonačan.

Isto tako, važno je i da su naša srca ispunjena i spremna iskoristiti svaku priliku koja nam se svakodnevno ukaže, bila ona lokalnog ili globalnog karaktera. To je poput priče o milosrdnom Samarićaninu koji se nije pomirio sa zatečenim stanjem stvari, nego je na neko vreme odložio svoje planove i poslove i doneo rešenje u situaciju pored koje su drugi doslovno prošetali. Tog Samarićanina je POKRENULO saosećanje, ali on nije ostao samo na osećanjima već se aktivirao i svojim delima.

Ako sada prolaziš kroz period u kojem misliš da tebi treba pomoć, a ne da bi ti mogao pomoći nekom drugom, dozvoli mi da te ohrabrim. Okruži se atmosferom slavljenja i obožavanja, ispuni svoj dom muzikom koja nadahnjuje tvoje srce, imaj uvek u svom autu cd-e sa Božjom rečju, budi sa svojom porodicom, u crkvi i u društvu ljudi za koje znaš da će te ohrabriti... i dozvoli Duhu Svetom da te bez prestanka ispunjava iznutra. Bilo da trebaš isceljenje ili finansijski proboj ili čudo u međuljudskim odnosima, veruj da Bog to može rešiti. Prepusti se u sigurne Božje ruke, jer te On nikada neće napustiti. Najveća radost i nada koju možeš imati jeste potpuno pouzdanje u Boga. Završiću sa ovim izuzetnim podsetnikom: LJUBI Gospoda Boga svoga svim svojim srcem, umom, dušom i snagom, a svog bližnjeg kao samog sebe. Ti si neizmerno dragocen i vredan. Nikad to nemoj zaboraviti!

Od srca,
Darlene Z.

Putevi srca su jedna od najvećih tajni na svetu. Radost i žalost, nadanje i iščekivanje, usponi i padovi...i, nešto što se nažalost dešava mnogima, neopisivo razočarenje koje dovede srce u takvo stanje da ono, doduše funkcioniše ali, ne želi više ništa osetiti. Kad osoba ne poznaje veliku Božju ljubav na koju bi se mogla osloniti i u njoj naći snagu, onda ljudsko srce pronalazi načine da izađe na kraj i preživi čak i u najtežim situacijama. U ovoj poslednjoj grupi danas se nalazi nebrojeno mnoštvo ljudi, od najbogatijih do najsiromašnijih, jer siromaštvo srca ne bira gde će se nastaniti.

Kao što nas je Darlene Zschech podsetila, prorok Isaija, u svojoj knjizi 61:11, govori o radikalnoj revoluciji ljubavi dok opisuje dan kad će ljubav dovesti do toga da ljudi dođu do pravde koju zaslužuju, a Isus će napraviti put kroz pustinju: „Jer kao što zemlja čini da uzraste njeno bilje i u vrtu niče što se seje, tako će učiniti Gospod da pravda (spas) nikne i hvala pred svim narodima.”

Više od dobre ideje

Revolucija ljubavi nije samo dobra ideja nego je i potreba, ako želimo da se u svetu zaustave tragične nepravde, od kojih je najteža ona slomljenog ljudskog srca. Psalam 27:3 kaže: „Kad bi protiv mene i čitava se vojska okupila ne bi se srce moje uplašilo; i kad bi se rat na mene digao ni tad ne bih klonuo.” To se treba desiti u srcima svih ljudi.

POGLAVLJE

2

Koren problema

Ključ za sreću nije biti voljen,
nego imati nekog za voljeti.

Nepoznati autor

Koren neke stvari je njen sâm izvor – njen početak, ono što stoji iza nje i drži je. Koren je obično ispod zemlje. Zbog toga ga često zanemarujemo i obraćamo pažnju samo na ono što vidimo na površini. Osoba koja ima zubobolju često treba lečenje korena zuba. Ponekad se pokvari sam koren zuba koji se mora popraviti, inače zubobolja neće prestati. Iako se koren zuba ne vidi, ti znaš da je tamo jer strašno boli. Svet je ranjen, i ta bol neće nikada prestati ako ne odemo u koren problema koji muče pojedince i čitava društva. Ja verujem da je taj koren sebičnost.

Pokušala sam se setiti nekog problema koji nema svoj koren u sebičnosti i nisam se mogla setiti nijednog. Ljudi ne zaziru od toga da unište nečiji život samo da bi se domogli nečeg što žele ili im odgovara. Jednom rečju, sebičnost je izvor svih svet-skih problema.

Pokušala sam se setiti nekog problema koji nema svoj koren u sebičnosti i nisam se mogla setiti nijednog.

Sebičnost ima hiljade lica

Sebičnost ima hiljade lica i verovatno je zbog toga ne prepoznajemo. Vidimo je kod beba koje vrište kad ne dobiju ono što žele i kod dece koja uzimaju tuđe igračke. Očigledna je u našoj želji da izgledamo ili da se ponašamo bolje od drugih. Iako nema ništa loše u tome da čovek daje sve od sebe, radi se o želji da se bude prvi u svemu i pogrešno je radovati se gledajući kako drugi ne uspevaju, da bih ja mogao uspeti.

Verujem da su svi oblici sebičnosti loši i da uzrokuju probleme. U ovom delu knjige želim usmeriti tvoju pažnju na tri specifična tipa sebičnosti uobičajena u današnjem svetu, kao i na njihove negativne posledice.

Seksualno zlostavljanje Ana ima 13 godina. Njen otac joj govori da je ona sad žena i da treba da radi ono što žene rade. Kad on završi s pokazivanjem što to znači biti žena, ona se oseća postideno, uplašeno i prljavo. Iako je njen otac uverava da je ono što on čini dobra stvar, ona se pita zašto on traži od nje da to čuva kao tajnu i zašto se ona zbog svega toga oseća loše. Kako godine prolaze, a njen otac je iznova i iznova zlostavlja i siluje, Ana se emocionalno „gasi” tako da više ne mora

osećati bol. Otac joj je ukrao detinjstvo, devičanstvo, nevinost i, da Bog nije intervenisao, ukrao bi joj i život – samo da bi se domogao onog što želi.

Bilo nam je mučno slušati o slučajevima incesta, ali je činjenica da 90-95% svih slučajeva incesta ne bude prijavljeno. Me ne je moj otac mnogo godina seksualno zlostavljao. Dva puta sam nekom pokušala reći što mi se dešava i, s obzirom da mi nisu pomogli, sâma sam patila sve dok nisam odrasla, konačno počela otkrivati svoju priču i primati iscelenje od Boga. Moj otac je umro u svojoj 86-oj godini i nikad nije formalno kažnjen za svoj zločin. Ljudi s kojima je radio i išao na zabave i izlete nikad nisu saznali da je on silovao svoju kćer još od kad je bila veoma mala devojčica.

Mi vidimo što ljudi rade i brzi smo da ih osudimo, ali retko znamo koren koji dovodi do njihovog ponašanja. Mnoge žene koje osuđujemo kao „društvene probleme”, žrtve su incesta. Na primer,

- 66% prostitutki su kao deca bile žrtve seksualnog zlostavljanja.
- 36.7% žena u američkim zatvorima su kao deca bile žrtve zlostavljanja.
- Trećina sve zlostavljane i zanemarene dece će kasnije zlostavljati i zanemarivati svoju decu.
- 94% žrtava seksualnog zlostavljanja su bile mlade od 12 godina kad su prvi put bile zlostavljane.

Bol koja je u svetu izazvana samo seksualnim zlostavljanjem i incestom je šokantna, a sve se to desilo jer su neki ljudi bili sebični i nije ih bilo briga ko će biti povređen da bi oni postigli ono što žele.

Naravno, ti verovatno ne bi ubio, ukrao, slagao ili počinio neko nasilje nad decom, ali ti još uvek možeš biti sebičan na mnogo načina. Ako se budemo usudili da pravdamo svoju se-

bičnost, tako što ćemo upirati prstom u one čiji su zločini gori od naših, nikad se nećemo uspešno uhvatiti u koštac sa problemima današnjeg društva. Svako od nas mora preuzeti odgovornost da bi se suočio sa svojim sebičnim ponašanjem, bez obzira na kojem je nivou i na koji način mi to izražavamo.

Pohlepa Sebičnost često poprima oblik pohlepe. Pohlepa je duh koji nikad nije zadovoljen i koji uvek želi više. Naše današnje društvo je konzumenski orjentisano. Uvek se začudim kad vidim koliko ima trgovačkih centara i koliko ih još grade. Gde god pogledamo, nešto se nudi na prodaju. Stvari, stvari i još više stvari – a sve je to samo iluzija. Obećava se lakši život i više sreće, a mnogim ljudima to donosi samo težak dug.

Pritisak i kušnja da stalno kupujemo sve više i više samo nas zadržava ukorenjenima u sebičnosti. Ipak, dobra je vest da se možemo promeniti ako to zaista želimo. Hajde da naučimo kupovati samo ono što nam treba i ponešto od onog što želimo. Naučimo davati puno svojih stvari, posebno onih koje više ne koristimo, nekome ko ima manje od nas. Naučimo da darujemo sve dok to ne postane najnormalnija stvar u našem svakodnevnom životu. Za većinu ljudi to će biti zaista revolucionarna promena u životu.

Biblija kaže da je pohlepa za novcem izvor svih zala (vidi 1. Timoteju 6:10). Jedini razlog zbog kojeg ljudi vole novac i zbog kojeg su spremni učiniti gotovo sve da bi ga se domogli jeste osećaj da novcem mogu postići sve što žele. Veruju da mogu kupiti sreću. Ljudi zbog novca često ubijaju, krađu, lažu – to je sve ukorenjeno u bolesti sebičnosti. Nedavno sam pročitala članak jednog poznatog glumca koji kaže da ljudi naivno veruju da će biti srećni, ako budu imali sve stvari koje žele imati. Nastavio je rekavši kako je i sam imao sve što čovek potencijalno može poželeti, i kako je otkrio da ga to još uvek nije učinilo srećnim, jer jednom kad osoba dostigne onu tačku gde

može imati sve što joj svet nudi, ona i dalje bude ostavljena sama sa sobom.

Razvod Korenski uzrok i razvoda jeste sebičnost. Ljudi se često venčavaju sa pogrešnim shvatanjem braka. Mnogi od nas smatraju da bi naš bračni partner trebao da nas usrećuje i onda, kad se to ne desi, nastaje rat. Koliko bi bilo drugačije da smo se venčali sa stavom da ćemo učiniti sve što možemo da bi naš partner bio srećan!

Možda upravo sada razmišljaš: „Neću to učiniti, jer bih onda bio iskorišten.” Dok sam bila mlađa, razmišljala sam i ja na taj način. Ali sad, pošto sam proživela gotovo celi život, verujem da je Biblija iznad svega istinita. Ona nas uči da ljubav nikad ne prestaje (vidi 1. Korinćanima 13:8). Takođe, ona kaže da „šta čovek poseje ono će i požnjeti” (Galatima 6:7). Ako verujem Bibliji, a verujem, onda verujem i da ja odlučujem o „žetvi” koju ću imati u svom životu, jer se ona temelji na „semenu” koje sam „posejala”. Ako smo „posejali” milosrđe, „požnjećemo” milosrđe; ako smo „posejali” blagost, „požnjećemo” blagost.

Uvek sam razmišljala o sebi

Kad bacim pogled unazad, na preko 42 godine, koliko smo Dave i ja u braku, užasnem se kad se samo setim koliko sam znala biti sebična, posebno u prvim godinama braka. Mogu iskreno reći da bolje nisam ni znala. U kući u kojoj sam ja odrasla, sve što sam ikad videla bilo je obeleženo sebičnošću i stvarno nisam imala nikog ko bi me naučio nečem drugom. Da sam znala kako biti ona koja daje, umesto ona koja uzima, sigurna sam da bi rane godine mog braka bile mnogo bolje nego što su bile. Otkako je Bog ušao u moj život, videla sam kako su

se mnoge stvari kod mene potpuno promenile i kako su stare rane isceljene, ali i da ne mogu vratiti mnoge godine koje sam protraćila.

Potpuno suprotno načinu na koji sam ja odrasla, Dave je odgojen u hrišćanskoj porodici. Njegova majka je bila pobožna žena koja se molila i koja je učila svoju decu darovanju. Usled takvog vaspitanja, Dave je razvio kvalitete koje ja nikad pre toga nisam videla. Njegov primer mi je bio izuzetno dragocen. Da on nije bio veoma strpljiv sa mnom, pokazujući mi svoju ljubav na taj način, sigurna sam da naš brak ne bi potrajao, a zahvalna sam Bogu da je potrajao i da još traje. Posle 42 godine braka, iskreno mogu reći da nam je sve bolje i bolje. Sad sam srećnija nego ikad ranije, jer sad ulažem u naš odnos više nego ikad ranije. Stvarno uživam gledajući kako Dave radi ono u čemu uživa, što je u suprotnosti sa svim onim godinama kad sam se ljutila ako nije sve bilo po mome.

Uvek sam razmišljala o sebi i ništa se nije moglo promeniti dok mi nije dosadilo da se sve vrti oko mene. Isus je otvorio vrata zatvora i oslobodio zarobljene (vidi Isaija 61:1). Oslobodio me od mnogo toga, a najviše od mene sâme. Oslobođena sam od sâme sebe! Svaki dan nastavljam da rastem u toj slobodi i zahvalna sam što sam shvatila da prava radost nije u tome da sve bude po mome.

Verovatno si i ti imao neke stvari u svom životu od kojih si se trebao odvići. Budi iskren: Kako reaguješ u situacijama kad ne postigneš ono što si želeo? Naljutiš li se? Gundraš li i žališ li se? Možeš li verovati Bogu da će se pobrinuti za tebe, ili živiš u strahu da ako se sâm ne pobrineš za sebe niko neće? Verovanje da se ti moraš pobrinuti sâm za sebe vodi u sebičnost, a ona vodi u nesrećan život. Molim te da se još danas okreneš od sebičnosti i počneš istinski voleti, ceniti i brinuti za druge ljude.

Sebičnost je pitanje izbora

Većina od nas provodi veliki deo vremena planirajući, razmišljajući i govoreći o sebi. Iako ja zaista poučavam o tome kako trebamo voleti sebe na jedan uravnotežen način, ne verujem da trebamo biti toliko zaljubljeni u sebe da budemo centar svog sveta i da se brinemo samo za svoje prohteve. Moramo brinuti o sebi, jer smo izuzetno važni za ostvarenje Božjeg plana na zemlji. Bog nam je dao život da bismo mogli uživati u njemu (vidi Jovan 10:10). Zato je dobro ako uživamo u životu, ali ne smemo smetnuti s uma da je pravi put do sreće davanje svog života u služenju drugima, a ne u zadržavanju svega samo za sebe.

Isus kaže da, ako želimo biti Njegovi učenici, moramo podići pogled sa sebe i svojih interesa i slediti Ga (vidi Marko 8:34). Priznajem da je to pomalo zastrašujuća misao, ali živela sam dovoljno dugo da bi se uverila da to funkcioniše. Malo kasnije, Isus kaže da ćemo, ako odustanemo od „nižeg” (sebičnog) života, moći imati „viši” (nesebičan) život, ali i da ćemo, ako budemo hteli zadržati „niži” život izgubiti „viši” (vidi Marko 8:35). On nam daje da izaberemo kako ćemo živeti. Kaže nam šta je bolje, a onda nas pušta da sâmi odlučimo. Možemo ostati sebični, ali je radosna vest da to ne moramo. U sebi imamo Božju snagu koja nam pomaže da nadvladamo sâmi sebe i živimo ulepšavajući drugima živote.

Putovanje

Sebičnost nije naučeno ponašanje, sa njom se rađamo. Ona je urođeni deo naše prirode. Biblija o tome govori kao o „grešnoj prirodi”. Adam i Eva su sagrešili protiv Boga učinivši

ono što im je On zabranio. Princip grešnosti, koji su oni ustanovili tim svojim grehom, od tada se počeo prenositi na svakog čoveka koji se rodio. Bog je poslao svog Sina Isusa da umre za naše grehe i da nas otkupi od njih. Došao je da ispravi ono što je Adam učinio. Kad mi prihvatimo Isusa kao svog Spasitelja, On se nastani u našem duhu i, ako dopustimo tom obnovljenom delu naše osobe da upravlja našim odlukama, možemo nadvladati grešnu prirodu koja je u našem telu. Ta grešna priroda nas ne napušta, ali pošto je od nje veći Onaj koji živi u nama, On nam svakodnevno pomaže da je nadvladamo (vidi Galatima 5:16). To ne znači da mi nikad ne sagrešimo, ali napredujemo kroz život.

Ne mogu reći da sam potpuno nadvladala sebičnost, a sumnjam da je to uspelo bilo kome drugom. Reći da smo nadvladali sebičnost bilo bi isto kao i reći da nikada ne grešimo, s obzirom da svaki greh ima svoj koren u nekoj vrsti sebičnosti. Nisam potpuno nadvladala sebičnost, ali se nadam svakodnevnom napretku u tom području. Iako možda još nisam stigla na odredište, ja sam na putu i odlučila sam da će me Isus, kad dođe po mene da me odvede kući, naći kako napredujem prema tom cilju (vidi Filipljanima 3:12-13).

Apostol Pavle je izjavio: „A ako živim, ne živim ja, nego živi u meni Hristos” (Galatima 2:20). Pavle je mislio na to da više ne živi za sebe i po svojoj volji, nego za Boga i po Njegovoj volji. Mnogo sam se ohrabrila kad sam jednog dana kroz proučavanje otkrila da je Pavle ovo izjavio otprilike 20 godina posle svog obraćenja. Učiti da živi nesebično je i za njega bilo jedno „životno putovanje”, kao i za svakog drugog. Takođe je rekao: „Svaki sam dan smrti izložen...” (1. Korinćanima 15:31). Drugim rečima, stavljati druge na prvo mesto za njega je bila svakodnevna bitka koja je zahtevala svakodnevne odluke. Svako od nas mora odlučiti kako će i za šta živeti, a to je

najbolje učiniti upravo sada. Ti i ja imamo jedan život za življenje i jedan život za davanje, tako da se sad postavlja pitanje: „Dakle, kako ćemo živeti?” Čvrsto verujem da ćemo, ako svako od nas stavi dobrobit drugih na prvo mesto, videti i biti deo revolucije koja ima potencijal da promeni svet.

Nijedan čovek nije ostrvo za sebe

Sigurna sam da si čuo poznatu izjavu Johna Donnea: „Nijedan čovek nije ostrvo za sebe.” Te reči na jednostavan način izražavaju činjenicu da ljudi trebaju jedni druge i da utiču jedni na druge. Kao što je život moga oca negativno uticao na mene, a život moga muža Davea pozitivno, naši životi utiču na druge ljude. Isus nam je rekao da volimo jedni druge, jer je to jedini način na koji će svet spoznati da On postoji (vidi Jovan 13:34-35). Bog je ljubav i kad mi svojim rečima i delima pokazujemo ljubav, mi zapravo ljudima pokazujemo kakav je Bog. Pavle je rekao da smo mi Božji veliki poslanici, Njegovi lični predstavnici i da Bog kroz nas opominje svet (vidi 2. Korinćanima 5:20). Svaki put kad razmišljam o tom stihu, sve što mogu reći je: „Vau! Koja privilegija i odgovornost!”

Jedna od lekcija koje sam u životu morala naučiti je bila da ne mogu imati privilegije bez odgovornosti. To je jedan od problema današnjeg društva. Ljudi žele nešto što nisu voljni zaslužiti! Sebičnost kaže: „Daj mi to! Ja to želim, i to sada!” Mudrost ipak kaže: „Nemoj mi dati ništa za šta nisam dovoljno zreo, da bih time mogao dobro upravljati.” Svetu nedostaje zahvalnost i razlog tome je velikim delom to što mi više ne želimo čekati ili se za nešto žrtvovati. Videla sam da su stvari za koje sam najviše zahvalna bile one za koje sam najviše radila i

koje sam najduže čekala. Stvari do kojih lako dođemo, obično nemaju veliku vrednost u našim očima.

Na mnogo načina mi učimo novu generaciju dece da budu sebična, jer im previše toga dajemo pre vremena. Često im kupujemo biciklo godinu dana ranije nego što ga mogu voziti, ili auto kad napune 16 godina. Plaćamo im školarinu, kupujemo im kuće kad se venčaju i onda im opremimo te kuće sa skupim nameštajem. Zatim, kad nam deca završe u finansijskim problemima, ako je ikako moguće, mi ih izvučemo iz toga i budemo im na raspolaganju svaki put kad nas trebaju. Iako te stvari činimo u ime ljubavi, pokazujemo li im na taj način pravu ljubav ili ih samo činimo razmaženim? Na taj način, roditelji kao da ponekad žele nadoknaditi vreme koje nisu proveli sa svojim detetom dok je bilo mlade. Takvo davanje mnogih stvari njihovoj deci kao da umanjuje osećaj krivice.

Svi mi volimo blagosloviti svoju decu, ali i u tome treba da budemo disciplinovani. Kralj Solomon nam savetuje da koristimo mudre pouke (vidi Poslovice 1:3). Ponekad, reći „Ne!” može biti najbolji dar koji možemo dati svojoj deci, jer im to može pomoći da nauče veoma dragocenu lekciju o privilegijama i odgovornostima.

Model darežljivosti

Oblikuj život darežljivosti ne samo pred svojom decom, nego i pred svima s kojima si u kontaktu. Ako u svom životu rado daruješ, umesto da samo uzimaš, ljudi će vrlo brzo shvatiti da si ti puno drugačiji od ljudi koje oni najčešće susreću. Možda će onda, dok budu gledali tvoju radost, „povezati kockice u slagalicu” i shvatiti da darovanje usrećuje ljude više nego se-

bičan život. Ljudi posmatraju, i uvek se začudim šta sve prime-
te i upamte.

Isus nas je ohrabrio da dozvolimo svim ljudima da vide naša
dobra dela, tako da mogu upoznati i proslavljati Boga (vidi Ma-
tej 5:16). Time Isus nije mislio kako mi treba da radimo stvari
da bi nas drugi videli, nego nam je ukazao na to koliko zapravo
utičemo na ljude oko sebe. Svakako, i negativno ponašanje
utiče na ljude. Ali, zahvalnost vrlo pozitivno utiče na ljude i
čini ih srećnim.

A šta je sa mnom?

Možda upravo sada misliš: „A šta je sa mnom? Ko će učiniti
nešto za mene?” Takav stav nas obično sprečava da živimo na
način na koji Bog želi da živimo. Uvek se vraćamo na „mene”,
„ja” i „moje”. „A šta je sa mnom?, A šta je sa mnom?, A šta je sa
mnom?” Toliko smo navikli da se brinemo o ispunjenju svojih
potreba, da je već i sama pomisao kako bi na jedan dan mogli
zaboraviti na svoje potrebe – zastrašujuća. Ipak, ako uspemo
skupiti hrabrosti da to pokušamo, bićemo oduševljeni slobod-
dom i radošću koje ćemo time iskusiti.

Veći deo svog života, čim bih se ujutro probudila, ponovo
bih legla na krevet i pravila planove za novi dan. Razmišljala
sam o tome šta bih želela, šta bi bilo najbolje za mene i kako
bih mogla uveriti porodicu i prijatelje da sarađuju sa mnom u
realizaciji mojih planova. Ustala bih i krenula u novi dan sa so-
bom u mislima, i svaki put kad se stvari ne bi odvijale onako
kako sam ja zamislila, uzrujala bih se i postala nestrpljiva, fru-
strirana, pa čak i ljuta. Mislila sam da sam nesrećna jer nisam
uspela postići ono što sam želela, ali *zapravo* sam bila nesrećna
jer sam gledala samo svoje interese, zanemarujući druge ljude.

Sad kad otkrivam da je tajna radosti u davanju svog života, a ne u čuvanju istoga za sebe, moja jutra izgledaju mnogo drugačije. Ovog jutra, pre nego što sam počela raditi na ovom poglavlju, pomolila sam se i neko vreme razmišljala o svim meni poznatim ljudima s kojima ću danas biti u kontaktu. Zatim sam molila u skladu sa Rimljanima 12:1, gde se govori o prinošenju sebe kao žive žrtve Bogu, nudeći sve svoje sposobnosti na upotrebu za Njegove ciljeve. Dok sam razmišljala o ljudima sa kojima ću se danas videti, molila sam Gospoda da mi pokaže ako šta mogu uraditi za njih. Odlučila sam ih ohrabrivati i davati im komplimente. Sigurno svi možemo naći barem jednu lepu stvar za reći svakoj osobi koju sretnemo. Čak i sâmo pokušavanje da tako živimo će nam pomoći da sklonimo svoj fokus sa sebe. Zatim, verujem da će me Gospod voditi kroz ovaj dan.

Ako se želiš predati Bogu na takav način da te On može koristiti da voliš druge i pomažeš im, predlažem ti da se otprilike ovako pomoliš: „Gospode, prinosim Ti svoje oči, uši, usta, ruke, noge, novac, darove, talente, sposobnosti, vreme i snagu. Upotrebi me da budem blagoslov gde god se danas pojavim.”

„Gospode, prinosim Ti svoje oči, uši,
usta, ruke, noge, novac, darove, talente,
sposobnosti, vreme i snagu. Upotrebi me
da budem blagoslov gde god se danas
pojavitim.”

Nikad nećeš znati kolika je radost živeti na ovakav način, ako to sâm ne pokušaš. Ja to zovem „svetom navikom” i, poput svih ostalih navika, ona se mora praktikovati da bi bila navika. Ponekad još znam uhvatiti sebe kako sam zaokupljena sobom i kako zaboravljam praktikovati svoju novu naviku, ali se brzo

podsetim kad vidim da sam izgubila svoju radost i entuzijazam za životom.

Već nekoliko godina pokušavam živeti ovim novim načinom i mogu reći da je bilo dosta borbi. Sebičnost je duboko ukorenjena u svaku poru našeg bića i ne umire baš lako. Čitala sam knjige o ljubavi, dugo proučavala šta Biblija kaže o tome i molila se po tom pitanju. O tome sam razgovarala s prijateljima, propovedala i činila sve što sam mogla da bih to uvek imala u mislima. Kad bih prepoznala da sam opet postala sebična, ne bih se uzrujavala, jer bi me uzrujavanje zbog sebe opet dovelo do toga da mislim o sebi. Kada bih pala, zamolila bih Boga da mi oprost i počela bih ispočetka. Verujem da je to najbolji način. Mi provodimo previše vremena osećajući se loše zbog grešaka koje smo napravili – a to je samo gubljenje vremena. Samo Bog nam može oprostiti, a On je to i voljan učiniti, ako Ga zamolimo.

Da, čvrsto verujem da je koren svetskih problema sebičnost i da je moguće živeti u svetu, a ne biti poput njega. Ako mi se pridružiš u započinjanju revolucije ljubavi, ako napraviš radikalni i potpun zaokret u načinu na koji živiš i ako zaista počneš živeti da bi voleo, a ne da bi bio voljen, možeš postati deo rešenja i prestati biti deo svetskih problema. Jesi li spreman?

POGLAVLJE
3

Dobre stvari se ne dešavaju slučajno

„...Jer ja pazim na reč svoju da je ispunim.”

Jeremija 1:12

Nijedna od revolucija koje su promenile svet nije se desila slučajno. Ponekad su počinjale raspravom nekolicine ljudi oko promena koje su bile potrebne. Ali, bilo da su ti istorijski događaji počeli nenamernim nemirima ili dobro planiranom pobunom, oni se nikad nisu dešavali tek tako, slučajno. Oni su u svojoj suštini proračunati, namerni, strastveni i sa strategijom. Počinju tako što neko odluči da više neće dozvoljavati stvarima da „same teku”; neko odluči da više neće biti pasivan i lenj dok nepravda nezaustavljivo napreduje. Revolucije se dešavaju zato što neko odluči delovati.

Pokreni se!

Biblija je puna uputstava kojima nas podstiče da budemo aktivni. Iako je odlučiti se i biti aktivan umesto pasivan u suštini jednostavno, milioni ljudi to potpuno ignorišu. Oni verovatno misle da će se stvari rešiti same od sebe. E, pa neće! Ništa dobro se ne dešava slučajno, samo od sebe. Kad sam to jednom naučila, moj se život promenio na bolje.

Samo želeti nešto neće proizvesti rezultate koje želimo; moramo agresivno učiniti ono što treba biti učinjeno da bismo postigli ono što želimo. Nikad nećemo pronaći uspešnog čoveka koji provodi život samo u čežnji za uspehom. Nećemo pronaći ni čoveka koji ništa ne radi, a nekako je postao uspešan. Isti princip se primenjuje i na revoluciju ljubavi. Ako želimo voleti ljude onako kako nas je Isus poučio, moraćemo to činiti sa svrhom. Neće se desiti samo od sebe.

Biblija kaže kako treba da *nastojimo* da činimo dobro (vidi 1. Solunjanima 5:15). „Nastojati” je snažna reč koja znači „žudeti za nečim, težiti određenom cilju, ići za nečim”. Ako tražimo prilike u kojima ćemo moći da nastojimo da činimo dobro, sigurno ćemo ih naći, a to će nam pomoći da ne budemo lenji i besplodni. Moramo sami sebe pitati pazimo li pomno i jesmo li aktivni ili smo pasivni i nezainteresovani. Bog pomno pazi i aktivan je! Drago mi je da je tako, jer bi u suprotnom naš život bio daleko teži. Bog nije samo stvorio svet. On ga aktivno održava, jer zna da se dobre stvari neće pojaviti same od sebe, već kao rezultat ispravnog delovanja (vidi Jevrejima 1:3).

Uravnotežene i od Boga nadahnute aktivnosti nas čuvaju od lenjosti i besplodnosti, čime su nam zapravo zaštita. Ako smo kontinuirano aktivni u činjenju ispravnih stvari, to će nam pomoći da ne činimo pogrešne stvari. Stiče se utisak da se ne mo-

ramo mnogo truditi da bi učinili nešto pogrešno. Ako ne odlučimo učiniti ono što je ispravno, naša priroda nas vuče u pravcu greha.

Na primer, ne moramo odlučiti biti bolesni. Samo trebamo biti u blizini bolesti i ona će se uhvatiti za nas. Ali, zdravlje moramo izabrati. Da bih bila zdrava, neprestano moram donositi ispravne odluke o fizičkoj aktivnosti svog tela, spavanju i ishrani. Moram izabrati da se neću brinuti ili plašiti, jer znam da će me to učiniti umornom, a možda izazvati i neke druge telesne simptome. Da bih bila zdrava, moram aktivno ulagati u svoje zdravlje, a razboleti se mogu veoma lako – dovoljno je da apsolutno ništa ne učinim za svoje zdravlje.

Telo je lenjo

Apostol Pavle nas jasno uči da je telo lenjo, požudno i da čezne za mnogim grešnim stvarima (vidi Rimljanima 13:14). Hvala Bogu da nismo samo telo. Mi takođe imamo duh, a duhovni deo hrišćanina je ono gde prebiva Božja priroda. Bog je dobar i činjenica da On prebiva u nama znači da mi u sebi imamo dobrotu. Svojim duhom mi možemo upravljati telom – ali to zahteva određeni napor. To zahteva saradnju sa Duhom Svetim koji nas ojačava i osposobljava da činimo dobre stvari. Pavle kaže da ne treba da ugađamo telu. Ja verujem da je jedan od načina ugađanja telu jednostavno ne činiti baš ništa!

Besposličarenje vodi u zavisnost. Što više besposličarimo, to više želimo zadržati to stanje. Sigurna sam da si se katkad izležavao po kući celi dan i da si otkrio kako ti je, što se više izležavaš, sve teže ustati i nešto raditi. Kad tek ustaneš još uvek se osećaš umorno, ali dok nastavljaš terati sebe na pokret, sve više ti se vraća snaga i razbudiš se.

Danas sam ustala pomalo nenaspavana. Celog vikenda sam naporno radila (imala sam konferenciju) i još sam malo umorna. Uz to, doživela sam i jedno lično razočarenje u vezi nečeg čemu sam se nadala. Samo sam htela leći na trosed i celi se dan samosažaljevati, ali s obzirom na godine iskustva i znanje koliko je to beskorisno, odlučila sam izabrati nešto drugo. Odlučila sam ići napred i napisati ovo poglavlje o aktivnosti. To je bio moj način da se obračunam sa telesnim osećanjima! Što duže pišem, to se bolje osećam!

U situacijama kad nas telo kuša da budemo lenji, možemo zatražiti od Boga da nam pomogne oko toga i odlučiti da budemo aktivni, a ne lenji. Kad tako budemo delovali, u skladu sa svojim odlukama, otkrićemo da im se polako pridružuju i naša osećanja. Bog mi je dao duha discipline i samokontrole za dane poput ovog, ali je na meni da izaberem hoću li upotrebiti ono što mi je On dao ili ću slediti želje tela.

I Pavle piše o „telesnim hrišćanima”, ljudima koji su prihvatili Isusa kao svog Spasitelja, ali nikad ne sarađuju sa Duhom Svetim na razvijanju svoje duhovne zrelosti. U 1. Korinćanima 3:1-3 Pavle kaže tamnošnjim hrišćanima da im se mora obraćati kao neduhovnim ljudima kod kojih je nadvladala telesna priroda. Čak ih nije mogao ni učiti nekim zahtevnijim temama, već je morao ostati pri „duhovnom mleku”. Rekao im je da su neduhovni, zato što su dozvoljavali da ih kontrolišu nagoni telesne prirode. Da li ti dozvoljavaš svojoj telesnoj prirodi da te kontroliše? Ja sam danas bila veoma kušana da popustim u tom smislu i, iskreno, verovatno ću celi dan morati da se odupirem toj kušnji radeći nešto za šta verujem da će doneti dobar rod. Ne mogu priuštiti sebi da podlegnem osećanjima, jer nemam dan za gubljenje.

Nema nagrade za pasivnost

Niko od nas ne može sebi priuštiti da gubi svoje vreme sedeći i ništa ne radeći. Bog ne nagrađuje pasivnost. Pasivni ljudi ne koriste svoju slobodnu volju da rade stvari za koje znaju da su ispravne. Umesto toga, oni čekaju neku posebnu „inspiraciju” iz njihove okoline. Žele da se desi nešto lepo, pogotovo njima, ali u međuvremenu ništa ne čine. Bogu se ne sviđa takav stav. Zapravo, taj stav je prilično opasan.

Odluka da se ništa ne čini je takođe odluka, a ona nas čini sve slabijima i slabijima. Ona đavolu daje sve više prilika da nas kontroliše. I prazno mesto je mesto, a Biblija nas uči da kad đavo dođe i vidi prazno mesto, on ga brzo zaposedne (vidi Matej 12:43-44). Pasivnost pokazuje kako se mi slažemo sa svim što se dešava. Ako ništa ne činimo da bi promenili stvari, onda očigledno mislimo da je ono što se dešava zapravo u redu.

Učini nešto!

Vodili smo različite ljude na misijska putovanja s nama, da bi služili ljudima koji su u očajničkoj potrebi, ali nisu svi reagovali na isti način. Svako saoseća kad vidi užasne uslove u kojima žive ljudi iz zabačenih sela Afrike, Indije ili drugde. Mnogi zaplaču, većina klama svojim glavama i misli kako su te situacije strašne, ali ne odluče svi da nešto učine kako bi promenili to stanje. Mnogi mole da Bog nešto uradi i sretni su da naša služba nešto čini, a ipak nikad ne pomisle da od Boga traže vodstvo po pitanju toga šta bi oni sâmi mogli učiniti. Usudila bih se reći da se većina njih vrati kući, uđe u svoju svakodnevnu kolotečinu i uskoro zaboravi šta su videli. Hvala Bogu, ipak postoje pojedinci koji su odlučni u tome da pronađu načine kako da po-

mognu. Zapamti: nezainteresovanost pronalazi izgovore, a ljubav pronalazi načine. Svako može nešto učiniti!

Zapamti: nezainteresovanost pronalazi izgovore, a ljubav pronalazi načine.

Sećam se žene koja je odlučila da *mora* pomoći na neki način. Neko vreme nije znala šta da uradi, jer nije imala viška novca da tako podrži naše projekte, a nije mogla ni otići da živi na misijskom polju. Ipak, s obzirom da je bez prestanka molila za tu situaciju, Bog ju je ohrabrio da gleda na ono što ima, a ne na ono što nema. Shvatila je da je veoma dobra u pečenju kolača i pita. Zatim je pitala svog pastora slaže li se da ona preko nedelje peče kolače i pite, a da ih prodaje posle nedeljne službe i da tako skuplja novac za misije. To je postao način na koji se ona uključila u celu stvar, a ostali članovi crkve su se uključili u sakupljanje sredstava za misije kroz kupovinu njenih proizvoda.

Takođe, znam za ženu koja je tako silno želela nešto učiniti da je odrezala i prodala svoju prekrasnu dugu kosu kako bi pomogla siročadima. Ovo može izgledati preradikalno, ali sa sigurnošću mogu reći da je to mnogo bolje nego ne učiniti ništa. Ne činiti ništa je opasno, jer to otvara vrata đavolu da deluje u našim životima.

Drugom prilikom, razgovarala sam sa ženom koja je terapijski maser i koja je, posle jedne konferencije na kojoj sam govorila o potrebi ispužanja prema drugima, organizovala poseban rekreaciono-terapijski dan odlučivši da će sva zarada otići za pomoć siromašnim ljudima. Skupila je hiljadu dolara za misije i svedočila je da je taj dan darovanja bio prekretnica u njenom, a i u životima drugih koji su učestvovali. Rekla je da su svi bili uzbuđeni, jer su zajedno radili da bi pomogli siromašnima i onima u potrebi.

Svima nama treba da budemo voljeni, ali verujem da je naša lična radost usko povezana sa voljenjem drugih. Nešto se prekrasno dešava u srcu onda kad dajemo.

Neaktivnost poziva neprijatelja

Lako je ležati na trosedu ili biti zavaljen u fotelji i moliti Boga da se On pobrine za sve što treba biti urađeno, ali to nas čini lenjim i besplodnim, kao i otvorenim za đavolov napad. Ako su naši umovi prazni i ako u njima nema dobrih misli, đavo ih lako može ispuniti lošim mislima. Ako smo lenji i neaktivni, može nas lako kušati da uradimo pogrešne ili čak grešne stvari. Biblija nam prilično često govori da će nas aktivnost sačuvati od lenjosti i besplodnosti. Ako stvarno predano razmišljamo o tome šta možemo učiniti za druge, u našim umovima neće biti mesta za pogrešne misli.

Lenji ljudi se lako obeshrabre i padnu u depresiju i samo-sažaljenje. Mogu upasti u sve vrste greha. Apostol Pavle je čak rekao da ako mlada žena ostane udovica, ona bi trebala ponovo da se uda. U suprotnom, mogla bi postati besposličarka i brbljivica (vidi 1. Timoteju 5:11-15). Pavle je zapravo išao toliko daleko da je rekao kako su neke od mlađih udovica kroz neaktivnost već zastranile i pošle za Sotonom. Koliko je važno ostati aktivan? Pavlove poslanice pokazuju da je jako važno.

Kroz celu Bibliju Bog nas ohrabruje da budemo aktivni. U starozavetno vreme, Izraelcima je oplakivanje preminule voljene osobe bilo dopušteno samo 30 dana (vidi 5. Mojsijeva 34:8). Na prvi pogled to se može činiti bezosećajnim, ali Bog je uspostavio taj zakon jer zna da produženo oplakivanje i neaktivnost mogu voditi u ozbiljne probleme.

Moramo ostati aktivni – ne preterivati da ne „pregorimo” – ali biti dovoljno uključeni u dešavanja da nastavimo ići u ispravnom pravcu. Uravnoteženost (izbalansiranost) je jako bitna. Ne možemo svo svoje vreme provesti pomažući drugima, kao što ni potpuna usredsređenost na sebe nije dobra i stvara velike probleme. Ako se možeš setiti nekoga ko je lenj i neaktivan, verovatno ćeš prepoznati da je ta osoba i vrlo nesrećna, jer neaktivnost i nedostatak radosti idu zajedno.

Pre nekoliko godina, moja tetka je trebala da se preseli u dom za stare, jer je tamo imala odgovarajuću stručnu pomoć. Prve tri ili četiri godine u tom domu nije htela ništa da radi. Bila je tužna što je morala napustiti svoj dom i nije imala želju da učestvuje u novom životu koji joj je bio na raspolaganju. Iako su joj tamo bile na raspolaganju mnoge aktivnosti, pa čak i prilike da pomogne drugima, ustrajavala je u tome da ne radi ništa. Dan za danom, sedela je u svojoj sobi i bila obeshrabrena. Fizički se osećala loše, a bila je i naporna u komunikaciji. A onda je konačno donela odluku da ne može samo sedeti i ništa ne raditi, i tako se uključila u proučavanje Biblije i posećivanje pacijenata u bolničkom delu svog doma za stare. Počela je igrati razne igre i ići na zabave, a stekla je i puno prijatelja. Nedugo posle toga, rekla mi je da je srećnija nego ikad u životu i da se čak i fizički oseća odlično.

Stanje neaktivne osobe ide iz lošeg u gore, sve dok ta neaktivnost ne počne uticati na svaku životnu oblast te osobe. Ona u svojoj pasivnosti dozvoljava da je okolnosti bacaju napred-nazad. Dopušta da je vode osećanja, a s obzirom da je osećanja nikad ne navode da nešto radi, radije bude samo posmatrač koji se na sve žali, dok joj se u međuvremenu život raspada. Uradila bi mnogo stvari, ali je preplavljena jednim gotovo neopisivim osećanjem. Oseća se lenjo i nema kreativnih ideja. Može čak pomisliti i da fizički nešto nije u redu s njom,

jer oseća nedostatak energije. Život joj postaje samo tok nepremostivih problema.

Često se dešava da, posle mnogo doživljenih razočarenja, sebi počnemo dozvoljavati da budemo neaktivni. (O tome ću govoriti na kraju ovog poglavlja.) Kad se takve stvari dese, možda ćemo poželeti da odustanemo od svega. Ali, ako to učinimo, Sotona će zgrabiti tu priliku. Nipošto ne smemo dozvoliti da pasivnost otvori vrata našeg života neprijatelju.

Aktivnost mi pomaže da prebrodim teške dane

Kad samo pomislim da mi je danas stvarno težak dan, setim se da postoje milioni ljudi na svetu koji bi o mom danu mislili da je zabava u poređenju s onim sa čime se oni suočavaju. Već više od 20 godina, jedna pobunjenička vojska u istočnoj Africi zarobljava decu i prisiljava ih da budu vojnici u ratu koji je započela gerilska grupa, koja ima drskosti da nosi ime „Gospodnja vojska otpora” (Lord’s Resistance Army). Ti gerilci terorihu severni deo Ugande. Oni otimaju decu staru oko 7 godina i prisiljavaju ih da postanu vojnici ili seksualno roblje, kao i da rade druge ponižavajuće poslove. Neke statistike govore da je oteto oko 30 do 40 hiljada dece. Ono što je počelo kao pobuna protiv vlasti, okrenulo se u pokolj nedužnih ljudi, i to pod naredbama zapovednika koji tvrdi da namerava stvoriti društvo utemeljeno na Deset zapovesti, dok ih u praksi svih deset grubo krši.

Taj zapovednik, Joseph Kony, kao dečak je bio službenik u Katoličkoj crkvi. Sad meša Stari zavet sa Kuranom i tradicionalnim plemenskim ritualima da bi došao do neke svoje doktrine. Njegove taktike su brutalne. Dok ovo pišem, na snazi je primirje i mnoga deca su oslobođena iz njegovog zarobljeništva, ali u većini slučajeva njihovi roditelji su pobijeni, tako da se ona zapravo nemaju gde vratiti. Većina od te dece je bila prisiljena da koristi droge i sad su postali ovisnici. Prisiljavali

su ih da čine takva nasilja koja su nezamisliva odraslima, a kamoli deci. Malu decu su prisiljavali da vatrenim oružjem pobijaju cele svoje porodice. I šta će sad ta deca da rade? Lutaće ulicama ispunjena gnevom, pokušavajući da pronađu način da zaborave ono što su učinili. Njima će trebati pomoć i ja molim Boga da me tu upotrebi. Tako sad mogu „skloniti sebe” iz svojih misli i razmišljati o ljudima poput ovih koje sam upravo opisala – o ljudima koji imaju prave probleme.

Sećam se beznadežnih pogleda na licima ljudi koje sam videla, kad sam imala privilegiju da putujem u Ugandu, i stvarno želim preduzeti sve što mogu da im pomognem. Mogu zamisliti kako bi bilo lepo, umesto besa, videti osmeh na njihovim licima. Mogu zamisliti kako će im izgledati životi pošto im pomognemo da izgrade novo selo u kojem će moći da imaju roditelje koji će ih usvojiti, dobru hranu, ljubav i obrazovanje, kao i ispravno učenje o Isusu i Njegovom planu za njihove živote.

Dečak-vojn timer

„Bože, molim Te, da prestane ubijanje! Dosta je za danas! Ne mogu to više da gledam!” Tako je glasila molitva.

Allen je u daljini mogao da čuje vriske i pucnje, i uhvatila ga je panika zbog nadolazećeg terora. Predobro je znao šta znače ti zvuci. Kako bi to ikad mogao zaboraviti? Iste te zvuke je čuo malo pre nego što su vojn timeri na juriš napali njegovo selo i oveli njegove roditelje. Brutalno su ih nasmrt pretukli, da bi zastrašili ostale koji su bili oteti tom prilikom.

Tog stravičnog dana, pobunjenici su Allena ostavili iza sebe. Ali, pošto se nedeljama skrivao u grmlju sa još petori-

com dečaka (spavajući na zemlji, bez hrane i vode), pobunjenici su ih pronašli. Allen je tada imao samo 10 godina.

Od trenutka kada su ga oteli, prebijali su ga dva ili tri puta dnevno i davali mu samo malo hrane i vode. „Ustani, dečace! Vreme je da vidiš kako ti prijatelji umiru”, jedan pobunjenik mu je viknuo. Prisilili su ga da bespomoćno gleda kako vojnici toljagama udaraju njegove prijatelje u glavu, sve dok nisu nepokretno ležali u lokvama svoje krvi. Plašeći ga smrću, prisilili su ga da i on počini užasna zlodela. Mogao je osetiti kako mu srce klizi u tamu...

Noćas su ga poslali u šumu po drva za ogrev, a on planira da pobegne. Brzo će trčati... koliko god bude mogao i trebao. On sanja slobodu. Ako bude dovoljno daleko pobegao, možda će moći proživeti jedan dan bez ubijanja.

Allen trenutno živi u novom selu u Guluu, u Ugandi, u selu koje je izgrađeno za decu koja su nekad bila vojnici. Moja služba („Joyce Meyer Ministries”) u saradnji sa još jednom službom („Watoto Ministries”) radi na razvoju i opremanju tog sela da bi se pomoglo zlostavljanoj deci.

Statistike kažu:

- „Gospodnja vojska otpora” (Lord’s Resistance Army) je otela preko 30 hiljada dece, da bi služila kao vojnici ili seksualno roblje u Ugandi.¹
- 2007. godine u svetu je bilo oko 250 hiljada dece-vojnika.²

Dok sam se premišljala hoću li celi dan biti potištena ili ne, primila sam e-mail od prijatelja koji su u crkvenoj službi već više od 25 godina. Upoznali su me sa najnovijim razvojem događaja kod njihovog dvadesetdvo godišnjeg sina, koji je imao vrlo ozbiljan i po život opasan tumor štitne žlezde. Kad pogledam iznad sebe i shvatim da se veliki deo stvari u svetu odvija

bez „mene”, postepeno se počinjem osećati manje zaokupljena svojim problemima i mnogo zahvalnija za blagoslove koje imam.

Zapanjena sam kad shvatim koliko je naših problema povezano sa našim načinom razmišljanja. Dok god razmišljam o nečemu što sam želela postići, a nisam uspela, raspoloženje mi pada, pada i pada. Ali, kad se setim šta sve imam i sa kakvim se tragedijama suočavaju mnogi drugi ljudi, shvatim da ja uopšte nemam problema. Umesto da budem patetična, mogu biti zahvalna!

Večno ću biti zahvalna Bogu što me stalno podseća da ostanem aktivna i da radim nešto dobro. Zapamti: zlo nadvladavamo dobrom (vidi Rimljanima 12:21). Je li se neko na negativan način odnosio prema tebi? Zašto ne bi molio za tu osobu ili te ljude? To će ti pomoći da se bolje osećaš. Razočarao si se? Zamoli Boga da ti pokaže druge koji su se razočarali više nego ti i pokušaj ih ohrabriti. U isto vreme, to će pomoći njima, a i ti ćeš se bolje osećati.

Svet postaje sve više nasilan. Dok nastavljam sa pisanjem, primam drugu poruku – tekstualna poruka me obaveštava da je sinoć crkva u jednom gradu bila poprište nasumične paljbe iz vatrenog oružja. Dvoje ljudi je mrtvo, a petoro je ranjeno. Setila sam se šta Biblija kaže u Mateju 24, gde se govori o znakovima poslednjih vremena, a gde piše da će usred nasilja i ogromnih potreba ljubav velikog broja ljudi ohladiti. To je nešto protiv čega se moramo boriti. Ne možemo dopustiti da ljubav nestane, jer bi tako planetu prepustili zlu.

Kad sam čula o toj pucnjavi kod crkve, mogla sam reći: „O, to je stvarno tužno.” Mogla sam se nekoliko minuta osećati loše zbog toga, a onda se vratiti svojim razočarenjima. Ali, odbila sam da to uradim, jer ne želim živeti s takvim stavom. Kad sam čula za tu kriznu situaciju, nekoliko minuta sam raz-

mišljala, a onda sam zamolila svog sina da nazove pastora te crkve i sazna kako im možemo pomoći. Možda porodicama koje su izgubile svoje drage treba nešto ili im može pomoći već jednostavno to što je nekome stalo do njih.

Zgrozim se kad se samo setim kroz koliko teških situacija prođemo, a da nas niko ni ne nazove. Mislim da ljudi smatraju kako će to učiniti neko drugi, pa na kraju to ne učini niko.

Čija je to odgovornost?

Ovu priču sam čula pre mnogo godina. Bila jednom četiri čoveka. Zvali su se Svako, Neko, Bilo ko i Niko. Trebalo je da se odradi jedan važan posao i Svako je bio siguran da će to Neko napraviti. Bilo ko je to mogao odraditi, ali Niko nije odradio taj posao. Neko se zbog toga naljutio, jer je to bio posao za Svakoga. Svako je mislio da je to mogao učiniti Bilo ko, a Niko je shvatio da to Svako neće učiniti. Na kraju je Svako krivio Nekoga kad Niko nije učinio ono što je Bilo ko mogao učiniti.

Jednom sam pročitala tekst o šokantnom incidentu koji je pokazao principe ove priče na delu, u stvarnom životu. Godine 1964. Catherine Genovese je, u periodu od 35 minuta, nasmrtno izbodena pred očima 38 komšija. Njihovu reakciju su opisali kao hladnu i nezainteresovanu, odnosno kao rezultat urbane apatije i otuđenja. Kasnije istraživanje je otkrilo da nesrečnoj ženi niko nije priskočio u pomoć, jednostavno zato što je bilo previše posmatrača. Posmatrači su gledali jedni druge, pitajući se šta da rade. S obzirom da niko nije ništa preduzeo, odlučili su da niko ne bi trebao ništa učiniti.

Što je više posmatrača uključeno, manja je verovatnoća da će se ljudima koji su u potrebi pomoći. Jedan student se pretvarao da ima napad epilepsije. Kad se pored njega zatekla sa-

mo jedna osoba, pomoglo mu se u 85% slučajeva, dok je taj postotak padao na samo 31% u slučajevima kad se oko njega našlo nekoliko slučajnih prolaznika.

Ta studija potvrđuje da što je više ljudi pasivno, to će se više ljudi povesti za njima i ništa neće raditi, ali ako i mala grupa predanih ljudi počne pristupati drugima sa ljubavlju i iskrenom brigom, s osmehom i komplimentima, s poštovanjem itd., taj pokret će rasti.

Studije su pokazale da smo pod velikim uticajem onog što rade ljudi koji nas okružuju. Mi gledamo jedni druge tražeći vodstvo, čak i onda kad smo toga potpuno nesvesni. Većina ljudi će se složiti s većinom, čak i ako se stvarno ne slažu s onim što ta većina predstavlja ili zastupa. To će učiniti samo da bi ostali deo grupe.

Ako želimo da budemo deo revolucije ljubavi, mi kao hrišćani treba da ostanemo primer drugima, a ne da se uklapamo u svetovni sistem. Da je neko smogao hrabrosti i volje da pomogne, život Catherine Genovese bi možda bio spašen.

Moliš li molitve koje Bog može uslišiti?

Želela bih ti predložiti nešto što možeš dodati svojim svakodnevnim molitvama. Svaki dan traži od Boga da ti pokaže šta možeš učiniti za Njega. A zatim, kako bude tekao dan, koristi prilike da učiniš ono što veruješ da bi i Isus učinio da je još uvek na zemlji u telesnom obliku. Ako si hrišćanin, On sad živi u tebi i ti si Njegov veliki poslanik. Zato se pobrini da Ga ispravno predstavljaš. Provela sam mnogo godina govoreći Bogu, u svojim jutarnjim molitvama, šta mi je potrebno da On učini, ali tek kasnije sam dodala jedan novi deo: „Bože, a šta ja mogu učiniti danas za Tebe?”

Nedavno sam molila Boga da pomogne jednoj mojoj prijateljici koja je prolazila kroz veoma težak period. Njoj je trebalo nešto, pa sam ja molila Boga da joj to obezbedi. Na moje iznenađenje, Bog mi je rekao: „Prestani da me moliš da ispunim njenu potrebu. Traži me da ti pokažem kako *ti* možeš da joj pomogneš.” Postala sam svesna da često tražim od Boga da za mene učini stvari koje On želi da ja učinim sama za sebe. On ne očekuje da ja učinim išta bez Njegove pomoći, ali isto tako neće učiniti sve za mene dok ja besposleno stojim sa strane. Bog želi da budemo otvoreni da se uključimo u stvari. On želi da pomognemo ljudima oko sebe sa onim što imamo na raspolaganju. Ako nam to ne bude dovoljno za adekvatnu pomoć, onda možemo ohrabriti druge da se uključe, tako da zajedno možemo napraviti sve što je potrebno da bude napravljeno.

Ohrabrujem te da moliš molitve koje Bog može uslišiti. Ti i On ste partneri i On želi da radi *sa* tobom i *kroz* tebe. Zamoli Ga da ti pokaže ono što ti možeš učiniti, a zatim se pouzdaj u Njega da će ti dati kreativnost i snagu da to ostvariš.

Nemoj paničiti kad kažem „pomoz drugima sa onim što ti imaš na raspolaganju”. Ne govorim samo o novcu. Mi imamo na raspolaganju svoje vreme, energiju, talente, materijalna dobra i novac. Pomaganje drugima može podrazumevati novac, ali često podrazumeva vreme. U našem današnjem društvu, vreme je tako dragoceno da nam je često lakše napisati ček na određenu svotu novca i dati ga nekome, nego toj istoj osobi posvetiti neko vreme i saslušati šta je zaista njena potreba. Došla sam do zaključka da je ljudima često najpotrebnija služba „prisutnosti” – da neko bude uz njih kad su u potrebi.

Jedna moja prijateljica živi u velikom gradu u kojem je beskućništvo velik problem. Jedne zimske noći, dok se vraćala kući s posla, prošla je pored čoveka koji je prosio novac. Bilo je hladno i mračno i jedva je čekala da dođe kući. Ne želeći da

otvara novčanik u tako nesigurnoj situaciji, duboko je zavukla ruku u džep tražeći metalni novac. Dok su joj prsti uzaludno tražili sitninu po džepu, čovek joj je počeo pričati kako su mu noć ranije ukrali kaput u skloništu za beskućnike, a ispričao joj je i nekoliko drugih nevolja koje su ga snašle. Još uvek pokušavajući da pronađe nekoliko novčića, u pravo vreme bi klimala glavom i tu i tamo rekla: „To je strašno.” Kad je napokon pronašla nešto novca, ubacila ga je u beskućnikov šešir. On joj se nasmešio i rekao: „Hvala vam što ste razgovarali sa mnom.” Prijateljica mi je rekla da je te noći shvatila kako je tom čoveku, iako je cenio što mu je dala 50 centi, najviše značilo to što ga je neko barem nakratko saslušao i razgovarao s njim.

U našoj službi imamo tim ljudi koji pokušavaju pomoći beskućnicima koji žive u tunelima ispod mosta u centru grada. Tim je otkrio da su svi ti ljudi imali drugačiji život pre nego što su počeli živeti po tunelima i da, isto tako, svi imaju svoje životne priče. Svakom se desilo nešto tragično pre nego što je završio u sadašnjim okolnostima. Oni cene sendviče i vožnje do crkve, gde se mogu istuširati i obući čistu odeću, ali najviše cene što je nekome toliko stalo do njih da će s njima razgovarati dovoljno dugo da sazna ko su oni i šta im se desilo.

Ohrabrujem te da učiniš sve što možeš da pomogneš drugima. Ako te jednostavno trebaju da budeš uz njih, učini to. Pitaj Boga šta želi da učiniš - i On će odgovoriti na tvoju molitvu.

Praktikuj dobrotu

Da li smatraš da je svet pun nepravde? Misliš li da bi nešto trebalo preduzeti po pitanju dece koja umiru od gladi? Da li bi neko trebao pomoći 1.1 milion ljudi koji nemaju pristup pijaćoj vodi? Da li je u redu da ljudi žive na ulicama i spavaju pod

mostovima? Da li je u redu da porodicu s kojom godinama ideš u crkvu, a koja je doživela neku tragediju, niko barem ne nazove telefonom i sazna zašto već tri meseca ne dolaze u crkvu? Ako crkva neke druge denominacije u tvom gradu gori u požaru, da li je u redu samo moliti i ne učiniti ništa praktično da bi se pomoglo? Šta misliš, da li bi neko trebao preduzeti nešto da se spreči nepravda? Nekako verujem da si na sva ova pitanja odgovorio tačno, pa ću ti postaviti još jedno, zadnje pitanje. Šta ćeš učiniti? Hoćeš li ti biti „neko” ko će učiniti ono što je potrebno?

Kad te pitam: „Šta ćeš učiniti?”, osećaš li kakav strah, jer se pitaš šta bi to „učiniti” u praksi moglo tražiti od tebe? Razumem taj osećaj. Ako stvarno odlučim zaboraviti sebe i počnem zaista predano pomagati drugima, šta će se desiti sa mnom? Ako se ja ne brinem za sebe, ko će? Bog je rekao da će se On pobrinuti, i zato mislim da bi trebali da pustimo brigu i proverimo da li je mislio ozbiljno kad je to rekao. Ako se mi budemo brinuli za Njegov posao, odnosno, pomagali ljudima u potrebi, verujem da će se On pobrinuti za naše potrebe.

Samo nastavi kretati se

Dok završavam ovo poglavlje, dozvoli mi da kažem kako shvatam da nam se u životu dešavaju stvari zbog kojih se katkad, na neko vreme, želimo povući iz sveta. Shvatam da se, s vremena na vreme, u životu pojave velike promene koje zahtevaju određeni period prilagođavanja i shvatam da gubitak ili neka trauma u porodici može učiniti da ljudi ne žele baš mnogo kontaktirati sa drugima. Ako si doživeo bilo kakav gubitak i ako te taj događaj umrtvio tako da se osećaš kao da više ništa ne želiš raditi, veruj mi, znam kako se osećaš. Ipak, želim te

ohrabriti da nateráš sâmog sebe da nastaviš íci dalje. Sotona želi da te izoluje, jer možda sâm nemaš dovoljno snage da se odupreš njegovim lažima. Znam da ti može zvučati smešno ako ti sad kažem da odeš i pomogneš nekom drugom, ali svim srcem verujem da će te upravo to zaštititi, kao i biti odgovor na probleme ovog sveta.

Ponoviću još jednom: čvrsto verujem da nam treba revolucija ljubavi. Svi smo mi isprobali i sebičnost i depresiju, i obeshrabrenje i samosažaljenje – i videli smo kakve plodove oni donose. Svet je pun rezultata tih stvari. Udružimo se i složimo oko toga da ćemo živeti život na Bogu ugodan način. Imaj na umu da treba da budeš blagoslov za druge (vidi Galatima 6:10). Obuci se u ljubav (vidi Kološanima 3:14). To znači biti aktivan sa svrhom da se dosegnu drugi. Posmatraj i moli za dobre prilike da služiš. Isus je svakodnevno išao i činio dobro (vidi Dela apostolska 10:38). To se čini tako jednostavnim. Pitam se kako smo to do sada mogli prevideti.

POGLAVLJE
4

Božji upliv

Sad je pravo vreme, a ne sutra ili u neko zgodnije doba.

Danas možemo učiniti nešto najbolje,
a ne sutra ili sledeće godine.

W.E.B. DuBois

Za vreme svojih službenih putovanja, često odsedam u hotelima. Dok sam u svojoj sobi, uvek na vrata stavim znak „Ne ometaj”, tako da me niko ne uznemirava. Stavljanje takvog znaka na vrata hotelske sobe je prihvatljivo, ali kad bi hteli taj znak staviti na svoj život, to ne bi bilo prihvatljivo.

Da li si primetio da Bog ne čini stvari uvek kad ih mi to zamislimo ili na neke uobičajene načine? Pavle je rekao Timoteju da, kao sluga Božji i službenik evanđelja, mora ispuniti svoje dužnosti i u zgodno i u nezgodno vreme (vidi 2. Timoteju 4:2). Sumnjam da je Timotej bio i približno tako ovistan o

tome, kao što smo mi danas, da stvari čini u zgodno vreme, ali Pavle je ipak smatrao da ga je važno podsetiti da bude spreman na Božji upliv u situacije. Ako je Timotej to trebao čuti, sigurna sam da i mi to često treba da čujemo, jer smo verovatno više usmereni na ono što nam je ugodnije i zgodnije, nego što je on to bio. Sve što treba da uradim, da bi proverila koliko cenim komfor, jeste da slušam sâmu sebe kako se žalim kad mi i najmanji kućni aparat ne radi ispravno – bilo da je to fen za kosu ili klima uređaj, mašina za pranje suđa, mašina za pranje veša, mikrotalasna pećnica ili brojne druge stvari.

Slušam kako se na našim konferencijama, u Americi, ljudi žale jer se moraju parkirati nekoliko blokova dalje od sale u kojoj se održava konferencija, dok u Indiji ljudi pešače tri dana da bi došli na neku biblijsku konferenciju. Posmatram kako ljudi u Americi uznemiravaju one oko sebe da bi otišli u WC, popili vode ili telefonirali, dok u Indiji ljudi doslovno celi dan sede u prašini i ne razmišljaju o tome da ustanu. U mojoj zemlji, ljudi se žale ako im je previše hladno ili prevruće, dok kad odem u Indiju, jedini ljudi koji se žale na temperaturu budu oni koje sam dovela sa sobom, uključujući i mene.

Mislim da smo mi ovisni o komforu. Ne želim sugerisati da isključimo naše savremene kućne aparate i svakako razumem da želimo ono na šta smo navikli, ali trebalo bi da imamo ispravan stav o udobnosti. Ako je možemo imati, hvala Bogu. Ali, nedostatak određene udobnosti nikad ne bi trebao da nas spreči da uradimo bilo šta što Bog zatraži od nas.

Sećam se kako smo pre nekoliko godina imali jedan slepi bračni par koji je hteo dolaziti na naša učenja, organizovana sredom u jednoj sali za bankete u St. Louisu. Obično su koristili javni prevoz (autobus), ali s obzirom da je linija kojom su dolazili bila ukinuta, jedini način da nastave sa dolascima bio je da ih neko vozi svojim automobilom. Koja prilika! Mislila

sam da će ljudi stajati u redu ispred njih nudeći im pomoć, ali niko to nije hteo učiniti, jer je taj par živeo u delu grada koji nikome nije bio „usput”.

Drugim rečima, prevoz ovog para ne bi bio nešto zgodno i udobno. Sećam se da je na kraju jedan od naših radnika prihvatio tu dužnost, ali smo mu morali platiti za to. Neverovatno je koliko smo više voljni „pomoći”, ako ćemo za to dobiti novac. Moramo se setiti da je ljubav prema novcu izvor svih zala. Ne možemo dozvoliti da novac bude naša glavna motivacija u životu. Svi mi trebamo novac, ali isto tako treba i da pomazemo drugim ljudima. To što je pomaganje drugima neki put nezgodno, to je dobro za nas. Često su takve situacije „testovi” za nas, vreme kad Bog proverava da li smo predani ili nismo. Ako si voljan za nekoga učiniti nešto lepo, a da ne budeš plaćen za to i da nemaš nikakve druge koristi od toga, to je pozitivan znak da je tvoje duhovno srce u dobrom stanju.

Kad je Bog hteo da proveri da li će Izraelci poslušati Njegove zapovesti, poveo ih je na dug i težak put kroz pustinju (vidi 5. Mojsijeva 8:1-2). Ponekad i sa nama čini isto. Više smo nego voljni „poslušati” Boga kad je lako i kad smo brzo nagrađeni za svoj trud. Ali, šta ako se radi o nečemu što nije baš ugodno, što se baš ne „uklapa u naš plan” i za šta se čini da iz toga nećemo izvući nikakvu korist? Koliko smo tada poslušni? Na ta pitanja bi svako od nas trebao sebi dati odgovor, jer je veoma važno biti iskren po pitanju našeg predanja Bogu. Lako je pevati „Predajem Ti sve” dok stojimo u crkvi, ali šta radimo kad pitanje predanja nije samo pesma, nego stvaran zahtev?

Bože, sad mi nije zgodno vreme!

U Bibliji imamo priču o čoveku koji nije sledio Boga zato što mu to nije bilo zgodno. Taj čovek, po imenu Feliks, je tražio da Pavle dođe i da mu propoveda evanđelje. Ali, kad mu je Pavle počeo govoriti o ispravnom življenju, čistoći života i kontrolisanju strasti, Feliks se uznemirio i uplašio. Rekao je Pavlu da ode i da će ga zvati kad bude imao zgodno vreme (vidi Dela apostolska 24:25). Ovo mesto u Pismu mi je izuzetno interesantno, ne zato što je zabavno, nego zato što jasno oslikava kakvi smo mi zapravo. Nemamo ništa protiv da čujemo koliko nas Bog voli i kako ima dobre planove za naš život, ali kad nas na bilo koji način počne koriti ili korigovati, pokušavamo da Mu kažemo da nam „sada” baš nije zgodno vreme. Sumnjam da On ikad bira vreme koje bi mi smatrali „dobrim” ili „pravim”, i mislim da to čini namerno i sa svrhom!

Kad su Izraelci putovali kroz pustinju, vodio ih je oblak danju, a vatreni stub noću. Kad bi se oblak kretao, morali su se kretati i oni; kad je samo lebdeo, stajali su na istom mestu. Zanimljivo je da nije bilo uzorka ili plana po kojem bi znali kad bi se oblak mogao pokrenuti. Jednostavno su trebali da se kreću zajedno sa oblakom (vidi 4. Mojsijeva 9:15-23). Biblija kaže da se nekad kretao danju, a nekad noću. Ponekad bi zastao na nekoliko dana, a ponekad na samo jedan dan. Sumnjam da su Izraelci, noću na ulaze u svoje šatore, kačili znakove s natpisom „Ne smetaj” da bi Bogu dali do znanja da ne žele biti ometani. Kad bi On odlučio da je vreme da se ide dalje, oni bi se spakovali i sledili Ga. Isto tako, kad On odluči da je vreme da pređemo na sledeći nivo našeg odnosa s Njim, nikad ne bi trebalo da kažemo: „Ovo mi nije baš zgodno vreme!”

Zar ne bi bilo lepo da je Bog Izraelcima obezbedio mesečni kalendar u kojem bi naznačio dane kad će putovati, tako da se

mogu pripremiti mentalno, emocionalno i fizički? Pitam se zašto to nije učinio. Da li je to možda jednostavno zato što On sa svrhom vrši svoj upliv, da bi video kako ćemo mi reagovati?

Bog zna najbolje i Njegovo vreme je uvek ono „pravo”. To što se ja ne *osećam* spremna da raščistim s nečim u svom životu, to ne znači i da ja nisam stvarno spremna. Božji putevi nisu naši putevi, već su uzvišeniji i bolji od naših (vidi Isaija 55:9).

Zar ne postoji neki lakši način?

Ako Bog želi da pomazemo ljudima, zašto to nije učinio lakšim? Dozvoli mi da na to pitanje odgovorim drugim pitanjem. Da li je Isus nešto žrtvovao da bi postigao naše oslobođenje od greha i ropstva? Pitam se zašto Bog plan spasenja nije učinio lakšim. On je mogao izmisliti bilo koji plan i jednostavno reći: „Ovako će biti.” Čini se da u Božjoj ekonomiji ništa što je jeftino nije vredno posedovanja. Kralj David je rekao da ne želi Bogu prinostiti ono što ga nije ništa koštalo (vidi 2. Samuilova 24:24). Naučila sam da pravo davanje nije davanje dok ja to nekako ne mogu osetiti. Ako drugima dam svu svoju iznošenu odeću i iskorištene kućne aparate, to može izgledati kao lep gest, ali to nije isto što i pravo davanje. Pravo je davanje kad ja nekome dam nešto što želim da zadržim. Sigurna sam da si već doživio takve testove u kojima ti Bog traži da daš nešto što ti se sviđa. On nam je dao svog jedinog Sina, jer nas voli. Šta ćemo mi učiniti iz ljubavi? Možemo li, bar ponekad, doživeti i učiniti nešto što nam je „nezgodno” da bi pomogli nekome ko je u potrebi?

Nedavno sam na televiziji videla priču o zaljubljenom mladom paru, koji je trebao uskoro da se venča. I desila se tragedija. Ona je, u automobilskoj nesreći, nastradala tako da je

mesecima bila u komi. Mladić, za kojeg je trebala da se uda, je sedeo pored nje dan za danom. Kad se napokon probudila iz kome, imala je tako teško oštećenje mozga da je doživotno ostala nepokretna i nesposobna da učini mnoge stvari za sâmu sebe. Mladić uopšte nije dovodio u pitanje pripreme za venčanje. Na dan venčanja, ona se provezla kroz crkvu u invalidskim kolicima i došla skroz napred. Zbog svojih povreda nije mogla jasno da govori, ali je bilo očigledno da je bila izuzetno radosna. Njen mladoženja se brinuo o njoj do kraja svog života i zajedno su uživali u životu. Uz njegovu pomoć i ohrabrenje, ona je išla čak i na Specijalne Olimpijske igre i postigla različite predivne stvari.

Većini od nas bi bilo razumljivo da je ovaj mladić jednostavno otišao. Ostajanje sa njom za njega bi značilo veoma „nezgodan” život i svakodnevnu žrtvu. Ipak, on nije otišao, poput mnogih drugih kad se suoče sa nezgodnim situacijama. On je ostao uz svoju dragu i verovatno doživeo više radosti u životu nego većina od nas.

Ako si poput mene, onda sigurno uživaš da čitaš o ljudima koji su se mnogo žrtvovali za tuđe dobro. Ipak, sigurna sam da Bog želi da ti i ja učinimo nešto više od samog čitanja takve priče. Verovatno želi da mi imamo svoju priču.

U nezgodnoj situaciji da bi nekome drugom bilo zgodno

Bog će potaknuti neku osobu da učini nešto što će joj biti „nezgodno” da bi nekoj drugoj osobi učinio život malo „zgodnijim”. Moramo razumeti Božje puteve, inače ćemo se odupirati nečemu što bi trebali da prigrlimo. Evo jednostavne istine: da

bi bili srećni trebamo darovati druge, a darovanje nije istinsko ako pri tome ne osećamo da nešto žrtvujemo.

Petar, Andrija, Jakov, Jovan i drugi učenici su bili veoma privilegovani. Izabrani su da budu dvanaestorica učenika, ljudi koje će Isus poučavati i koji će nositi evanđelje u svet. U trenutku kad ih je zadesio Isusov poziv, svi su bili zaposleni. Imali su svoje živote, porodice i poslove. Bez ikakvog upozorenja, Isus se pojavio i rekao im: „Sledi/te me.” Biblija kaže da su, u trenutku kad ih je Isus pozvao, Petar i Andrija bacali mreže u more. Oni su ostavili svoje mreže i pošli za Isusom (vidi Matej 4:18.21). To je bio preokret! On im nije rekao da se mogu moliti po tom pitanju, ili razmisliti, ili otići kućama i porazgovarati sa svojim ženama i decom. Samo im je rekao: „Pođite za mnom!”

Nisu Ga pitali koliko će dugo biti odsutni ili kolika će im biti plata. Nisu Ga pitali za privilegije, kompenzaciju vremena zbog putovanja ili u kakvim će hotelima odsedati. Čak Ga nisu pitali ni kakav će im biti opis posla. Jednostavno su ostavili sve i krenuli za Njim. Moram priznati da mi čak i sad, kad čitam o tome, sve to izgleda nekako grubo i strogo, ali je verovatno stvar u tome da što se veća prilika pruža, to i veća žrtva mora biti podnesena.

Sećam se vremena kad sam se žalila zbog nekih stvari za koje mi se činilo da ih Bog traži od mene, jer sam osećala da to ne traži od drugih. Jednostavno mi je rekao: „Joyce, tražila si mi mnogo toga. Želiš li to ili ne?” Tražila sam da mogu pomoći ljudima širom sveta i učila sam na svojoj koži da privilegija činjenja takvih stvari često podrazumeva različite neugodnosti i žrtve.

Nemoguće je imati žetvu, ako se nije sejalo seme. Kralj Solomon je rekao da ako u vreme setve budemo čekali da svi uslovi budu povoljni, onda nikad nećemo imati žetvu (vidi

Propovednik 11:4). Drugim rečima, moramo dati i biti poslušni Bogu, i kad nam nije baš sve zgodno i kad to od nas zahteva određenu žrtvu. Verovatno je tih 12 muškaraca bilo izabrano zato što su bili voljni učiniti ono što drugi nisu bili voljni. Iako u Bibliji ne piše da je Isus koga pozvao, a da Ga je taj neko odbio, verovatno je bilo i takvih situacija. Verovatno se obraćao hiljadama da bi došao do dvanaestorice. Barem je to danas slučaj. Malo je ljudi koji su spremni žrtvovati se, proći kroz neugodne stvari i promeniti svoje planove. Mnogi pevaju o svojoj ljubavi za Isusa i to je lepo. Ipak, iako je pevanje zabavno, ono ne traži žrtvu. Prava ljubav traži žrtvu.

Mislím da se na ovom svetu ne može videti puno prave ljubavi, jer je za nju potreban trud i uvek postoji cena koju je za nju potrebno platiti. Ako ozbiljno želimo učestvovati u revoluciji ljubavi, moramo zapamtiti tu činjenicu. Uvek je mudro izračunati cenu pre nego što odlučimo da se nečemu posvetimo. U suprotnom, verovatno nećemo dovršiti ono što smo započeli.

Božji upliv

Što više proučavam muškarce i žene koji se u Bibliji smatraju „velikanima”, to više vidim da su činili velike žrtve i da nije bilo ničeg „udobnog” u onom što ih je Bog pozivao da čine.

Avram je morao da napusti svoju zemlju, rođake i svoj dom i da ode na mesto o kojem mu Bog nije čak ništa ni rekao dok nije tamo stigao. Verovatno je mislio da će završiti u palati kao kralj ili tome slično, ali umesto toga on je lutao od mesta do mesta, živeći u privremenim šatorima. Završio je u Egiptu (zemlji-agresoru) kad je zemljom zavládala glad (vidi 1. Mojsijeva 12:10). Iako je žrtva koju je podneo bila velika, Avram je

dobio privilegiju da bude čovek sa kojim je Bog sklopio savez i kroz kojeg će sve porodice na zemlji dobiti mogućnost da ih Bog blagoslovi (vidi 1. Mojsijeva 22:18). *Vau!*

Josif je spasio svoj narod od gladi, ali tek pošto ga je Bog nasilno premestio iz njegovog udobnog doma, gde je bio „tatin ljubimac”, i stavio ga na neugodno mesto na kojem je proveo mnoge godine. Bog je to učinio da bi tako locirao Josifa da bude na pravom mestu u pravo vreme. Ali, Josif je to mogao saznati tek na kraju, kad se sve izdešavalo. Često ne razumemo zašto smo tamo gde jesmo i pitamo: „Bože, šta ja radim ovde?” Znam da sam to rekla Bogu mnogo puta i, iako se On nije uvek trudio da mi odgovori baš onda kad sam Ga pitala, kad sada pogledam unazad shvatam da je svako mesto na kojem sam bila postalo deo onog gde sam danas.

Jestira je spasila Jevreje od uništenja, ali Bog je u njenom životnom planu učinio zahvat kako bi ona to mogla izvesti. Ona je bila mlada devojka koja je, bez sumnje, imala planove za svoju budućnost. Odjednom, bez upozorenja, od nje je traženo da uđe u kraljev harem. Tamo se svidela kralju, tako da je u pravo vreme mogla razotkriti plan zlog Amana koji je hteo uništiti Jevreje.

Trebala je da učini stvari zbog kojih se s pravom plašila i za svoj život, ali njen staratelj ju je mudro savetovao: „...Jer ako ti učutiš sada, doći će pomoć i izbavljenje Judejima od druge strane, a ti i dom oca tvoga poginućete. I ko zna nisi li ti za ovakvo vreme i došla do kraljevstva?” (Jestira 4:14).

Da se nije žrtvovala, Bog bi pronašao nekog drugog. Ali, spašavanje svog naroda je bila njena sudbina. To je bila njena životna svrha. Nemoj promašiti svoju životnu svrhu samo zato što ne želiš da Bog izmeni tvoje planove.

Spisak ljudi koji su bili poslušni Bogu, iako je to od njih tražilo velike žrtve, bi se mogao nastaviti još u nedogled. Bibli-

ja te ljude naziva onima „kojih ne beše dostojan svet” (Jevrejima 11:38).

Ti ljudi, o kojima čitamo, su u jednom periodu svog života morali proći kroz stvari koje im nisu bile ugodne i jednostavne, da bi život nekog drugog mogao biti jednostavniji i lakši. Isus je umro da bi mi mogli imati život, i to život u izobilju. Vojnici umiru da bi civili mogli biti sigurni kod svojih kuća. Očevi idu na posao da bi njihove porodice mogle živeti lepim životom. Majke prolaze kroz porođajne bolove da bi na svet donele novi život. Čini se kako je prilično očigledno da neko obično mora proći kroz neko bolno ili neugodno iskustvo da bi neko drugi nešto kroz to dobio.

Ovo poglavlje je veoma važno, jer će ti pomoći da shvatiš da biti deo revolucije ljubavi nije samo ideja koja ti daje lep osećaj, nego i podrazumeva da ćeš usled življenja istinske ljubavi morati činiti neke stvari koje inače ne bi činio. S obzirom da ljubav podnosi tuđe slabosti i greške, možda ćeš morati da budeš zajedno sa nekim koga bi radije izbegao. Možda ćeš morati da ostaneš na nekom mestu koje ti nije baš zabavno, jednostavno zato što ćeš tu biti jedino svetlo u tami. Možda ćeš morati da napustiš neko mesto, jer te okruženje navodi na greh. Avram je živio među idolopoklonicima (uključujući njegovu porodicu), pa nije ni čudo što mu je Bog tražio da ode iz tog mesta i od tih ljudi. Ponekad nas Bog mora odvojiti od nečeg na šta smo navikli, da bi nam pokazao ono što On želi da vidimo.

Ako odlučiš da ti neće smetati manje udobnosti ili Božje „mešanje” u tvoje planove, onda te Bog može upotrebiti. Ti možeš napraviti razliku u svetu. Ako ipak ostaneš vezan za svoju udobnost, Bog će morati da te zaobide u potrazi za nekim ko će imati jak želudac za teške životne situacije.

Ako odlučiš da ti neće smetati manje udobnosti ili Božje „mešanje” u tvoje planove, onda te Bog može upotrebiti.

Sodoma i Gomora

Sigurno si čuo za Sodomu i Gomoru, kao i za strašne gadosti koje su se dešavale u tim gradovima. Ali, šta je to toliko strašno što su oni uradili da je Bog odlučio da ih uništi? Često mislimo da su njihove seksualne perverzije bile „kap koja je prelila čašu” Božjeg gneva, ali situacija je bila prilično drugačija. Šokirala sam se kad sam shvatila koji je zapravo razlog zbog kojeg ih je Bog uništio. To sam otkrila dok sam proučavala Sveto pismo na temu potrebe za hranjenjem siromašnih. „*Evo koji je bio zločin Sodome, sestre tvoje! Ona beše besna, ona življaše u izobilju i u bezbrižnome miru, ona i kćeri njezine, i ne pomagahu siromahu i ubogome. One postadoše besne i činiše gadosti preda mnom. Ja sam ih uništio kad sam to video!*” (Jezekilj 16:49-50, naglašavanje je moje).

Problem sa Sodomom i Gomorom je bio što su imali previše, a to nisu delili sa onima koji su bili u potrebi. Bili su lenji i živeli su neumereno, što ih je odvelo u činjenje odvratnih stvari. Iz ovog jasno vidimo da lenjost i prevelika udobnost nisu dobre za nas i da nas mogu odvesti sve dublje i dublje u nevolje. Ako smo škrti podeliti ono što imamo sa onima koji imaju manje od nas, to ne samo da nije dobro za nas nego je i opasno, jer tako sebičan životni stil otvara vrata za napredovanje zla u našem životu. Ne samo da takve stvari nisu dobre za nas, nego one i vređaju Boga. On od nas očekuje da budemo kanali kroz koje teku Njegovi blagoslovi, a ne rezervoari koji zadržavaju sve za sebe.

Mi cenimo sve udobnosti koje danas imamo na raspolaganju. Ipak, mislim da ih i đavo koristi na neke načine da bi uništio u nama svaku spremnost na manje udobnosti, ako bi to bilo potrebno da bi se Bogu bilo poslušno ili da bi se pomoglo drugima. Postali smo ovisni o lagodnom životu i moramo biti veoma pažljivi. Poput većine ljudi, i ja volim lepe, udobne i ugodne stvari. Volim udobnost, ali se i trudim da se ne žalim kad sve nije po mom planu. Shvatam da je manje udobnosti gotovo uvek sastavni deo pomaganja drugima, a znam da me Bog pozvao da pomažem ljudima i da to činim sa ispravnim stavom.

Ne volim kad me prekidaju dok pišem. To mi je vrlo nezgodno, jer onda moram ponovo da se vratim u tok misli u kojima sam bila pre nego što su me prekinuli. Pre samo nekoliko minuta bila sam „testirana”. Zazvonio mi je telefon i videla sam da me zove žena za koju sam znala da treba duži razgovor sa mnom u vezi problema u svom braku. Baš i nisam želela da prekidam pisanje, ali osećala sam da je potrebno da joj se javim, jer se radilo o veoma poznatoj ženi koja nije imala nikog sa kim bi mogla voditi poverljive razgovore. To što je neko veoma poznat u svetu ne znači da nije usamljen. Ona je jedna međunarodno poznata i usamljena žena koja ima problem, a Bog je želeo da prekinem svoje pisanje o ljubavi da bih je (ljubav) praktikovala! Zamisli...Bog želi da praktikujemo ono što kažemo da verujemo.

POGLAVLJE
5

Ljubav pronalazi način

Promašaj me neće nikad nadvladati,
ako je moja odlučnost da postignem uspeh
dovoljno jaka.

Og Mandino

Želja je snažan motivator. Konačno sam se suočila sa istinom da ako nešto stvarno želim, onda ću naći i način da to postignem. Ljudi me često pitaju kako uspevam postići sve što radim, a ja im jednostavno odgovorim: „Jer želim.” Shvatam da mi je Bog dao milost i stavio želje u moje srce, ali ono što me motiviše da činim određene stvari zapravo je moja želja i odluka. Želim činiti ono što Bog želi da činim. Želim pomoći ljudima i ispuniti svoju sudbinu, kako je to i apostol Pavle rekao: „Želim da završim svoju trku.”

Možda se pitaš: „A šta ako ja nemam tu želju?” Ti očigledno imaš želju da vršiš Božju volju, inače bi prestao sa čitanjem ove knjige posle prvog poglavlja. Ako imaš odnos sa Bogom, kroz Isusa Hrista, onda imaš i želju da činiš dobro, jer ti je On dao svog Duha i svoje srce. Jezekilj 11:19 obećava: „Ja ću njima jedno srce dati i nov duh ću u njih ja metnuti, izvadiću iz tela njihova srce od kamena i daću im srce od mesa”. Možemo da postanemo lenji, pasivni ili sebični - te stvari treba da raščišćavamo s vremena na vreme, ali kao vernicima nam je nemoguće imati Božje srce, a da ne želimo da Mu budemo poslušni ili da pomažemo drugima.

Mislim da je pitanje u sledećem: Koliko ti to stvarno želiš? Želiš li više vršiti svoju ili Njegovu volju? Da li si spreman žrtvovati neke druge stvari da bi to imao?

Nedavno mi je jedan mladić priznao da je veoma nesrećan. Nastavio je dalje i rekao kako je znao da ga Bog poziva na viši nivo, ali on nije bio spreman podneti određenu žrtvu koja je za to bila potrebna. Bilo mi ga je žao, jer bih želela da doživi radost koja je s druge strane žrtve. Molim se za njega, da se promeni.

Ako stvarno želimo da nešto učinimo, naći ćemo načina za to. Sve dok to ne priznamo, provodićemo život prevareni svojim izgovorima o tome zašto ne možemo činiti neke stvari. Izgovori su veoma opasni i verujem da su oni jedan od glavnih razloga zbog kojih ne napredujemo u željenom pravcu. Verovatno bi i ti želeo praktikovati vežbe za telo, ali onda nađeš neki izgovor zašto to ne možeš činiti. Možda želiš provesti više vremena sa svojom porodicom, ali imaš neki izgovor zašto je to „jednostavno nemoguće”. Možda si shvatio da više sebe treba da daš u služenje drugima, ali uvek se nađe razlog (izgovor) da to ne učiniš. Đavo je onaj koji nam daje izgovore. Sve dok

ne shvatimo da nas izgovori drže u prevari i neposlušnosti, bićemo zaglavljani u besplodnom životu bez radosti.

Dobar bližnji

Isus je rekao: „Ljubi Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim, i bližnjega svoga kao samoga sebe!” (Luka 10:27). Nastavio je dalje, govoreći učitelju Zakona s kojim je razgovarao, da ako bude tako činio, živeće, što znači da će uživati u aktivnom, blagoslovljenom i beskrajnom životu u kraljevstvu Božjem. Želeći da se pokaže besprekornim, zakonoznanac je upitao: „A ko je moj bližnji?” Hteo je tačno znati ko su ljudi kojima je trebao iskazivati ljubav, a Isus je odgovorio pričajući mu priču.

Jednom prilikom, razbojnici su napali čoveka na putu, opljačkali ga, pretukli i tako napola mrtvog ostavili da leži na zemlji. Tim putem je prolazio sveštenik (religiozni čovek) koji je video da je ovom čoveku potrebna pomoć, ali je samo prošao pored njega. Posle njega, i drugi religiozni čovek, levit, je prolazio tim putem i isto tako zaobišao ranjenog čoveka. Verovatno su ovi religiozni ljudi žurili u crkvu i nisu imali vremena učiniti ono što ih je crkva učila da čine. Često religiozni ljudi na stvarne potrebe ljudi odgovaraju nekim religioznim rečima, ali ne nude nikakvu praktičnu pomoć. Mislim da je to jedan od najvećih problema koje imamo u današnjem hrišćanstvu. Ponosni smo na ono što znamo, ali retko kad koristimo to znanje. Puno pričamo, ali ne pokazujemo baš uvek ljudima ono što treba da vide – ljubav na delu.

Pošto su ta dva religiozna čoveka prošla pored onog koji je očajnički trebao pomoć, tom istom cestom prolazio je i jedan,

ne nešto posebno religiozan, Samarjanin. Kad je primetio ranjenog čoveka, sažalio se, otišao do njega i previo mu rane. Zatim ga je stavio na svog konja i odveo u lokalnu gostionicu. Gostioničaru je dao dve dnevne plate i rekao mu da se brine za tog čoveka dok se on ne vrati, a kad se vrati da će mu platiti ako što još bude trebalo. Isus je tada upitao zakonoznanca koji se od ove trojice ljudi pokazao kao bližnji (vidi Luka 10:27-37).

Nekoliko aspekata ove priče je privuklo moju pažnju. Kao prvo, religiozni ljudi nisu učinili ništa. Ne smemo sebi dozvoliti da ne učinimo ništa! Čak i ako je ono što možemo učiniti malo, kad je u pitanju ispunjavanje potreba ljudi na koje nam je Bog ukazao, apsolutno se moramo potruditi da pronađemo način da nešto učinimo. Naravno, postoje situacije kad ćemo moći samo moliti ili pružiti verbalno ohrabrenje. Trebalo bi barem da razmišljamo o toj situaciji, a ne samo da zaključimo kako tu ne možemo nikako pomoći ili, još gore, da pronađemo neki izgovor da ne učinimo ništa, jednostavno zato što ne želimo da nas neko ili nešto ometa.

Sledeća stvar koja me u ovoj priči dirnula je to što je Samarjanin sebi priuštio određenu nevolju da bi mogao pomoći čoveku. Pretpostavljam da je cela stvar dosta usporila njegovo putovanje. On je očigledno išao negde gde je trebalo da stigne, s obzirom da je ranjenog čoveka ostavio dovoljno dugo da bi se mogao pobrinuti za svoj posao pre nego što se vrati u gostionicu. On je uložio svoje vreme i novac, a bio je spreman doživeti i određenu smetnju (prepreku) na svom putu da bi mogao pomoći nekome ko je u potrebi.

Takođe, vidim da Samarjanin nije dozvolio da ga jedna hitna potreba skrene sa njegove glavne svrhe. To je takođe važno, jer su ljudi ponekad toliko poneseni osećajima sažaljenja da ne mogu zadržati fokus na svojim ciljevima dovoljno dugo da ih uspeju ostvariti. Naša kćerka Sandra mnogo voli da pomaže

ljudima i to je dobra stvar, ali juče me zvala i zamolila da molim za nju, za njenu uravnoteženost i jasnoću da zna kome i koliko da pomogne. Ona brine za svoje kćerke bliznakinje, u crkvi poučava o roditeljstvu, uključena je u još nekoliko stvari za koje veruje da im se treba posvetiti, a neprestano čuje za neke druge potrebe u čije rešavanje bi se takođe htela uključiti! Često se uključi u neke aktivnosti pomaganja drugima, a da ne razmisli koliku će to imati cenu ili kroz to zanemari svoje druge prioritete. Rezultat toga svega je da, u svojoj dobroj nameri da pomogne svima, ona ponekad završi frustrirana i zbunjena, što definitivno nije Božja volja.

Ohrabrila sam je da učini isto što je učinio i Samarjanin iz Isusove priče. To ohrabrujem i tebe. Budi voljan promeniti svoj plan i dati nešto vremena i novca, ako bude potrebno, da se nekome tako pomogne. Ali, nemoj pokušavati da sve učiniš sâm, jer postoje i drugi koji (ti) mogu pomoći. U projekat pomaganja onom nesrećniku, Samarjanin je uključio gostioničara, tako da je mogao ostati fokusiran na izvršavanje onog što je bila njegova prvobitna namera kad je krenuo na putovanje.

Čini se da đavolu nije bitno u kojem se mi jarku pored ceste nalazimo; bitno mu je da ne idemo sredinom ceste. Drugim rečima, ljudi ili ne čine ništa ili pokušavaju učiniti previše toga, pa se na kraju obeshrabre ili osećaju iskorištenim. Na svakom području svog života trebamo uravnoteženost, pa i na području pomaganja drugima. Na teži način sam naučila da se ne mogu dati u sve, jer će onda to biti površno. A to se odnosi na svakog od nas. Isto tako, ne mogu dozvoliti da me strah od uključivanja u previše toga spreči da budem uključena u nešto.

Takođe, vidimo da Samarjanin nije ograničio meru svoje pomoći u slučaju zbrinjavanja onog čoveka. Rekao je gostioničaru da će mu, kad se vrati, platiti koliko god bude po-

trošeno na brigu oko tog ranjenika. Retko se sreće osoba koja je spremna učiniti *što god* je potrebno.

Kao što sam već rekla, ponekad moramo postaviti granice da bi zaštitili svoje ostale prioritete. Ali, u ovom slučaju, čovek je očigledno imao dovoljno novca, pa nije morao postavljati neka ograničenja. Delovao je iz stava velikodušnosti, a ne iz straha. Bog možda neće tražiti nikog od nas da učinimo sve što je potrebno da bi se rešio neki problem ili ispunila neka potreba, ali On želi da svako od nas učini ono što može. Ako od nas bude tražio da uradimo baš sve što je potrebno, onda to treba i da učinimo! Kad dajemo svoj maksimum (baš sve od sebe), to je za nas jedan izazov i to „podize” našu veru na nove nivoe, ali nam donosi i jedan osećaj slobode zbog spoznaje da nas ništa na ovom svetu ne sputava.

Sećam se kad mi je Bog rekao da dam svu svoju ušteđevinu novca, uključujući i neiskorištene poklon-bonove. Taj novi nivo žrtvovanja **svoga** mi je bio težak, jer sam dugo štedela novac i imala sam planove da u pravo vreme idem u kupovinu. Čudno, ali sa poklon-bonovima mi je bilo najteže. Imala sam nekoliko vrlo lepih, koje sam dobila za svoj rođendan, i uživala sam u spoznaji da mogu da ih iskoristim kad god poželim. Bila sam navikla na davanje, ali davanje **svoga** je bio jedan novi nivo. Pošto sam se neko vreme prepirala s Bogom i nalazila svaki mogući izgovor koji mi je padao na pamet, na kraju sam poslušala. Bol zbog prestanka posedovanja novca i tih poklon-bonova je bila trenutna, ali je radost zbog poslušnosti i spoznaje da me ono što imam „ne drži u šaci” bila beskrajna.

To je bio prvi put da sam bila „testirana” na taj način, ali ne i poslednji. Bog bira vreme za „test” i to je neophodno za naš napredak. Pomaže nam da se ne vežemo previše za stvari. Bog želi da uživamo u onom što nam daje, ali isto tako želi da upamtimo da smo mi samo korisnici, a ne vlasnici. On je Gospodar i

naš posao je da Mu služimo s radošću, celim srcem i svim što imamo.

Ko je moj bližnji?

Kome ti treba da pomogneš i ko je tvoj bližnji? To je svako ko je u potrebi, a ko se nađe na tvom putu. To može biti neko ko ima potrebu da ga saslušаш, ili neko kome treba kompliment ili ohrabrenje. To može biti neko ko treba malo tvog vremena ili neko kome možeš pomoći oko finansijskih potreba. Možda je tvoj komšija neko ko se oseća usamljeno i sve što mu treba je da se ti prijateljski ponašaš prema njemu.

Dave mi je nedavno rekao da mu je Bog govorio o tome kako treba da ulaže više vremena u prijateljstva. Uvek sam mislila da je Dave veoma dobar u prijateljskim odnosima, ali on oseća da Bog želi da on uloži još više vremena u to. Ljude pita najrazličitije stvari o njima sāmima, da bi im pokazao kako mu je stalo do njih kao pojedinaca. Mnoge ljude s kojima provodi vreme on uopšte ne poznaje i verovatno ih nikad više neće ni videti. Ponekad su to stariji ljudi ili ljudi iz drugih zemalja koji ne govore dobro engleski, pa se osećaju pomalo neprijatno. Nedavno mi je pričao o hendikepiranom čoveku, u koga su svi zurili dok je bio u našoj kafeteriji. Dave je neko vreme razgovarao s tim gospodinom, iako je njegov hendikep otežavao razumevanje onog što je govorio.

Često izbegavamo ljude koji su na neki način drugačiji od nas, jer se osećamo neprijatno ili nespretno. Trebalo bi da više razmišljamo kako je njima i kako se oni osećaju, a ne samo da činimo ono što je nama prijatno i zgodno.

Spisak načina na koje se možemo pokazati kao dobri bližnji je verovatno beskrajn i ako stvarno želimo pomoći ljudima, i

biti im blagoslov, pronaći ćemo način. Upamti, nezainteresovanost traži izgovore, a ljubav pronalazi način.

Male stvari koje imaju veliki uticaj

Isus nije traćio svoje vreme. Dakle, možemo zaključiti da je sve što je On radio bilo značajno i da za nas predstavlja važnu lekciju koju treba da naučimo. Razmislimo o situaciji kad je odlučio da opere noge svojim učenicima (vidi Jovan 13:1-17). O čemu se tu radilo? On je imao na umu nekoliko lekcija kojima je želio poučiti učenike, od kojih je jedna bila i potreba da se služi drugima. Isus je bio i jeste Sin Božji. Ustvari, On je Bog očitovan u drugoj osobi Trojstva. To dovoljno govori kako je On izuzetno važna osoba i definitivno nije neko ko bi morao bilo kome prati noge, a posebno ne ljudima koji su Njegovi učenici. Ali, On je to uradio, jer je želeo da ih nauči kako mogu biti na poziciji autoriteta, a u isto vreme i sluge. Mnogi su danas propustili da nauče tu lekciju.

U Isusovo vreme, ljudima su noge bile zaista prljave. Ljudi su hodali prašnjavim putevima, a obuća im se sastojala od nekoliko kaiševa sa donom. U to vreme, bio je običaj da se gostima operu noge kad uđu u kuću, ali tu dužnost su obično vršile sluge, a ne gospodar (domaćin) kuće. U ovom slučaju, Isus je skinuo svoju gornju odeću i stavio na sebe peškir, na isti način na koji su to činile sluge kad su se spremale da gospodarevim gostima operu noge. To je bio još jedan gest sa ciljem da učenike nauči još jednu lekciju. Isus je želeo da im pokaže kako možemo odložiti sa strane „pozicije” koje imamo, dovoljno dugo da poslužimo nekome, a da se ne moramo bojati da ćemo ih izgubiti.

Najglasniji učenik, Petar, se odlučno opirao tome da mu Isus opere noge. Ali, Isus mu je rekao da, ako mu ne dozvoli da mu On opere noge, njih dvojica neće moći da budu pravi prijatelji. Drugim rečima, trebalo je da jedan drugom čine različite pozitivne stvari da bi njihov odnos bio zdrav i snažan. Koliko bi samo brakova moglo biti spašeno ili barem osnaženo kad bi parovi primenjivali ovaj princip?

Pre nekoliko godina sam odlučila da više neću održavati jednostrane odnose – odnose u kojim sam ja sve davala, a druga osoba sve uzimala. Ta vrsta interakcije nije pravi odnos, a na kraju uvek uzrokuje ljutnju i gorčinu. Ne samo da bi bilo dobro da činimo pozitivne stvari jedni drugima već je to neophodna potreba, ako želimo imati dobre odnose.

Ne samo da bi bilo dobro da činimo pozitivne stvari jedni drugima već je to neophodna potreba, ako želimo imati dobre odnose.

Mi radimo mnogo toga za našu decu, ali i ona čine stvari za nas. Ono što deca čine za nas je možda nešto što bi mi lako učinili za sebe, ali ih je potrebno učiti da treba i da daju i da primaju.

Davanje ne mora uvek biti odgovor na neku očajničku potrebu. Ponekad, Duh Sveti nas može inspirisati da uradimo nešto za ljude, za koje mi mislimo da ništa ne možemo učiniti za njih. Ako nema potrebe, zašto bi išta preduzimali? Stvar je u tome da bilo kakvo davanje ohrabruje ljude i pomaže im da se osećaju voljenim, a svi imamo potrebu da se osećamo voljenim, bez obzira na to koliko „stvari” imamo. Koristi resurse koje imaš da bi bio blagoslov drugima i nikad nećeš ostati bez resursa.

Pranje nogu je bio „nizak” posao rezervisan za sluge, ali je nosio važnu lekciju: ponizi se i budi voljan činiti male stvari koje mogu imati veliki uticaj.

Male stvari puno znače

Jednom prilikom, na misijski put u Indiju, sa nama smo povel i hrišćansku muzičku grupu „Delirious”. Tokom tog puta je Stu, njihov tadašnji bubnjar, od jedne siromašne devojčice dobio mali kožni kaiš koji je ona nosila kao narukvicu. Mali gest ljubavi, od osobe koja je posedovala tako malo, je duboko uticao na Stua. Javno je izjavio da za celi život neće zaboraviti lekciju koju je tada naučio. Ako je neko ko ima tako malo bio voljan nešto darovati, koliko tek može dati on (Stu)? Da, male stvari mogu imati veliki uticaj.

Koju malu stvar ti možeš učiniti? Isus je učenicima oprao noge i rekao da ćemo biti blagosloveni i srećni ako budemo sledili Njegov primer. Evo delimičnog spiska nekih stvari koje nam Biblija kaže da možemo i trebamo učiniti jedni za druge:

- paziti jedni na druge
- moliti jedni za druge
- nastojati da budemo blagoslov jedni drugima
- biti gostoljubivi i prijateljski se odnositi jedni prema drugima
- biti strpljivi jedni sa drugima
- podnositi tuđe slabosti i greške
- opraštati jedni drugima
- tešiti jedni druge
- biti verni i odani jedni drugima
- izgrađivati jedni druge – ohrabrivati druge, podsećajući ih na njihove jake strane kad se osećaju slabima
- radovati se zbog drugih kad su blagosloveni

- davati prednost jedni drugima
- uvažavati jedni druge
- čuvati tuđe tajne i ne govoriti o njihovim greškama

Kao što sam već rekla, to je delomičan spisak. Ljubav ima puno lica i mnogo načina kroz koje se može videti. Sa nekoliko njih ćemo se kasnije pozabaviti u ovoj knjizi. Ideje koje sam ovde navela su relativno jednostavne stvari koje svi možemo učiniti, ako želimo. Za većinu njih ne moramo praviti specijalne planove već ih možemo učiniti bilo kada, kad nam se ukaže prilika.

Zato dakle dok priliku imamo, da činimo dobro svakome, a osobito braći po veri.

Galatima 6:10

Ljubav se mora pokazivati

Često razmišljamo o ljubavi kao o nekoj stvari ili imenici, ali ona se izražava i glagolima „ljubiti” i „voleti”. Ljubav mora nešto činiti da bi ostala ono što jeste. Deo njene prirode je da se ona izražava i pokazuje. Biblija pita, kako Božja ljubav može ostati u nama ako vidimo neku potrebu i pred njom zatvorimo svoje srce (vidi 1. Jovanova 3:17). Ako se ne može praktikovati, ljubav postaje sve slabija i slabija. Tačnije, može postati potpuno neaktivna. Ako namerno ostanemo aktivni i činimo stvari za druge, to će nas sačuvati od sebičnosti, lenjosti i besplodnosti. Najuzvišeniji čin ljubavi jeste to što je Isus položio svoj život za nas. I mi treba da položimo svoje živote jedni za druge. To zvuči ekstremno, zar ne? Na sreću, većina nas nikad neće biti pozvana da položi svoj fizički život za nekoga. Ali, svaki dan imamo prilike „položiti” svoj život jedni za druge.

Svaki put kad staviš po strani neku svoju želju ili potrebu, i na to mesto staviš čin ljubavi za nekog drugog, ti polažeš svoj život za jedan trenutak, sat ili dan.

Ako smo puni Božje ljubavi, a jesmo, jer nam je Duh Sveti ispunio srca ljubavlju u trenutku našeg nanovorođenja, onda moramo pustiti tu ljubav da „teče” iz nas. Ako zbog neaktivnosti postane „ustajala”, neće valjati ni za šta. Bog je tako ljubio svet da je dao svog jedinog Sina (vidi Jovan 3:16). Shvataš li? Boga je ljubav „isprovocirala” da daje! Beskorisno je govoriti da volimo ljude, ako za njih ništa ne činimo. Na nekoliko mesta u kući, stavi sebi veliki znak sa tekstom: „Šta sam danas učinio da bih nekome pomogao?” To će te podsetiti na tvoj cilj dok razvijaš nove navike i postaješ revolucioner ljubavi.

U ljubavi je sve pitanje akcije i delovanja. Nije stvar u teoriji ili samo u rečima. Reči su važne, jer i sa njima možemo nekome iskazati ljubav, ali moramo da koristimo i sve ostale moguće načine da bi je pokazali.

Šta danas možeš učiniti da bi nekome pokazao ljubav? Uzmi neko vreme da razmisliš o tome i napraviš sebi plan. Nemoj da ti prođe dan, a da nekog nisi usrećio.

POGLAVLJE
6

Dobrom nadvladati zlo

Sve što je potrebno da bi zlo trijumfovalo
jeste da dobri ljudi ne čine ništa.

Edmund Burke

Lako je ne činiti ništa, ali je isto tako i opasno. Gde nema suprotstavljanja zlu, ono se tamo i umnožava. Svi mi često padnemo u zamku da se žalimo na stvari koje u našem životu ili društvu nisu u redu, ali žaljenje neće učiniti ništa osim što će nas još više obeshrabriti. Žaljenje ne menja ništa, jer u njemu nema pozitivne snage.

Zamisli u kakvoj bi svet bio zbrci kad bi se Bog samo žalio na sve što je pošlo po zlu otkako je stvorio svet. Ali, Bog se ne žali. On nastavlja da bude dobar i radi na pravednim stvarima. Zna da dobrom može nadvladati zlo! Zlo je snažno, ali je dobro još jače.

Treba na trenutak da zastanemo i shvatimo da Bog deluje kroz svoj narod. Da, Bog je dobar celo vreme. Ali, odlučio je da na zemlji deluje kroz svoju decu – tebe i mene. Čovek dobije osećaj poniznosti kad shvati koliko bi toga Bog mogao učiniti na zemlji da smo mi predaniji u služenju drugima. Treba da zapamtimo Isusovu pouku iz Mateja 5:16: „Tako nek se sjaji svetlost vaša pred ljudima, da oni vide vaša dobra dela, i da slave Oca vašega koji je na nebesima.”

Dobrota je snažna

Što više na zlo odgovaramo zlom, to se ono više uvećava. Sećam se filma koji se zvao „El Cid”. To je priča o čoveku koji je ujedinio Španiju i postao veliki heroj koristeći princip o kojem govorim. Hrišćani i Mauri su ratovali vekovima. Međusobno su se mrzeli i ubijali. U toku jedne bitke, El Cid je zarobio pet Maura koje nije hteo ubiti, jer je shvatio da ubijanje nikad nije rezultiralo nečim dobrim. Verovao je da će pokazivanjem milosti prema svojim neprijateljima promeniti njihova srca i da će onda oba naroda moći da žive u miru. Iako su ga neki zbog toga smatrali izdajnikom, pokazalo se da je bio u pravu, pa su ga posle slavili kao heroja.

Jedan od Maura koje je zarobio rekao je: „Svako može ubiti, ali samo istinski kralj može pokazati milost prema svojim neprijateljima.” Zbog tog jednog čina milosrđa, El Cidovi neprijatelji su mu ponudili da od tada budu prijatelji i saveznici. Isus je istinski kralj i On je dobar, blag i milosrdan prema svima. Možemo li mi učiniti išta manje nego slediti Njegov primer?

Možeš li se upravo sada setiti nekoga kome bi mogao pokazati milost? Postoji li neko ko se prema tebi ponašao na nepri-

kladan način, a prema kome bi ti mogao biti dobar? Biti dobar i milosrdan, posebno prema svojim neprijateljima, može biti jedna od najsnažnijih stvari koje ćeš ikad učiniti.

Molitva funkcioniše

U zadnjih nekoliko godina, videli smo da zlo brzo napreduje kroz izopačene stvari koje se pokazuju na televiziji i u filmovima. Užasnula sam se kad su pre nekoliko godina vidovnjaci počeli da drže svoje programe na televiziji. Uz naplatu usluge, gledaocima su „govorili što će im se desiti”. Bilo ko, ko je bio spreman da plati nekoliko dolara po minutu, mogao je nazvati i dobiti tzv. „čitanje budućnosti”. Često sam se žalila na to, komentarišući: „Strašno je što dozvoljavaju takve stvari na televiziji. Tako puno ljudi baca svoj novac i biva prevareno.” Čula sam i mnoge druge koji tako govore. Jednog dana mi je Bog stavio na srce ovu misao: „Da ste i ti i ostali koji su se žalili proveli onoliko vremena moleći u vezi tih vidovnjaka koliko ste proveli u žaljenju, Ja sam već mogao nešto učiniti po tom pitanju.” Posle toga sam počela moliti, a rekla sam i nekolicini drugih da učine isto. Nedugo zatim, većinu ako ne i sve te programe, javno su prozvali prevarom i sklonili ih sa televizije.

Često imamo tendenciju da se žalimo zbog nečeg što „oni” čine, kao što sam to ja počela činiti u slučaju pomenutih vidovnjaka sa televizije, a ipak ništa ne činimo da zaista poboljšamo tu situaciju. Molitva je dobro oruđe koje ima snagu da nadvlada zlo i zato bi trebali da molimo za svaku situaciju u kojoj smo kušani da se žalimo. Što se Boga tiče, žaljenje i mrmljanje je greh, a verom ispunjene molitve su moćne i delotvorne. Molitva otvara vrata da Bog može učiniti nešto dobro.

Ispravno reaguj na greh

Dok su bili na svom putu kroz pustinju prema Obećanoj zemlji, Izraelci su se suočili sa mnogim izazovima i teškoćama na koje su reagovali žaljenjem i mrmljanjem. Odali su se svim vrstama nemoralna, a jedan od njihovih greha bio je i žaljenje. To je otvorilo vrata njihovih života Zatiraču, pa su mnogi od njih umrli (vidi 1. Korinćanima 10:8-11). Da su na svoje izazove odgovorili zahvalnošću prema Bogu, slavljenjem i obožavanjem Njega, i da su bili dobri jedni prema drugima, verujem da bi prošli kroz pustinju za mnogo kraće vreme. Umesto toga, većina njih je zaglavila na stranputicama u pustinji i nikad nije dosegla zacrtani cilj svog putovanja. Pitam se koliko puta mi ne postignemo željene ciljeve jednostavno zbog toga što na negativne stvari koje nam se dešavaju odgovaramo sa žaljenjem, umesto sa molitvom, slavljenjem, zahvalnošću i nastavljanjem ispružanja prema ljudima koji su u potrebi.

Vera i ljubav

Već veoma mnogo godina, veliki deo učenja koja sam čula u crkvama i na konferencijama je bio o veri, a i knjige koje sam čitala su bile o veri. Činilo se da je glavna tema učenja po celom hrišćanskom svetu bila: „Veruj Bogu i sve će biti u redu.”

Bez vere ne možemo ugoditi Bogu (vidi Jevrejima 11:6), tako da definitivno treba da svoju veru stavimo u Njega i da Mu verujemo, ali verujem da u Božjoj reči postoji i još nešto što upotpunjuje sliku koju treba da vidimo. O tome ću govoriti nešto kasnije, a sad mi dozvoli da ti ispričam neka od iskustava mojih početnih godina hoda sa Bogom.

Primila sam Isusa kao svog Spasitelja kad sam imala devet godina, ali nisam razumela šta imam u Njemu ili kako odnos s Njim može promeniti moj život, s obzirom da me niko nije učio tim stvarima. Najblaže rečeno, moja porodica nije dobro funkcionirala. Otac je bio alkoholičar, varao je moju majku sa mnogim ženama i bio je veoma ljutit i nasilan. Kao što sam već pomenula, mene je redovno seksualno zlostavljao. Lista bi se mogla dugo još nastaviti, ali sam sigurna da si dobio dovoljno jasnu sliku.

Idemo sad brzo do perioda kad sam imala 23 godine. Udala sam se za Davea i s njim sam počela ići u crkvu. Volela sam Boga i želela sam učiti, pa sam krenula na veronauku, posle čega sam primila potvrdu (hrizmu) u svojoj tadašnjoj denominaciji, a počela sam i redovno ići u crkvu. Učila sam o Božjoj ljubavi i milosti, kao i mnoga druga crkvena učenja koja su bila važna za temelje moje vere.

Sa 22 godine sam bila veoma frustrirana, jer mi se činilo da mi moje „hrišćanstvo” ne može pomoći u svakodnevnom, praktičnom životu. Verovala sam da ću kad umrem ići u nebo, ali sam očajnički trebala pomoć da kroz svaki dan na ovoj zemlji živim u miru i radosti. Zbog zlostavljanja u detinjstvu, moja duša je bila puna boli i ta se bol svakodnevno očitovala kroz moje stavove i nesposobnost da uspostavam dobre odnose sa ljudima.

Božja reč nam kaže za one koji traže Boga, da Ga oni i nalaze (vidi Poslovice 8:17). Sâma sam počela da tražim Božju pomoć u svemu što mi je trebalo i tako sam doživela jedan susret s Njim koji me još bliže privukao Njemu. Odjednom sam počela vrlo snažno osećati Njegovu prisutnost u mom svakodnevnom životu i počela sam marljivo istraživati kako bih Ga još bolje upoznala. Gde god sam se okrenula, činilo se da čujem o veri.

Naučila sam da svoju veru mogu primeniti u mnogim okolnostima i da to otvara vrata Bogu da se uključi i pomogne mi.

Svim srcem sam verovala da su principi koje sam učila ispravni, ali sam još uvek bila veoma frustrirana, jer se činilo da ne funkcionišu u mom životu, barem ne u meri u kojoj sam ja to očajnički trebala. U to vreme, Bog me koristio u službi i moja je služba drugima izgledala prilično velika. Definitivno sam doživela ogroman napredak, ali duboko u svom srcu sam osećala da mi nešto nedostaje. Tada sam opet počela vrlo ozbiljno da tražim Boga. Kroz svoje istraživanje i proučavanje sam primetila da sam propustila najvažniju lekciju koju je Isus došao da nas nauči: ljubiti Boga, sebe i druge (vidi Matej 22:36-39). Naučila sam puno o veri, ali ne i o snazi ljubavi.

Uzdaj se u Boga i čini dobro

Tokom nekoliko godina učenja o ovoj čudesnoj temi, shvatila sam da vera funkcioniše jedino kroz ljubav. Prema Galatima 5:6, u pitanju je „vera koja kroz ljubav deluje”.

Duh Sveti me vodio u proučavanje Psalma 37:3: „Uzdaj se u Gospoda i čini dobro...” Zaprepastila sam se shvativši kako sam znala samo pola onog što je trebalo znati da bih mogla biti ispravno povezana sa Bogom. Imala sam veru, ali ne i „činjenje dobra”. Želela sam da mi se dese dobre stvari, ali se nisam baš previše brinula da budem dobra prema drugima, posebno kad sam bila povređena ili kad sam prolazila kroz neki težak period.

Psalam 37:3 mi je otvorio oči da vidim da sam se pouzdavala u Boga, ali da se nisam koncentrisala na to da činim dobro. Ne samo da sam ja zanemarila to područje, već sam shvatila i da je većina ostalih hrišćana koje sam poznavala verovatno u

istoj situaciji. Svi smo bili zaokupljeni „verovanjem” Bogu za stvari koje smo želeli. Zajedno smo molili i oslobađali svoju veru kroz molitvu slaganja, ali se nismo zajedno sastajali i diskutovali o tome šta možemo da učinimo za druge dok čekamo na ispunjenje svojih potreba. Imali smo veru, ali ona nije bila očitovana ljubavlju!

Ne želim da ispadne da sam bila potpuno egocentrična, jer to nije bio slučaj. Bila sam u službi i želela sam da pomognem ljudima, ali s mojom željom da pomognem je bilo pomešano i mnogo nečistih motiva. To što sam bila u službi davalo mi je osećaj vrednosti i važnosti. To mi je dalo poziciju i određenu količinu uticaja. Ali, Bog je želeo da sve što činim, činim iz čistih motiva, tako da sam još puno toga trebala da naučim. Bilo je situacija kad bih učinila nešto lepo da pomognem ljudima, ali i tada pomaganje drugima nije bilo moja glavna motivacija. Trebala sam mnogo više voleti druge; to je trebala biti glavna stvar u mom životu, a ne nešto sporedno.

Zapitaj se šta te najviše motiviše i iskreno odgovori. Da li je to ljubav? Ako ljubav nije tvoja najvažnija motivacija, da li si spreman promeniti svoj fokus prema onome što je Bogu važno?

Iz sveg srca molim da Bog učini da ove reči skoče sa ove stranice u tvoje srce. Proučavanje istine o snazi ljubavi je tako jako uticalo na mene da sad želim da tu istinu svako upozna. Ne želim reći da ti to ne znaš, jer ti možda o ljubavi prema drugima znaš mnogo više od mene. Ali, ako slučajno ne znaš, molim se da ovo što upravo delim s tobom zapali vatru u tebi i ohrabri te da budeš deo revolucije ljubavi za koju verujem da ima snagu da promeni svet!

Budi u pokretu!

Zamisli samo, koliko bi ovaj svet bio bolji kad bi svako od nas, koji tvrdi da poznaje Hrista, svaki dan učinio jednu lepu stvar za nekoga. Rezultati bi bili zadivljujući. A sad zamisli, šta bi se desilo kad bi svi sebi postavili za cilj da svaki dan učinimo dve dobre i lepe stvari za nekoga. Sigurna sam da već vidiš sliku. Rezultati bi bili izvanredni. Svet bi se brzo promenio, jer dobrom zaista možemo nadvladati zlo, ako bi svi odlučili da živimo na način na koji nam je Isus rekao da živimo.

Možda si u iskušenju da pitaš: „Pošto se to nikad neće desiti, zašto onda i pokušavati?” Nemoj sebi dozvoliti da te negativan način razmišljanja porazi i pre nego što išta počneš. Ja sam već odlučila da ću učiniti svoj deo i da ću moliti za druge ljude da učine svoj deo. Takođe, govoriću drugim ljudima i ohrabrivati ih da učine što više mogu za druge. Bilo bi predivno kad bi se mnogo naših razgovora odnosilo na traženje načina kojima možemo pomoći drugima.

Imam tri prijateljice koje žive tim životnim stilom i, kad se nađemo na ručku ili kafi, često razgovaramo o stvarima koje možemo da učinimo za druge, a koje nam je Bog stavio na srce, kao i o različitim kreativnim načinima kako da budemo blagoslov za druge. Verujem da su takvi razgovori veoma ugodni Bogu i sigurno su bolji od samog sedenja i žaljenja na sve loše u svetu. Želela bih da te izazovem da preuzmeš vodeću ulogu u revoluciji ljubavi. Napravi spisak ljudi koje poznaješ i pozovi ih na razgovor kojim ćete dogovoriti plan kako da na praktične načine pomognete ljudima u potrebi. Podeli s njima principe iz ove knjige, pronađite ljude kojima je potrebna pomoć i zajednički to izvedite.

Ideja ohrabrivanja drugih da budu stvarno predani u činjenju dobrih stvari nije nova. Pisac poslanice Jevrejima je govo-

rio o tome: „I zato razmišljajmo i imajmo konstantnu brigu o tome da pazimo jedan na drugoga, tako da se potičemo na ljubav i dobra dela!” (Jevrejima 10:24, *Amplified Bible* prim. prev.).

Molim te, primeti da ovaj stih kaže kako treba da imamo *konstantnu* brigu o tome da pazimo jedni na druge, i da razmišljamo o tome kako možemo motivisati druge na ljubav i dobra dela. Ohrabruje one kojima piše da čine iste stvari za koje ja ohrabrujem tebe danas. Možeš li zamisliti koliko će đavo prezirati naša okupljanja na kojima ćemo nalaziti različite kreativne načine da budemo dobri jedni prema drugima? On bi voleo da mi osuđujemo jedni druge, da kritikujemo, pronalazimo greške kod drugih, ogovaramo i da se žalimo. Smatram da će činjenje ispravnih stvari od nas tražiti oblikovanje novih navika i razvijanje zaista predanih dela ljubavi, ali će rezultati biti predivni.

Budi bogat delima ljubavi

Pavle je učio mladog propovednika Timoteja da od ljudi zahteva sledeće: „Neka dobro čine, neka se bogate u dobrim delima, neka budu podašni, druželjubivi” (1. Timoteju 6:18). Iz ovog je očigledno da je Pavle osećao kako ljude treba podsećati da čine ove stvari. Na to bi trebalo podsetiti i današnje ljude. Ohrabrujem te da na to često podsećaš druge, ali i sebe. Nabavi dosta knjiga i audio(vizuelnih) zapisa poruka na temu ljubavi i često ih čitaj ili slušaj. Učini šta god je potrebno da budeš siguran da nisi zaboravio stvar koja je Bogu najvažnija.

Verujem da svet gleda na hrišćane i vrlo je važno ono što vide da činimo. Petar je ohrabrio vernike da se među paganima, nevernicima tog doba, ponašaju lepo i časno. Rekao je da čak

iako nevernici imaju tendenciju da ih kleveću, vernici treba da ostanu dosledni u onom što čine, da bi na kraju, kad vide sva dobra dela i dela ljubavi koja su učinili i čine vernici, nevernici dali hvalu Bogu (vidi 1. Petrova 2:12). Ako tvoje komšije znaju da ti svake nedelje ideš u crkvu, uveravam te da oni posmatraju i tvoje ponašanje. Kad sam bila mala, naše komšije su išle u crkvu iz osećaja dužnosti. Ustvari oni su u crkvu išli nekoliko puta sedmično, a istovremeno su činili i mnoge stvari koje nisu trebali. Sećam se da je moj otac često govorio: „Oni nisu ništa bolji od mene; napiju se, koriste ružne reči, pričaju nepristojne viceve i imaju prgavu narav. Oni su samo gomila licemera.” Moj otac je ionako tražio izgovor, a njihovo ponašanje je samo dolilo „ulje na vatru”.

Svesna sam da se mi hrišćani ne ponašamo savršeno i da će nas ljudi, koji traže izgovor da ne bi verovali u Isusa ili praktikovali hrišćanstvo, uvek posmatrati i kritikovati, ali mi treba da učinimo sve što možemo da im ne dajemo povoda za to.

Traži načine da blagosloviš druge

Uvek nastojim da budem otvorena za Boga, da bi mi mogao pokazati šta god želi da učinim, a što bi drugima moglo biti za svedočanstvo ili na blagoslov. Pre nekoliko dana sam išla na manikir. U salonu za ulepšavanje je bila i jedna mlada žena u veoma visokom stadijumu svoje prve trudnoće. Zbog prevremenih trudova, zadnja dva meseca je morala da odmara u krevetu, pa joj je odlazak u salon za ulepšavanje bio prva prilika da posle dugo vremena izađe iz kuće. Termin za porođaj joj je bio za nedelju dana, tako da je otišla na manikir i pedikir. Malo smo ćaskale i ja sam počela osećati kako bi bilo lepo da je blagoslovim plaćanjem njene usluge u salonu. Sačekala sam još

malo, da vidim hoće li mi se ta želja zadržati, i s obzirom da je tako i bilo, kad je došlo vreme za plaćanje, platila sam za nas obe. Naravno, ona se iznenadila, ali je bila blagoslovena. Nisam od toga pravila neku veliku stvar, već sam to učinila kao i bilo koju drugu svakodnevnu stvar. Možda će me jednog dana ta mlada žena videti na televiziji ili će videti neku od mojih knjiga, pa će se setiti da ja stvarno i činim ono što kažem da verujem.

Ne radim takve stvari da bih bila viđena, ali je činjenica da ono što ljudi vide, to im govori mnogo glasnije od sâmihi reći. Svako u tom salonu za ulepšavanje zna da sam ja biblijski učitelj i crkveni službenik. Iako onoj mladoj ženi nisam ispričala ništa o sebi, sigurna sam da su joj drugi rekli pošto sam otišla. I tako je jedno malo dobro delo ispunilo nekoliko svrhâ. Usrećilo je nju i mene, bilo je dobar primer onima koji su gledali i bilo je svedočanstvo koje je proslavilo Boga. Imala sam i drugu mogućnost. Mogla sam da zadržim svoj novac i da ne učinim ništa. To bi bilo lako, ali ni približno tako zadovoljavajuće za moju dušu.

Ne brini o tome šta drugi misle

Možda misliš: „Joyce, ja bih se osećao stvarno čudno kad bi samo i ponudio da platim račun nekome koga uopšte ne poznajem.” Ako tako razmišljaš potpuno te razumem, jer se i ja tako osećam. Pitam se šta će misliti ili kako će reagovati, ali se onda setim da to nije moja briga. Moja je jedina briga da budem ambasador (veliki poslanik) za Isusa.

Jednom prilikom sam pokušala platiti šoljicu kafe ženi koja je stajala u redu ispred mene u „Starbucksu”, ali me ona glatko odbila. Tačnije, napravila je takvu scenu da sam se postidela i

odmah pomislila: „E, više to neću raditi.” Dave je bio sa mnom i podsetio me da je to upravo ono što bi đavo želeo, pa sam se predomislila. Takve situacije nisu pijatne, ali taj incident me učinio bolno svesnom da ima tako mnogo ljudi koji ne znaju primiti blagoslov – verovatno zato što im se to nikad i ne dešava.

Ponekad uradim stvari anonimno, ali nekad ne mogu da sakrijem svoj identitet, tako da sam odlučila da nije bitno šta ljudi misle, dokle god je stav mog srca ispravan. Svako dobro delo je moj način poslušnosti Bogu i nadvladavanja zla u svetu. Ne znam koje sve loše stvari su se dogodile ljudima, ali verujem da moja dela ljubavi pomažu u iscelenju rana u njihovoj duši. Takođe, verujem da dobrotom prema drugima đavolu vraćam „milo za drago” za sav bol koji mi je naneo u životu. On je maksimalno zao. On je krivac za svo zlo u svetu, i zato je svaki čin ljubavi i dobrote poput zabijanja noža u njegovo zlo srce.

Ako si bio zlostavljan i ako si često čeznuo da se „osvetiš” đavolu za svu bol koju ti je izazvao, onda budi dobar prema što je moguće većem broju ljudi. To je Božji način i funkcionisaće, jer ljubav nikad neće izneveriti!

Otkupio sam dušu ljubavlju

Biblija kaže da nas je Bog otkupio skupocenom krvlju svog Sina Isusa Hrista (vidi 1. Korinćanima 6:20; 1. Petrova 1:19; Otkrivenje 5:9). To izvanredno delo ljubavi je poništilo zlo koje je đavo učinio i otvorilo put svim ljudima, da im se mogu oprostiti gresi i da mogu uživati u ličnom odnosu sa Bogom.

Kao što sam već rekla, moj otac me seksualno zlostavljao mnogo godina i njegova zla dela su ranila moju dušu. Posle toga sam ostala povređena i nesposobna da normalno funkci-

onišem, sve dok me Isus nije iscelio. Da bih mogla da prevazidem ono što mi je učinio i budem sposobna da mu potpuno oprostim, bio je potreban određeni period i proces. Kao prvo, trebala sam da donesem odluku da ga više neću mrzeti, jer mi je Bog pokazao da ljubav prema Njemu i mržnja prema mom biološkom ocu ne mogu prebivati u istom srcu. Zamolila sam Boga da mi pomogne i On je izvadio mržnju iz mog srca. Ipak, ja sam i dalje želela da imam što je manje moguće dodirnih tačaka sa svojim ocem i da budem što je moguće dalje od njega.

Mentalno zdravlje moje majke se godinama pogoršavalo. Iste godine kad sam se udala za Davea, ona je doživela nervni slom, kao posledicu nakupljenih emocija zbog svega onog što mi je otac činio, a sa čime ona nije uspjela da raščisti. Jednom ga je uhvatila kako me zlostavlja kad sam imala 14 godina. Ali, kao što sam već rekla, nije znala šta da učini, pa nije učinila ništa. Pokazalo se da je ne činiti ništa bila veoma loša odluka za sve nas. Dve godine je primala šok-terapije koje su iz njene memorije izbrisale sećanje na to seksualno zlostavljanje, a ja nisam želela da uradim ništa što bi je podsetilo na to. Iako mi je bilo mnogo teško da budem u očevoj blizini, posećivala sam svoju porodicu za praznike i u drugim prilikama samo kad je to bilo apsolutno potrebno.

Kasnije, moji roditelji su se preselili i vratili u mali grad gde su odrasli. Taj gradić je bio oko 200 milja udaljen od mesta u kojem sam ja živela i bilo mi je drago što su se preselili, jer je to značilo da ćemo se još ređe viđati. Tih godina, do jedne određene mere sam uspjela da oprostim svom ocu, ali mu nisam *potpuno* oprostila.

Kako su moji roditelji bivali stariji, i zdravstveno i finansijski sve lošije, Bog je počeo da radi na mom srcu da ih preselim nazad u St. Louis, gde mi živimo, i da se brinem o njima dok ne

umru. To je značilo da im treba kupiti kuću, nameštaj i auto, kao i da im treba naći nekog ko će im čistiti kuću, ići u kupovinu, kositi travnjak i popravljati stvari u domaćinstvu. Na početku sam mislila da đavo pokušava da me muči tom idejom, ali sam kasnije shvatila da je to bio Božji plan. Mogu iskreno da kažem da je to bila jedna od najtežih stvari koje sam morala da napravim u životu.

Pre svega, Dave i ja smo imali manju svotu ušteđenog novca i smeštanje mojih roditelja u njihov novi dom bi potrošilo gotovo sav taj novac. Kao drugo, nisam smatrala da zaslužuju moju pomoć, s obzirom da nikad nisu stvarno nešto učinili za mene, osim što me jedno od njih zlostavljalo, a drugo zanemarivalo. Dok smo Dave i ja razgovarali i molili za to, sve sam više shvatala da ono što Bog traži od mene u toj situaciji nije samo najteža stvar koju je od mene do sada tražio, nego i da će to biti jedna od najsnažnijih stvari koje sam ikad učinila.

Pročitala sam svaki biblijski stih koji sam mogla da nađem o ljubavi prema neprijateljima i o blagonaklonom postupanju prema njima. Ovaj stih me stvarno dotakao:

„Ali ljubite neprijatelje svoje i činite dobro i dajte u zajam ne nadajući se ničemu, i vaša će nagrada velika biti, i bićete sinovi Najvišega, jer je on dobar i neblagodarima i zlima.”

Luka 6:35

Ovaj stih implicira da ništa ne treba da smatramo izgubljenim, ni da očajavamo nad bilo čime. Pre nego što sam razumela taj princip, na svoje detinjstvo sam gledala kao na izgubljene godine. Sad Bog traži od mene da na njih gledam kao na iskustvo koje mogu upotrebiti da pomognem drugima. I Luka kaže da treba da blagosiljamo i molimo za svoje neprijatelje koji nas mrze i zlostavljaju (vidi Luka 6:27-29). To se čini nepr-

vednim, ali od tad sam naučila da kad god nekom nešto oprostim, time ustvari sebi činim uslugu. Kad nekom oprostim, oslobađam se svih posledica tog zlog čina koji mi je nanesen i tad se Bog može pozabaviti celom situacijom.

Moj otac je bio zadivljen onim što smo im Dave i ja ponudili i, iako to nikad nije rekao, znam da se čudio našoj spremnosti da učinimo tako mnogo za njega posle svega što mi je uradio.

Tri godine su prošle, a ja na njemu nisam videla nikakvu promenu. Još uvek je bio podmukao, ljutit i vrlo sebičan. U stvari, bilo je situacija kad se činilo da se njegov temperament još i pogoršava. Sad shvatam da je za svo to vreme Bog radio na njemu. Tri godine pošto smo mi učinili ono što je Bog tražio od nas, moj otac se u suzama pokajao i prihvatio Isusa kao svog Spasitelja. To je bilo prekrasno iskustvo. On je pokrenuo celu stvar. Pozvao nas je da dođemo kod njega kući i zamolio nas za oprostjenje. Zamolio je i Davea i mene da mu oprostimo, i pomenio je kako smo bili dobri prema njemu. Pitali smo ga da li želi da pozove Isusa u svoj život, i ne samo da je to prihvatio i učinio nego nas je i zamolio da ga krstimo. Imala sam privilegiju da vidim svog oca, koji me zlostavljao, kako upoznaje Gospoda. Tada sam shvatila da je ono, što sam pre smatrala kupovinom kuće, nameštaja i auta, ustvari bilo „kupovanje” (zadobijanje) jedne duše činom nezaslužene dobrote.

Za to vreme, i Dave i ja smo doživeli ogroman rast naše službe, što nam je omogućilo da pomognemo mnogo većem broju ljudi. Verujem da je taj rast bio deo žetve od semena poslušnosti koje smo posejali. Kad nam Bog traži da uradimo teške stvari, On to uvek čini za naše dobro i za napredak Njegovog Kraljevstva. Vidiš, stvarno možemo dobrom nadvladati zlo. Kao što je i John Wesley rekao: „Čini koje god dobro možeš, na koje god načine možeš, na kojem god mestu možeš,

u svako moguće vreme, što je moguće većem broju ljudi, dokle god možeš.”

Ratne udovice

Začuvši plač svoje dece, Jennifer je dotrčala do njih. Kao i mnogo puta pre toga, rekla im je da će sve biti u redu. Kao njihova majka, nastaviće da im to govori sve dok oni ne poveruju u to.

Ona zna šta to znači plašiti se, biti oteta i zlostavljana. Kad joj je bilo samo 12 godina, pobunjeni vojnici uključeni u najduži afrički rat, na silu su je odveli iz njenog doma i otrgnuli je od njene porodice i sela. Posle neprestanog batinanja, silovanja i teškog rada, Jenniferina volja za životom joj je dala hrabrost da pobegne. Sa sobom je povela i druge u sigurnost.

Ali, kad se vratila kući, njene porodice više nije bilo tamo. Sama i očajna za novim životom i domom koji bi mogla nazvati svojim, udala se za čoveka koji je već imao ženu. Na dan venčanja, izudarao je pred njenim prijateljima. Ali, najokrutniji udarac je tek dolazio. Na taj poseban dan, kad je trebala da se oseća kao princeza, cenjena i voljena, on je svim okupljenim rekao kako je ona beskorisna. Te reči su joj se duboko usekle, stvarajući bol mnogo veću od fizičkih udaraca koji su se nastavili.

Posle nekog vremena, njen muž je umro od side i ona je ponovno bila sama. Kao udovica sa dvoje dece, pitala je Boga: „Postojiš li? Hoće li moj život biti samo mučenje, patnja i stid?” Bog joj je dokazao svoju vernost i ona je sada u procesu potpunog oporavka.

Danas Jennifer živi na sigurnom, u novom selu koje je izgradila služba „Watoto Ministries” u saradnji sa mojom službom („Joyce Meyer Ministries”). Sa obnovljenim dostojanstvom i svrhom za svoj život, ona se sad brine o ratnoj siročadi. Nažalost, mnogi drugi su još uvek u očajničkoj potrebi za iscelenjem i oporavkom.

Božja reč nam iznova govori kako treba da se brinemo o udovicama i siročadima. Čini se da Bog za njih ima posebno mesto u svom srcu, a i mi bi trebali biti vođeni Njegovim primerom.

Statistike kažu:

- U mnogim zemljama, udovice čiji su muževi umrli od sive, proterane su iz svojih domova i izložene ekstremnim oblicima nasilja.¹
- Domaćinstva koja vode udovice često predstavljaju jednu od najsiromašnijih podgrupa u Africi.²

POGLAVLJE

7

Pravda za potlačene

Pravda se ne sastoji u tome da se bude neutralan između ispravnog i pogrešnog, nego u pronalaženju i podržavanju ispravnog, gde god se ono nalazilo, a protiv pogrešnog.
Theodore Roosevelt

Bog je Bog pravde. Pravda mi je jedan od omiljenih Božjih kvaliteta. Jednostavno rečeno, On ispravlja krive stvari. Biblija kaže da su pravda i pravednost temelj Njegovog prestola (vidi Psalam 89:15). Temelj je ono na čemu zgrada stoji, zato i možemo reći da svo Božje delovanje na zemlji počiva na činjenici da je On pravedan i da zastupa pravdu. Kao Božje sluge, poučeni smo da ljubimo pravdu i pravednost i da radimo na njihovom ispunjavanju ovde na zemlji.

Nedostatak pravde u društvu uvek vodi u probleme. Od 1789 - 1799. godine, odvijala se Francuska revolucija. To je bio krvavi rat u kojem su seljaci ustali protiv plemstva i tadašnjih religioznih vođa. Dok god su francuski kralj i kraljica ispravno i pravedno postupali prema ljudima, njihovo je kraljevstvo cvetalo. Ali, kad su sebično dozvolili da se prošire bolesti, glad i neuhranjenost, dok su oni na račun oporezivanja ljudi živeli rasipnim životom, narod se pobunio protiv njih. Kad su nepravedno postupali prema ljudima, temelj njihovog prestola je popucao, da bi se na kraju i raspao.

Jednostavna je istina da bez pravde stvari ne mogu funkcionisati. Naše današnje društvo je puno nepravde i, iako se neki ljudi snažno bore protiv toga, većina ljudi ili ne mari ili, ako im je i stalo do toga, jednostavno ne znaju šta da urade.

To je naša dužnost

Kome je stalo do siročadi, udovica, siromašnih i potlačenih? Bogu je stalo, ali da li je i nama? Kad su ljudi potlačeni, oni nose neshvatljivo veliko breme, koje ih nekako cele zahvata, prevazilazi njihove snage i gura ih u depresiju. Njihova bremena često dovode do toga da izgube nadu. Bog je Otac siročadi i branilac udovica (vidi Psalam 68:6). Čini se da On u svom srcu ima posebno mesto za ljude koji su usamljeni i za koje se niko ne brine. Bog pomaže ožalošćenima, a siromašnima osigurava pravdu (vidi Psalam 140:13). Sigurna sam da ti je drago što Bog pomaže tim nesretnim ljudima, ali te podsećam da Bog svoje delo izvršava kroz ljude koji su Mu podložni. Sada sâm sebe zapitaj šta ti lično činiš za pomenute ljude.

Kao što sam već pomenula, na više od 2000 mesta, Biblija govori o našoj dužnosti da pomognemo siromašnima i onima

koji su u potrebi. S obzirom da je Bog nadahnuo biblijske pisce da to pomenu na tako mnogo mesta, to je očigledno poruka za koju je želeo da bude siguran da smo je razumeli. Koliko je važno da svako od nas, na neki način, bude uključen u pomaganje unesrećenim ljudima? Verovatno više nego što mnogi od nas razumeju.

Istinska pobožnost

Apostol Jakov je rekao da se istinska pobožnost očituje delima, kao što su posećivanje i pomaganje siročadima i udovicama u njihovoj nevolji (vidi Jakovljeva 1:27). To znači, ako je naša pobožnost ispravna, bićemo uključeni u pomaganje onima koji su pritisnuti životnim okolnostima. Iz ovog stiha zaključujem da, ukoliko ne pomažem unesrećenim ljudima, moja pobožnost nije istinska. Ona može imati oblik pobožnosti, ali svakako nije u potpunosti ono što je Bog planirao da ona bude.

Naučila sam da nije svako ko nedeljom sedi u crkvi pravi hrišćanin po Božjoj definiciji hrišćanina. Sleđenje pravila, odredbi i doktrina ne čini nekog pravim hrišćaninom. Zašto to mogu da kažem? Zato što primanjem Hrista, kao svog Spasitelja, mi primamo Božje srce i Njegov Duh (vidi Jezekilj 11:19). S obzirom da stvari tako stoje, moramo naučiti da brinemo o onom o čemu Bog brine – a On brine o pomaganju unesrećenim ljudima.

Šta bi vredelo da moji sinovi, koji odrađuju većinu svakodnevnih poslova moje službe, kažu da „imaju moje srce”, ako u konkretnim situacijama ne bi učinili onako kako bih ja to učinila? Glavni razlog, što smo postavili naše sinove na pozicije koje sada zauzimaju, je da nas oni istinski upoznaju i da

imaju „isto srce” kao i mi po pitanju pomaganja drugim ljudima.

Ljubite jedni druge

Snažno verujem da treba da ljubimo (volimo) jedni druge, kako one s kojima smo u ličnom odnosu, tako i one koje možda nikad nismo sreli i koji žive veoma daleko od nas (vidi Dela apostolska 2:44-45; 4:32; 2. Korinćanima 8:1-4). Volela bih da imaš na umu ove dve grupe ljudi dok nastavljaš sa čitanjem ove knjige. Na primer, možeš finansijski da pomažeš jednom siročetu iz neke zemlje Trećeg sveta, kroz neku od službi koje se brinu za njih, i istovremeno da pozoveš na ručak jednu udovicu iz svoje crkve i proveriš kako joj možeš pomoći. Ako pomene neku svoju potrebu oko koje joj možeš pomoći, onda joj to učini s radošću, jer Bog voli veselog darodavca (2. Korinćanima 9:7).

Većina od nas bi pomogla ljudima iz svoje porodice ili ljudima sa kojima smo bliski, ako bi se oni našli u potrebi. Ali, činjenica je da što su ljudi udaljeniji od krugova u kojima se mi obično krećemo, to smo manje zainteresovani i voljni da se uključujemo u pružanje pomoći tim ljudima. Verujem da Bog želi da to promenimo. Kao pojedinac, jasno mi je da ne mogu potpuno da ispunim svaku potrebu za koju čujem, ali svakako mogu da budem otvorena za to da mi Bog pokaže ima li nešto što ja mogu učiniti. Odlučila sam da sebi više neću dozvoliti zaključke kako ne mogu ništa učiniti po pitanju potreba za koje saznam. Shvatila sam da je to pasivan način gledanja na stvari i potrebe drugih i da to nije način na koji Bog želi da funkcionišem.

Svet treba crkvu koja će biti crkva

Isus je tri puta pitao Petra ljubi li Ga, i sva tri puta kad je Petar odgovorio: „Da”, Isus bi mu rekao: „Pasi jaganjce moje” ili „Pasi ovce moje” (vidi Jovan 21:15-17). Isus nije govorio o hranjenju životinja, nego o pomaganju Njegovom narodu. U nekoliko prilika već im je govorio o sebi kao o pastiru, a o svom narodu kao o ovcama, tako da je Petar tačno znao na šta Isus misli.

Čini mi se da Isus ovde govori o tome da ćemo, ako Ga stvarno volimo, pomagati drugim ljudima, a ne samo sastajati se u određenim zgradama nedeljom ujutro da bi sledili neka-kva pravila i rituale. Naravno, trebamo želeti da idemo u crkvu kako bi imali zajedništvo sa drugim hrišćanima, slavili Boga i učili o Njemu, ali crkva bi trebala da bude i mesto na kojem ili sa kojeg pomažemo drugima. Ako crkva nije uključena u zadobijanje izgubljenih svuda po svetu i u pomaganje potlačenim i unesrećenim (uključujući tu udovice, siročad, siromašne i ljude u različitim drugim potrebama), onda uopšte nisam sigurna da ima pravo da se zove crkvom.

Desetine hiljada ljudi su prestale ići u crkvu i duhovne vođe širom sveta su zabrinute zbog pada posećenosti na crkvenim sastancima. Verujem da je razlog takvog pada u tome što su mnoge crkve postale religiozni centri u kojima nema pravog života. Apostol Jovan je rekao da mi znamo da smo prešli iz smrti u život po tome što ljubimo braću. On ide i dalje od toga, pa kaže da ko god ne ljubi, ostaje u duhovnoj smrti (vidi 1. Jovanova 3:14). Ako crkva nije ispunjena pravom Božjom ljubavlju, kako će biti puna života?

Čula sam da se Evropi gotovo svake nedelje zatvori po jedna katedrala ili crkva i da mnoge od njih kupuju muslimani koji ih pretvaraju u džamije. To zasigurno nije sudbina koju je Bog

planirao za crkvu Isusa Hrista. Puno predivnih crkava radi upravo ono što bi trebale i zbog toga rastu i pune su života. Ali, može se reći da su takve crkve izuzeci i da svakako nisu u većini.

Rana crkva o kojoj čitamo u Delima apostolskim je bila veoma snažna. Protresla je svet svog vremena, a njen uticaj se i danas oseća širom sveta. Bila je ujedinjena i svi ljudi, koji su bili deo nje, su bili predani pomaganju onima za koje su znali da su u potrebi. Pomagali su onima koje su lično poznavali, ali i onima iz drugih gradova za koje su čuli od apostola koji su im služili.

Rana crkva je brzo rasla i imala je odličnu reputaciju, jer je bila puna ljudi koji su istinski voleli jedni druge. Ono što svetu treba je ljubav, a ne religija! Svet treba Boga, a Bog je ljubav. Ako se svi složimo i uključimo, možemo započeti revoluciju ljubavi, pokret koji će još jednom protresti svet na slavu Božju!

Uči se dobrim delima

Nije u redu čuti za nekoga ili videti nekog u potrebi i ne učiniti apsolutno ništa. Prorok Isaija je rekao: „Učite se dobro činiti, pravdu istražujte, potlačenog u zaštitu uzimajte, siroti pravicu dajte, branite udovicu” (Isaija 1:17).

Svrha poučavanja je da nam pomogne da naučimo šta je dobro i ispravno i da nas ohrabri da to i činimo. Pre samo nekoliko godina, ja nisam imala pojma koliko je Bogu stalo do toga da donesem pravdu potlačenima. Ali, jednom kad sam to naučila, počela sam to i činiti.

Bog je još u Starom zavetu poučavao ljude kako da se odnose prema siročadima, udovicama, potlačenima i siromasima. Govoreći kroz Mojsija, rekao je: „Nemoj cveliti udovicu i siro-

te!” (2. Mojsijeva 22:22). Bog nije pristran, On „daje pravicu siroti i udovici i ljubi stranca i daje mu hleb i odeću” (5. Mojsijeva 10:18). Bog je ljudima obećao da će blagosloviti rad njihovih ruku ako nahrane stranca, pridošlicu, siroču ili udovicu (5. Mojsijeva 14:29). Primeti da bi sve ove grupe – udovice, siročad, stranci, pridošlice – verovatno bile pune usamljenih ljudi. Bog se brine o usamljenim ljudima!

Usamljeni i zaboravljeni od svih

Ne mogu ni da zamislim koliko se usamljeno i zaboravljeno od svih oseća jedno žensko siroču koje je prisiljeno da se bavi prostitucijom da bi preživelo.

Statistike kažu:

- Dva miliona ženske dece, između 5 i 15 godina, svake godine bude uvučeno u trgovinu seksualnim uslugama.
- 89% prostitutki se želi izvući iz tog posla
- Barem 200 000 žena i dece na Tajlandu se bave prostitucijom, a jedna trećina ih je mlađa od 18 godina. Čak i devojčice od šest godina se bave prostitucijom.
- Jednom prilikom je jedan lekar otkrio da je jednu devojčicu seksualno iskoristilo 35 muškaraca za sat vremena.

Da li su sve te devojčice siročad? Ne, nisu sve siročad, u smislu da nemaju žive roditelje. Ali, u Božjim očima su sve siročad, jer ili nemaju roditelje ili se roditelji za njih ne mogu ili ne žele brinuti.

Tinejdžerska prostitucija

Prodaj svoje telo za užitak zlim ljudima ili umri od gladi. To je užasan izbor pred kojim niko ne bi trebao da se nađe. Iako joj je samo 19 godina, Birtukan je svoju odluku donela kad je imala 14 godina. Sa svakim korakom koji je usledio posle tog izbora, njeno srce se slamalo malo po malo, a duša je bivala uništena. Uzevši u obzir sve kroz šta je prošla, čudo je da više išta i oseća.

Snagu nalazi posmatrajući oči svoje sedmomesečne kćerke Aamine. „Napravila sam taj izbor, jer ne želim da moja kćerka radi isto što i ja.” Njeno etiopsko ime, Aamina, znači „sigurna” i Birtukan je odlučila da će učiniti šta god bude potrebno da održi svoje obećanje da će čuvati svoju kćer na sigurnom.

Ona ne prodaje svoje telo zbog pohlepe ili svog užitka. Prodaje ga da bi preživela. Ona živi i radi u prostoriji od 3 m² (1x3m). Radi već pet godina – bez slobodnog dana, bez praznika, bez odmora... Zatvara oči i misli o Aamini, dok oko 15 muškaraca dnevno zlostavlja njeno telo da bi zadovoljili svoje pokvarene želje. Bol je nezamisliva, ali to je jedini način koji ona poznaje da može zaraditi za hranu i smeštaj. Dok razmišlja koliko voli Aaminu, ne može da shvati kako je njena majka mogla da je napusti kad je imala samo pet godina.

Pre nego što je došla u „kvart crvenih svetiljki”, u Adis Abebi, umirala je od gladi. „Imala sam nadu, ali mi se ta nada sad čini dalekom. Znam da je Bog sa mnom i da me voli, ali ne znam drugačije da živim.” Tračak nade ostaje za dan kad je preživljavanje neće koštati dela srca, duše i njenog izmučenog tela.

Danas će ta nada morati da pričeka. Njena sledeća mušterija upravo stiže.

Statistike¹ kažu:

- U svetu je prosečna starost ulaska u svet prostitucije između 13 i 14 godina.
- 75% prostitutki je mlađe od 25 godina

Gledajući još dublji nivo degradacije i činjenje nečeg po tom pitanju

Kad sam bila u Indiji, u „kvartu crvenih svetiljki” (područje prostitucije), u jednoj zabitoj uličici videla sam još dublji nivo degradacije. Celo područje je bilo neopisivo prljavo i puno javnih kuća. Povelili su me u jednu od njih koja se sastojala od tri male sobice, sa po tri kreveta u svakoj od njih. Nijedan od tih kreveta nije imao nikakvu zonu privatnosti. Devojke ili žene su se u tim sobicama nudile muškarcima, najčešće noću, nadajući se da će zaraditi dovoljno da prehrane sebe i svoju decu, koju su mnoge imale. Gde se nalaze njihova deca dok one „rade”? Ona se ili igraju u predsoblju, odakle lako mogu da pristupe sobama u kojima su njihove majke, ili im daju alkohol da zaspu, da ne bi smetala majkama. Nekoliko njih zna za naše programe hranjenja i školovanja, pa se u toku tih nekoliko sati možemo pobrinuti za njih, tako da ne moraju biti svedoci onog što se dešava kod njihove kuće. Kuće! Ta mala deca žive u javnim kućama!

Ako im se ne pomogne, većina te ženske dece će ući u svet prostitucije čim budu dovoljno stasale. Njihove majke ne žive na taj način zato što to žele; one nemaju izbora. Neobrazovane su i odrasle su u siromaštvu kakvo mi ne možemo ni zamisliti.

Neke od njih su zapravo vlasništvo svodnika koji ih drže u zarobljeništvu i tuku ako ne zarade dovoljno novca.

Srećna sam što mogu reći da smo započeli program za pomoć tim ženama. Najpre smo barem tri godine radili u tom području, uz neke druge lokalne službe, i broj prostitutki je pao sa 3 000 na 300. Nekim ljudima treba samo malo nade ili pomoći, neko ko će im reći da se stvari mogu promeniti i ko će im pokazati kako da to urade.

Naša služba je kupila komad zemlje, udaljen oko tri sata vožnje od tog „kvarta crvenih svetiljki”, gde smo izgradili celo selo sa trening centrom u kojem se te žene uče veštinama trgovanja. Tamo se osposobljavaju za obezbeđivanje svojih i potreba svoje porodice, a da se ne vraćaju u prostituciju. Prvih stotinu žena i dece smo preselili u taj rehabilitacioni centar (eng. Restoration Center) u februaru 2008. godine, a nameravamo preseliti i sve druge koje budu želele promeniti svoj život.

Bilo mi je tako prijatno da slušam male devojčice, a posebno tinejdžerke, kako se kikoću dok sam im pokazivala tuševе i sve ostalo što će imati u toaletu. One se nikad nisu okupale drugačije osim tako što su se, negde iza zgrade, polevale vodom iz neke posude. Predivan je osećaj biti deo tima koji im „stavlja osmehe na lica” i vraća nadu. To je svakako bolji osećaj od onog kad sam svojevremeno živela sebičnim, egocentričnim životom. Partneri naše službe su svojim vernim finansijskim podrškama uveliko doprineli ovom našem projektu u Indiji i mi smo im veoma zahvalni zbog toga.

Neke od starijih žena koje su uhvaćene u zamku prostitucije su udovice. Njihovi muževi su umrli ili su na različite načine poginuli, pa su im žene ostale bez ikakve potpore. U takvim situacijama, te žene posežu za prostitucijom kao jedinim njima poznatim načinom da zarade novac.

Mi možemo naučiti da činimo dobro kako bi pomogli potlačanima u svetu. Sve što nam treba je informacija i odlučnost, i možemo učiniti pozitivnu promenu u životima mnogih ljudi. Ako svako od nas učini svoj deo, možemo započeti revoluciju ljubavi.

Nepravda je svuda

Nepravda se ne nalazi samo u zemljama Trećeg sveta, nego i svuda po našim susedstvima i gradovima. Neki ljudi sa kojima radimo imaju očajničke potrebe. Pored tih istih ljudi prolazimo ulicom i susrećemo ih u marketima. Nepravda ima mnogo licâ. Može se videti na licu žene koju je, sa troje male dece, muž ostavio zbog druge žene. Može se videti na licu devojčice ili dečaka koje su roditelji ili drugi odrasli ljudi seksualno ili fizički zlostavljali. I tako dalje...

Neki ljudi prevaziđu tragediju koju neka nepravda prouzrokuje u njihovom životu, ali mnogi to ne uspeju. Možda trebaju tebe ili mene, ili nekog drugog da im pomogne. Naša služba pomaže deci u javnim školama da nauče čitati i pisati. Tražili smo volontere koji bi pomagali u tom programu, i bilo je obeshrabrujuće videti kako je malo ljudi spremno odvojiti jedan sat nedeljno za tako nešto. Naravno, mi mislimo kako bi „neko” svakako trebao da pomogne toj deci, ali nekako mi nismo ti koji će to odraditi! Imamo svoje izgovore sa kojima ućutkamo svoje savesti. Ali, šta Bog kaže na te naše izgovore? Ja sam godinama nalazila izgovore za sve što nisam želela da radim, ali onda sam otkrila istinu koja je postala jedna od mojih najdražih izreka: „Nezainteresovanost traži izgovore, a ljubav pronalazi načine.”

Nezainteresovanost traži izgovore, a
ljubav pronalazi načine.

Standard pravednosti

U Bibliji, počevši od Starog zaveta, vidimo primer za primerom ljudi koji su bili veoma uključeni u pomaganje siromašnima i onima u potrebi. Jov je bio jedan od tih ljudi. Rekao je da se obukao pravednošću kao haljinom, tako što je bio poput očiju slepome i poput noge hromome, poput oca siromašnima i poput zastupnika strancima (vidi Jov 29:14-16). Izraz „obučić se” ima specifično značenje koje ne želimo da propustimo. Razmisli o tome na ovaj način: kad obučem svoju odeću, činim to sa svrhom. Ne stojim pasivno ispred ormara, čekajući da odeća sama iskoči iz njega i obuče se na mene. Pažljivo izaberem svaki komad odeće, i ne samo da to obučem na sebe, nego se pobrinem da to na meni i dobro izgleda.

Bog je rekao da je Jov bio pravedan čovek, a Jov je rekao da je on na sebe „oblačio” pravednost. Drugim rečima, Jov je to činio sa svrhom. U njegovo vreme, standard pravednosti je zahtevao pomaganje udovicama, siročadima, siromasima, onima koji su u potrebi i svima koji su bili potlačeni.

U današnjem društvu nije ostalo mnogo standardâ. Čini se da većina ljudi radi samo ono šta im se hoće i da vlada sebičnost. Trebaju nam standardi koji će „proizvesti” muškarce i žene integriteta, istine, poštenja, časti, vernosti, odanosti i iskrene brige za ljude koji pate. Kad bi više ljudi imalo takve kvalitete, svet bi bio mnogo drugačije mesto. Možda i ti kažeš: „Da, i ja bih želeo da je danas tako.” Ali, podsećam te da od sâme želje nema nikakve koristi. Moramo nešto preduzeti. Svet će se promeniti samo ako se ljudi u njemu promene – a ta

promena mora početi sa svakim od nas. Svi moramo nositi baklju i reći: „I ja sam deo revolucije ljubavi!”

Jestira, mlada Jevrejka koja je na kraju postala kraljica, a o kojoj si čitao u četvrtom poglavlju ove knjige, zapovedila je da se u čast oslobođenja njenih sunarodnika odnesu darovi siromasima. Jedan od načina proslavljanja činjenice da nam je Bog dao tako puno dobrih stvari, trebalo bi da bude neki konkretan način na koji ćemo se setiti onih koji su još u potrebi. Jedna od mojih prijateljica je, u svojoj crkvi, uključena u grupu koja za Božić posećuje skloništa za beskućnike. Crkva dobije popis sve dece koja žive u određenom skloništu, uključujući i njihovo godište i broj odeće koju nose. Članovi crkve, koji to sebi mogu priuštiti, izaberu ime deteta i obezbede mu božićni poklon. U decembru, u skloništu se pripremi božićna zabava na kojoj bude mnogo hrane, božićne muzike, priča o Isusovom rođenju i Njegovoj ljubavi prema svakom detetu, a deca dobiju i svoje poklone. Posle zabave, članovi crkve se osećaju dobro jer su pomogli deci beskućnika, ali mnogi od njih su priznali da postanu i mnogo zahvalniji za svoje kuće i druge blagoslove koje imaju.

Za nas je veoma dobro da iz prve ruke vidimo i doživimo potrebe drugih ljudi, jer nam to donosi svežu svesnost o tome koliko smo blagosloveni. Takođe, to nam pomaže da shvatimo koliko toga možemo učiniti kad se samo malo potrudimo. Ljudi imaju tendenciju da budu darežljiviji u božićno vreme i mnogi tada pomažu drugima, ali mi moramo shvatiti da su siromašni i marginalizovani stalno u potrebi, a ne samo jednom godišnje – za Božić.

U vreme dok ovo pišem, Dave i ja se nalazimo u jednom hotelu koji ima izuzetno malo kupatilo sa tušem. Tako je malo da Dave glavom dotiče plafon. Ispočetka je malo mrmljao zbog te neugodnosti, ali se onda setio ljudi koje smo sreli, a koji nema-

ju vodu u svojim domovima već moraju pešačiti satima da bi svojoj porodici doneli dovoljno prljave vode da bi preživeli. Ti ljudi se retko kupaju, a kad to i čine, to naravno ne bude u nekom kupatilu sa tušem. Oboje smo shvatili da je pomaganje ljudima u potrebi ujedno i veliki blagoslov za nas, jer nam pomaže da ne gundamo i da se ne žalimo, nego da Bogu budemo zahvalni za sve što imamo.

Bogat čovek i jedan od vođa u svojoj zajednici, Voz, je na svojim poljima zapovedio ono što Biblija naziva „ispuštanjem klasja od rukoveti” (Ruta 2:16), gde ih je Ruta mogla pronaći i skupiti, a time i prehraniti sebe i svoju svekrvu. Ruta i Nojemina su bile siromašne udovice. Tadašnji zakon je propisivao da se ne sme požnjati svo klasje sa njivā. Žeteoci su morali ostaviti nešto i za siromahe, koji bi posle njih došli i pabirčili (skupljali klasove) i tako preživljavali. Iznova i iznova vidimo da se Bog uvek brine za siromašne. Ali, Njegova pomoć nije pala s neba, niti se samo čudesno pojavila niotkuda; On se pobrinuo kroz ljude.

Ljubav na delu

U našoj službi imamo jedan račun koji se zove „Ljubav na delu”. I služba kao institucija, a i zaposleni, mogu staviti novac na ovaj račun i taj se novac koristi isključivo za pomoć kolega ma sa posla koji prolaze kroz težak finansijski period. To se može desiti usled bolesti ili usled nečeg što je vezano za decu. Odlučili smo da budemo spremni za pomoć onima među nama koji imaju istinsku potrebu, a sâmi sebi ne mogu pomoći.

Ako imaš grupu za proučavanje Biblije ili jednostavno grupu prijatelja koji su zainteresovani da budu deo revolucije ljubavi, jedna od stvari koje možete napraviti je da izaberete

blagajnika, ili otvorite poseban račun u banci, i da svako od vas može stavljati na taj račun koliko želi nedeljno ili mesečno. Ako želite, to možete nazvati „Ljubav na delu” ili izaberite neko svoje ime, ali koristite to da ispunite potrebe koje će se pojaviti. Često čujemo za različite potrebe i mislimo u sebi kako bi bilo dobro da imamo više novca. Ali, zašto ne bi počeli sa štednjom već sada, tako da možete biti spremni kad zatreba? Ako ne možeš da nađeš grupu koja je zainteresovana za tako nešto, pronadi jednu ili dve osobe! Ako ti ni to ne uspe, učini to sâm – samo nešto učini!

Šta će mi ruka, ako je ne koristim da nekome pomognem?

Jedna od šokantnih izjava, koju sam otkrila u toku proučavanja Jovovog odgovora siromahu, bila je i njegova izjava da bi, ako nije koristio svoju ruku da pomogne ugroženome, neko trebao da mu otkine ruku sa njegovog tela (vidi Jov 31:21-22; napomena: autor koristi prevod Biblije *Amplified Bible*, koji se na ovom mestu delimično razlikuje od našeg prevoda; op. prev.).

Može li prava svrha našeg života biti samo to da ustajemo svakog jutra i da živimo samo za sebe? Ja sam to pokušala, ali me to ostavilo praznom i neispunjenom. Mislim da to nije ono što je Bog planirao za nas, kao za svoje predstavnike na zemlji.

Na trenutak sam zastala sa pisanjem ove knjige, da bih ponovno pročitala sva mesta koja sam mogla da nađem u Bibliji, a gde se govori o ljubavi prema drugima. Više nego ikad, sad sam uverena da je to prava svrha života. Molim te, celi svoj život posveti činjenju dobra. Prinesi Bogu svoje ruke, noge, usta, oči i uši i zamoli Ga da ih upotrebi da nekome učini život boljim. Upotrebi svoje ruke da nadom dotakneš nekog ko je gladan, u boli, ili usamljen.

Žetva ljubavi

Nesebično davanje i življenje dovodi do žetve u našim životima. Nema ništa lošeg u očekivanju žetve. Naš motiv za pomaганje drugima ne bi trebao biti da dobijemo nešto za sebe. Nego, budući da nam je Bog rekao da ćemo žeti ono što smo posejali, trebamo se radovati zbog toga. Luka 6:38 je stih koji to predivno izjavljuje: „Dajte i daće vam se. Meru dobru i nabiјenu i stresenu i prepunu daće vam u naručje vaše. Jer kakvom merom dajete, onakvom će vam se vratiti.”

Bog obećava da će nagraditi one koji Ga marljivo traže (vidi Jevrejima 11:6). Reč „nagrada” u izvornom grčkom tekstu Novog zaveta znači „plate primljene u ovom životu” ili jednostavno „nadoknada”. Na jevrejskom jeziku, na kojem je napisan Stari zavet, reč „nagrada” znači „plod, zarada, proizvod, cena ili rezultat”. Reč „nagrada” je, u prevodu Biblije „Amplified Version of the Bible”, upotrebljena 68 puta. Bog želi da se radujemo nagradama za našu poslušnost i dobre izbore.

Ako se brinemo za one koji su siromašni i potlačeni, Bog nam je obećao da nećemo trpeti oskudicu, ali ako zatvaramo svoje oči od njihove oskudice bićemo prokleti (vidi Poslovice 28:27). Pisac Poslovice čak kaže da, kad dajemo siromašnima, mi pozajmljujemo Bogu (vidi Poslovice 19:17). Ne mogu da zamislim Boga kako ne poklanja veliku pažnju onom što Mu je pozajmljeno.

Molim te, radi na tome da doneseš pravdu potlačenima! To jednostavno znači da, kad vidiš nešto za šta znaš da nije u redu, radiš na tome da to ispraviš.

Živeti u svetlu

Verovatno svi želimo više svetla u svom životu. To bi značilo i više jasnoće, bolje razumevanje i manje zbunjenosti. Prorok Isaija je objavio da će, ako podelimo svoj hleb sa gladnima i uvedemo pod svoj krov beskućnike, ako obučemo onog koga vidimo golog i ako se ne budemo skrivali od onog ko je s nama u krvnom srodstvu, naša svetlost sinuti poput zore (vidi Isaija 58:7-8). Takođe, rekao je da će naše zdravlje i snaga novog života brzo procvetati. To mi zvuči veoma dobro, a sigurna sam i tebi.

Isaija je pisao o pravdi, rekavši da će ona ići ispred nas i da će nas voditi do mira i napretka, a da će nam Božja slava biti zaštita. Ako aktivno pomažemo potlačenima, Bog ide ispred nas, a čuva nam i leđa! Volim taj osećaj sigurnosti i zaštitenosti.

Dalje, Isaija je rekao da će, ako budemo dali hleba gladnome i ako budemo nasitili potlačenoga, naša svetlost zasjati u tami, a naša će tama postati kao sunce u podne (vidi Isaija 58:10). Sunce u podne jarko sija, pa mi to zvuči kao da je pomaganje ljudima ustvari put za život u svetlu.

Gospod će nas stalno voditi. Čak i u sušnim periodima, On će nam dati sve što nam je potrebno. On će okrepiti naše kosti i naši životi će biti kao zaliven vrt (vidi Isaija 58:11). Sve ovo se dešava kao posledica života u kojem se potlačenima donosi pravda.

Nadam se da i ti vidiš ono što ja vidim u ovim obećanjima. Mislim da većina od nas traći veliki deo svog života pokušavanjem da postignemo nešto što bi nam Bog rado dao, ako bi jednostavno činili ono što On od nas traži: da brinemo o siromašnima, gladnima, siročadima, udovicama, potlačenima i uopšte svim onim koji su u potrebi. Živi svoj život da pomo-

gneš drugima, a Bog će se pobrinuti za tebe na svaki mogući način.

REVOLUCIONER LJUBAVI

Martin Smith

Oko čega se to naša ljubav okreće?

Svega se sećam tako jasno. Bio je 10. januar 2008. godine. Sporedna uličica, puna rupa i bez trotoara, upravo toliko široka da se naš autobus mogao provući kroz nju. Izašli smo na polje na vrućinu i u haos, i osetili miris hiljadâ istrošenih gumenih točkova bačenih na vatru, na kojoj je već bio pomešan jeftin ogrev sa prošlomesečnim smećem. Kiosci i radionice, kolibe i domovi. Sariji (odeća hindu žena, op. prev.), sandale, bose noge i zvuk koji zamagljuje osećaje.

Ali, sve to nije bilo ništa u poređenju sa onim što je usledilo...

To je bio grad Mumbai u Indiji. Bili smo u jednoj od mnogih gradskih sirotinjskih kvartova. Preciznije, bio je to „kvart crvenih svetiljki”. Tamo se nisu mogla videti crvena svetla. Izgledalo je kao da je svako nečim zaposlen – tu se proizvodilo, prodavalo, znojilo, nosilo.

Bili smo tamo da bi videli „Prem Kiran” – projekat posvećen radu sa decom prostitutki i sa njihovim porodicama. Dave i Joyce su nas pozvali. Rekli su nam da je to projekat koji stvarno moramo videti svojim očima.

Mislim da nikad nisam video tako mnogo života u jednoj sobi. Izgledalo je kao da zidovi neće moći da izdrže. Na smešenih 70 licâ su bila okrenuta prema posetiocima, poput suncokreta prema zalazećem suncu. Spolja sam mogao videti ulicu i deo tog sirotinjskog kvarta u kojem se skriva tako pu-

no boli, borbe i smrti. Ali, prisustvo u toj maloj sobi je bilo najsnažnije iskustvo u mom životu.

Posebno mi je bilo teško da ostavim jedno dete. Njeno ime je Farin i bilo je nešto u vezi nje, što mi je govorilo da ću imati problema ako tek tako odem od nje.

U sledećih sat vremena, saznao sam nešto više o njoj. Poput većine drugih, i njena majka je bila prostitutka. Projekat „Prem Kiran” je došao i učinio njen život mnogo boljim – nudeći hranu, odeću, obrazovanje i podršku dragih, predanih i požrtvovnih hrišćana. Um mi je bio preplavljen pitanjima.

Koliko puta je Farin morala da se sakrije ispod kreveta dok je njena majka „radila”?

Kakvim opasnostima je bila izložena noću, na ulicama svog sirotinjskog kvarta?

Može li se uopšte nadati da će joj život biti mnogo drugačiji, ako odmah ne izađe iz toga?

Mogu li ja tek tako otići posle svega što sam video i upoznao?

Da li bih mogao?

To poslepodne u Mumbaiju je sve promenilo.

Sledeće večeri, imali smo koncert u gradu. Šta smo drugo mogli da učinimo, osim da pozovemo tu decu i njihove majke da nam se pridruže na bini? I tako su oni došli. Bilo je predivno biti s njima na bini – bio je to pravi kulturni šok. A onda se desilo nešto još veće. Mi smo svirali, a majke su jednostavno počele plesati. Te „žene noći”, seksualne radnice sa naglašenim crvenim ružem za usne, obučene u izbledele sarije (haljine), plesale su u slobodi i ljubavi pred hiljadama gledalaca. Vrteći se poput pera koje pada, sa rukama koje pričaju priče i stopalima koja pažljivo koračaju – njihov ples je bio nešto što nikad ranije nisam video.

Tad su me zgrabila pitanja. Gde bi to pravda trebala da bude? Gde bi trebalo da su dobrodošli različiti marginalci? Gde bi trebalo da nađu slobodu i nadu oni čiji su životi izmučeni siromaštvom? Gde bi naša ljubav trebala da se „troši“ bez pitanja?

Došao sam u crkvu, ali sam negde usput propustio neke lekcije. Nisam naučio da, kad se dođe do potrebe da se odgovori na siromaštvo i nepravdu i do uloge nas hrišćana kao onih koji slave Boga, Bog ne želi da se stvari tako jasno razdvajaju. Da mi je pre nekoliko godina neko sugerisao kako bi na binu trebalo da dovedemo grupu žena, koje su bile prisiljene na prostituciju, da one tamo plešu dok mi obožavamo Boga, ja na to nikako ne bih pristao. Sad mi se to čini poput znaka vremena. Čini se da Bog budi crkvu kao nikad do sada i da nam stavlja do znanja da su upravo takvi tipovi ljudi oni kojima treba da izražavamo posebnu dobrodošlicu.

I dok tako razmišljamo šta nam je potrebno u revoluciji ljubavi, dolazi mi jedno pitanje: oko čega se to naša ljubav okreće?

Kad sam se vratio kući, sa puta u Mumbai, sve mi je bilo u haosu. Mozak je prestao da mi radi na uobičajen način i bilo mi je zaista teško. Na sebi sam osećao breme u vezi Farin – da nešto nismo uradili, njen život bi išao u pravcu u kojem bi joj budućnost bila skraćena usled patnje, siromaštva, zlostavljanja i bolesti. Osećao sam se kao da mi je ona postala druga kćerka, i kao da naša porodica nije bila potpuna bez nje.

Pokazalo se da je Bog imao planove drugačije od mojih.

Dok sad pišem o tom svom iskustvu, godinu i mesec dana posle svega, situacija nije onakva kako sam ja pretpostavljao da će biti. Farin nije napustila grad. Ona je još uvek sa svojom porodicom, ali njena majka više ne radi kao prostitutka. Upravo u ovo vreme, oni trebaju da se presele u mesto udaljeno

nekoliko sati vožnje od Mumbaija, da bi živeli u selu koje je izgrađeno baš za ljude poput njih – bivše prostitutke i njihove porodice koje žele pronaći novi život, daleko od haosa i opasnosti u kojima su bili u prošlosti. Farinin život izgleda bolje nego što sam se mogao nadati.

A moj?

Na neki način, bio sam u pravu po pitanju toga da ponovo postanem otac. Ali, ne otac za Farin. Negde u toku ove godine, moja žena Anna i ja smo „porodili” jedno drugačije dete – humanitarnu organizaciju pod nazivom „CompassionArt” [compassion = saosećanje + art = umetnost; op. prev.].

„CompassionArt” ima za cilj sakupljanje novca kroz projekte povezane sa umetnošću gde se, kroz prodaju (npr. muzičkih albuma i knjiga) i naplatu autorskih prava, dolazi do sredstava za borbu protiv siromaštva, u svim njegovim oblicima. Oboje se sećamo razgovorâ sa Joyce i Daveom o celoj toj ideji, zbog čega smatram da su njih dvoje nešto kao baka i deda toj organizaciji. Njihova strast i mudrost su nam pomogli da preduzmemo prve korake u svemu tome.

„CompassionArt” zapravo prerađuje jednu formulu. Radi se o izazivanju matematike koja sugerise da prestankom brige o drugima, naša vera ostaje na istom nivou. Ali, to nije slučaj. Naravno, istina je da naša vera tada slabi. Kad se naša strast, ciljevi i ljubav okreću samo oko nekih naših planova, tada sve ide u pogrešnom pravcu. Ali, kad se naša ljubav ispruži iza i iznad naših ličnih ciljeva, tada otkrivamo da se nalazimo na pravom, Božjem, putu.

Kasnije, kad god sam se našao na bini, sa mikrofonom u ruci, ispred mnoštva gledalaca koji bi se pitali šta sledi, osećao sam potrebu da pročitam nešto iz 58. poglavlja knjige proroka Isaije. Nekako nisam mogao da se oduprem jednostavnosti i snazi reči koje, iako su izvorno bile objavljene Izrael-

cima pre malo manje od 3 000 godina, govore o nekim većnim pitanjima koja su i danas relevantna.

Početni stihovi rasplamsavaju moju strast: „Viči iz sveg grla, ne usteži se, neka glas tvoj bude kao trubni poklič...!” (Isaija 58:1). Ono što sledi zaslužuje da se izvikuje, a ne da se šapuće ili ostavi za neko drugo vreme. To je nešto što mora zgrabiti svačiju pažnju: „Dan za danom oni me traže, *kao da* žele znati moje putove i *kao da* su narod koji traži pravdu i ne zaboravlja zapovijedi Boga svoga. Od mene traže pravedne sudove i *pretvaraju se* da žude da im se Bog približi” (Isaija 58:2, prevod stiha iz Biblije *New International Version*). Ovdje su problem izrazi „kao da” i „pretvaraju se”. Očigledno da njihova srca nisu bila ispravna i zbog toga su srljali u propast.

Kad Ga pitaju, zašto se čini da On ignoriše sve njihove prijašnje kvalitetne religiozne obrede, Bog odgovara: „Gle, u dan kad postite poslove nalazite i na posao gonite radnike svoje...Ne postite više kao danas, i čut će vam se glas u visini!” (Isaija 58:3-4, prevod Biblije *Kršćanska sadašnjost*).

Zatim, još jednom dolazi lekcija (rekapitulacija) tako da čak i oni od nas koji su negde otpozadi dremali konačno shvate: „Evo posta koji mi je po volji: Bezdušnosti veze daj razveži, ropstva remenje razreši, potlačene slobodne otpusti...S onim koji gladije hleb ti svoj podeli i u kuću svoju sirotu bez stana uvedi; kad čoveka golog vidiš, odeni ga, i od bližnjeg svoga ne kloni se” (Isaija 58:6-7). Progonjeni, zlostavljani, gladni, beskućnici, siromašni – to su ljudi oko kojih naša ljubav treba da se „vrti”, a ne oko nas sâmh ili oko naših lažnih ideja o tome kako druge impresionirati svojom religioznošću.

Bog jasno kaže koje su posledice takvog ispravnog života: „Tad će svetlost tvoja kao zora sinuti i zdravlje će tvoje brzo da procvate...Tad ćeš prizivati, i Gospod će ti se odazvati, zava-pićeš, i on će ti reći: Evo me!” (Isaija 58:8-9).

Godinama smo tragali za intimnošću sa Bogom u našem slavljenju. Pevali smo pesme o tome kako je Bog blizu i kako naši životi postaju Njegovi. Dosezali smo te trenutke kad smo znali da je Bog blizu; išli smo za Njegovim glasom i tragali za Njegovim planovima. A celo vreme smo mimoilazili ključ za istinsku bliskost s Njim: „Ako od sebe ti jaram odbaciš, pretnje i govore besne, nasitiš li onog koga glad mori; ako dušu nevoljniku krepiš...Gospod će tvoj uvek vođom tebi biti i dušu će tvoju na suši sititi, i mišiće tvoje on će da ti krepí. Bićeš kao vrt zaliven, kao izvor kome voda ne presuši” (Isaija 58:9-11).

Ako tako budemo činili, Isaija jasno kaže da će Božji narod početi da zauzima svoje mesto u istoriji: „Tvoji će na starim temeljima prezidati, davne ćeš temelje podignuti i prozvaćeš se: Opravitelj razvalina, koji opravljá puteve, koji zemlju uređuje” (Isaija 58:12).

Ima još toga: „Veselićeš se tada u Gospodu, i ja ću te izvesti na visine zemlje i daću ti da uživaš u nasleđu oca svog Jakova” (Isaija 58:14).

I sve će ovo doći ako prestanemo sa pokušavanjem da impresioniramo Boga svojim težnjama da budemo „duhovni” i ako prestanemo sa pokušavanjem da imamo „dobre službe” koje će impresionirati ljude oko nas. Svi će ti Božji blagoslovi doći na nas ako nahranimo nekog ko je gladan, ako nekom siromahu damo odeću, ako branimo nemoćne i progovorimo u ime slabih. Sve to – cela istorija – nastaje od najjednostavnijih dela. Kad bi samo mogli naučiti da volimo druge više nego sâme sebe.

Postoji još jedna istina koja stoji iza svega toga. Činjenica je da može biti teško da se „pogleda napolje kroz prozor” i pokuša, ali i učini da se naša ljubav „vrti” oko drugih. Lakše je kad se sve vrti oko nas. Zašto? Delomično i zato što je uvek bilo tako – od pričâ o parovima koji probaju zabranjeno voće i

kraljevima na krovovima zgrada koji posmatraju doskorašnje udovice, do ljutih proroka koji idu prema Španiji, jer nisu mogli prihvatiti plan Božje proširene milosti za bilo koga, osim za svoj narod. Tako je to uvek bilo sa nama. Stalno se borimo da sebe stavimo na prestolje, a ne Boga i Njegov pogled na stvari.

Čini se da je ta borba danas još teža nego ranije. Sve oko nas gura nas same i potiče nas da udovoljimo svojim željama i da se prepustimo svojim impulsima, jer „mi smo vredni toga”. Kušani smo da oblikujemo život po nekoj svojoj meri. Stvoreni smo da bi želeli i pokušali imati sve: odeću, izgled, zaradu, kuću, odnose, karijeru. Sve je to dizajnirano da nas „ispolira” i učini naše živote mnogo boljim.

Ali, znamo istinu o životu, zar ne? Znamo da, uprkos pritisku da se prilagodimo ovom svetu, život koji bi se vrteo oko nas ne bi mogao da nas dovede do istinske sreće.

Uvek volim kad nas pozovu ponovo na binu i kad moramo svirati našu pesmu o čoveku koji stvara istoriju. Tokom ovih godina, otkako smo zajedno u muzičkoj grupi, tu pesmu smo otpevali stotine puta. Osećamo da ta pesma ima neku vrstu snage da inspiriše ljude da idu i žive izvanrednim životom koji će stvarati istoriju. Ali, postoji i više od toga. Mora biti više.

Ako želimo da budemo oni koji stvaraju istoriju, a budućnost miliona ljudi zavisi od nas, za većinu od nas to će morati da budu prilično specifični razlozi. Istoriju ćemo stvarati ako biramo da živimo svoje živote poput serije malih dela nesebičnog življenja. Kao što je i Majka Tereza rekla: „Nema velikih stvari – samo male stvari s velikom ljubavlju.” Dve milijarde hrišćana na svetu bi mogli da iskorene svetsko siromaštvo za nekoliko nedelja. Želeo bih da vidim kako stvaramo takvu istoriju. Nemojmo biti fokusirani na sebe i, kao što drevne reči iz Isaije 58 obećavaju, mnogo jasnije ćemo čuti Boga i

bićemo bliži Njegovoj sili i Njegovoj svrsi za nas i svet. To je tako jednostavno.

Ono što sa sigurnošću znam je sledeće: veliko će uvek biti moćno, a malo je izuzetno lepo. Ova revolucija ljubavi ima snagu da bude masovna, ali se mora sastojati od malih dela nesebične i požrtvovne ljubavi. Naše velike bine, odlična prodaja albuma i poznate pesme, to je potpuno u redu, ali nema ništa tako uzbudljivo kao što je snaga života koji se živi uzvodno, protivno struji koja nosi.

Kako se muzika uklapa u sve to? Postoji snažna kušnja da iza sebe ostavimo sve kreativno i odemo da živimo u kartonskoj kutiji. Ponekad se stiče utisak da bi to bio način da konačno učinimo nešto „stvarno” sa svojim životom. Ali, to nikad nije cela priča. Čovekova dobrobit je povezana sa celinom – telom, dušom i duhom. Iz „prve ruke” sam video snagu muzike i uveren sam da je ona Božje tajno oružje. Muzika može ujediniti ljude koji su u ratu, može slomiti najtvrdje i utešiti one koji su slomljenog srca – od žrtava genocida u Ruandi i Njujorčana koji su izgubili porodicu u napadu na tornjeve „Blizance”, pa do onih čija mržnja uzrokuje tako mnogo patnje.

Muzika to može učiniti, i Bog nas ne poziva da je ostavimo po strani i odemo da živimo u kartonskim kutijama. Poziva nas da koristimo svoju muziku, jer je ona dar koji je On stavio u nas da bi pomogli siromasima koji žive u očajnim uslovima. Ako usvojimo lekcije kojima nas Isajine reči tako jasno uče, uveren sam da ćemo u dolazećim danima videti velika čuda.

Muzika i revolucija ljubavi idu zajedno.

Steven Curtis Chapman, autor pesama, vođa slavljenja, čovek koji nadahnjuje svakim dahom koji udahne i koji vodi slavljenje sa posebnom poniznošću i gracioznošću, je jednom rekao nešto što je meni „otvorilo oči”. On je prodao milione svojih muzičkih albuma i primio bezbroj muzičkih nagrada, ali

pitaj ga na šta je najviše ponosan ili šta ga najviše čini poniznim. Reći će ti da je to način na koji se njegova porodica angažovala oko usvajanja dece koja nemaju dom. On o tome kaže: „To je najjasniji znak da Bog radi u mom životu.”

Kad gledamo iznad sebe, kad nas naša ljubav prema drugima gura iznad onog što je udobno, kad izgradnju tuđih života doživljavamo kao svoje blago, tada imamo neke od najjasnijih znakova da je Bog na delu u našem životu.

Dakle, ovo je jedna revolucija koja neće biti na televiziji. Ako je dobro realizujemo, neće ni trebati. Dokazi ljubavi na delu će se videti svuda u našim životima, menjajući i naša susjedstva i udahnujući nadu u celu atmosferu.

To je tako jednostavno.

POGLAVLJE
8

Ljubav je uključiva, a ne isključiva

Ako ljude osuđuješ, nemaš vremena da ih voliš.

Majka Tereza

Jamie je ušetala u crkvu na uglu 23. ulice i Spruce Avenue, u Harboru, u državi Illinois. Očajnički je tražila pomoć. Dugo je posmatrala crkvenu zgradu, ali i ljude koji su u nju ulazili i izlazili, tri puta nedeljno. Često je sedela u kafiću prekoputa, ispijala kafu i pitala se kako bi je prihvatili, ako bi joj ikad palo na pamet da dođe na jednu službu.

Kao dete, sa prijateljicom iz susedstva, bila je nekoliko puta u nedeljnoj školi, ali nije znala kako treba da se ponaša na bogosluženjima za odrasle. Nije bila sigurna hoće li se uklopiti i biti prihvaćena, i zato je samo pila svoju kafu i posmatrala. Pokušavala je proceniti da li ljudi pri izlasku iz crkve izgledaju sretnije nego kad su u nju ulazili, ali su svi tako brzo odlazili da

nije uspela jasno videti. Povremeno bi neko posle bogoslužjenja došao u taj kafić. Nekoliko njih je sedelo sâmo. Iskreno govoreći, izgledali su jednako usamljeno kao što se ona osećala. Neki su došli sa drugim ljudima, smejali su se i izgledali srećno, što joj je davalo nadu da će jednog dana možda skupiti hrabrosti da ode na službu.

Jamie je odrasla u porodici u kojoj je primila vrlo malo ljubavi. Roditelji su joj bili alkoholičari. Iako je nisu fizički zlostavljali, svojim kritizerskim stavovima i izjavama, stalno je prozivajući za nešto, napravili su veliku štetu njenoj slici o sâmoj sebi. Često su je upoređivali sa njenim bratom, za kojeg se činilo da je u svakom smislu pametniji i talentovaniji od nje. Nikad se nije osećala voljeno, a za sebe je mislila da je ružna, glupa i bez ikakve vrednosti.

Kad je imala 13 godina, upala je u loše društvo i počela da se napija i drogira. Kod nje se razvio poremećaj u ishrani pod nazivom bulimija. Jela je normalne količine hrane, povremeno se znala i prejesti, ali se uvek silila da povрати hranu posle jela, da se ne bi udebljala.

Nikad nije zaboravila dan kad ju je, na njen dvanaesti rođendan, majka pogledala sa gađenjem i rekla: „Nisam imala vremena da ti ispečem rođendanski kolač, ali on ti ionako nije potreban. Već si predebela!” Do tada, ona za sebe nikad nije mislila da je debela. Ali, od tada, kad god se pogledala u ogledalo, videla je devojkicu koja izgleda petnaestak kilograma teža nego što je zapravo bila. Kroz ružne reči, koje joj je majka stalno ponavljala, njena slika o sebi je bila veoma narušena.

Nije imala baš najbolje ocene u školi i sebe nije smatrala osobom koja bi trebala da ide na fakultet, pa se zaposlila u prodavnici mešovite robe. Nikad nije mogla zaraditi dovoljno novca da bi mogla da se odseli iz kuće i živi sama, ali je mogla sebi da kupi odeću, alkohol i nešto droge, kad bi htela da se

potpuno isključi. Većinu slobodnog vremena je izbegavala da bude kod kuće, tako što je sedela po kafićima ili šetala po susedstvu, gledajući kako žive ostale porodice u tom delu grada. Nije imala prave prijatelje, nekog kome bi mogla verovati ili u koga bi se mogla pouzdati. Ljudi koji su je okruživali nisu darovali ljude, već su ih iskorištavali, i od većine njih se stvarno plašila.

Jednog dana se konačno osetila dovoljno hrabrom da uđe u crkvu dok su i drugi ulazili. Stopila se s mnoštvom koje je ulazilo, delimično se nadajući da je niko neće primetiti, a delimično očajnički želeći da joj neko izrazi dobrodošlicu i kaže: „Tako nam je drago da ste danas ovde.“ Primitila je da ljudi gledaju u nju i da neki od njih čak šapuću, ali niko nije izgledao prijateljski. Jamie je, prema ukusu većine ljudi, bila obučena pomalo divlje, a njena kosa je bila u tri različite boje. Osnovna boja je bila crna, sa crvenim i žutim pramenovima. Nosila je vrećaste jeans-pantalone i vrećastu bluzu. Nije to radila zbog komocije, nego što je pokušavala da sakrije svoju umišljenu debljinu. Na nogama je imala japanke koje, naravno, niko nije nosio u crkvu – barem ne u tu crkvu!

Jamie je sedila u zadnjem redu i uglavnom nije razumela ništa od onog što se tamo dešavalo. Ljudi su nastavljali da ustaju i čitaju neke stvari iz knjige koja je bila uredno smeštena na polici zadnjeg dela klupe, koja se nalazila ispred njih; a onda bi opet sedali. Bilo je nešto pevanja, sviranja na orguljama, molitvi, a skupljao se i dobrovoljni prilog, u posebnoj posudi koja je prolazila naokolo i u koju su neki ljudi stavili nešto novca. Dvadesetminutnu propoved je održao čovek, koji je izgledao prilično nesrećno i pomalo ljutito, i ona je uopšte nije razumela. Pomislila je kako taj čovek mora da je pastor, ali nije bila sigurna. Posle nekog vremena, činilo se da je služba pri kraju, jer su svi ustali i otpevali još jednu pesmu.

Pretpostavljala je da će joj neko nešto reći na izlasku iz crkve. „Sigurno će mi neko nešto reći!” Pastor je stajao pored izlaznih vrata i rukovao se s ljudima dok su izlazili iz crkve. Kad je Jamie prolazila pored njega, on se nije nasmešio niti je pogledao u oči. Ona bi rekla da je on samo obavljao svoju dužnost i da je jedva čekao da sve završi.

Dok je silazila niz stepenice, primetila je da jedna žena čeka na dnu stepenica. Malo se obradovala pri pomisli da ju je neko ipak primetio. Ta žena ju je stvarno primetila, ali je na njoj zapazila samo ono što je smatrala da Jamie treba da promeni u svom izgledu. Predstavila se: „Ja sam Margaret Brown. Kako se ti zoveš?” Jamie joj je odgovorila, a Margaret je nastavila: „Ti si ovde uvek dobrodošla, ali mislim da će ti pomoći ako ti kažem da se mi ovde, u crkvi „Holiness Tabernacle”, sredimo kad idemo na bogoslužjenje. Dakle, nema jeansa, nema japanki, a možda bi mogla razmisliti i o nekoj frizuri koja privlači manje pažnje. Znaš, slatkišu, Isus nas je poučio da budemo ponizni i da ne privlačimo pažnju na sebe.” Usiljeno se nasmešila i ponovila: „Uvek si dobrodošla.”

Jamie tog dana nije mogla ići u kafić. Morala je da ode negde gde će biti sama i isplakati se. Sad se osećala kao da ju je i Bog odbacio i ostatak dana je provela razmišljajući o samoubistvu. Bila je na dnu jame i mislila je da više nema razloga da živi.

Navedena imena su izmišljena. Ali, svet je pun osoba poput Jamie, crkava poput „Holiness Tabernacle” i religioznih žena poput gospođe Brown. Pun je hrišćana koji ulaze i izlaze iz crkava svake sedmice. Mnogima od njih je dosadno u crkvi i ne mogu dočekati da izađu iz nje. Oni su kritizerski nastrojani, puni osude za svakoga i veoma isključivi!

Bog jednako voli sve ljude

Onog dana kad je Jamie bila tamo, Isus verovatno nije bio u crkvi „Holiness Tabernacle”, jer se ni On u njoj ne bi osećao prijatno. Ipak, da je bio tamo, On bi potražio osobe poput Jamie. On bi ili seo pored nje ili bi je otpratio napred da sedne pored Njega, i svakako bi je pitao da li je prvi put u toj crkvi. Kad bi otkrio da joj je to prvi put, ponudio bi se da joj objasni sve što joj ne bi bilo jasno. Nasmehio bi joj se svaki put kad bi Ga pogledala, a koliko Ga poznajem, usudila bih se i tvrditi da bi joj dao kompliment za njenu jedinstvenu frizuru, jer On voli raznolikost! Čak bi je pozvao i na kafu, u kafić preko puta crkve, u društvu s kojim i On obično tamo odlazi. Kad bi se rastajali, ona bi se već unapred radovala sledećem susretu iduće sedmice. Ali, naravno, Isus tog dana nije bio tamo, jer se niko od ljudi nije ponašao onako kako bi se On ponašao. Niko Ga nije ispravno predstavio.

Nije pristran prema osobama

Biblija na nekoliko mesta kaže da Bog nije pristran i da „nema ličnih obzira” (vidi Dela apostolska 10:34; Rimljanima 2:11; Efescima 6:9). Drugim rečima, On neke ljude ne tretira bolje od drugih zbog načina na koji se oblače, materijalnog bogatstva, pozicije koju imaju ili njihovih poznanstava sa drugim uticajnim ljudima. Mojsiju je dao mnoga uputstva kako Izraelci treba da se odnose prema strancima koji se nađu među njima. U načelu, Njegova primarna direktiva je bila sledeća: „Neka se osećaju prijatno i prijateljski se ophodite prema njima. Ne tlačite ih ni na koji način” (vidi 2. Mojsijeva 22:20;

23:9; 3. Mojsijeva 19:33). Apostol Petar je rekao: „Budite gostoljubivi jedni prema drugima bez mrmljanja!”

Pre nego što završiš sa čitanjem ovog dela teksta, napravi mali inventar o tome koliko se prijateljski ponašaš prema ljudima koje ne poznaješ, a posebno prema onima koji su potpuno drugačiji od tebe. Neki ljudi su jednostavno, po prirodi, otvoreni i prijateljski raspoloženi prema svima. A svi mi, za koje se čini da nemamo „prijateljske gene”, treba da donesemo odluku da ćemo se ponašati prijateljski, zato što nam Biblija tako kaže.

Apostol Jakov je upozorio ljude u crkvi da ne poklanjaju posebnu pažnju ljudima koji dolaze u raskošnoj odeći i da im ne daju počasna mesta za sedenje. Naveo je da, ako se ljudi tako ponašaju, zapravo čine diskriminaciju i imaju pogrešne motive. Rekao je da ne smemo ni pomisliti da praktikujemo veru u našeg Gospoda Isusa Hrista sa snobizmom i pristrasnošću prema osobama (vidi Jakovljeva 2:1-4). Drugim rečima, sve ljude treba da tretiramo sa poštovanjem.

Rekavši da smo svi jedno u Njemu, Isus je prekinuo „razlikovanje” među ljudima (vidi Galatima 3:28). Jednostavno, u svim ljudima treba da vidimo vrednost. Ne da ih vrednujemo po tome jesu li crne, crvene ili bele boje kože, kako se oblače, kakvu frizuru nose, kakav auto voze, kakve imaju titule ili koje su profesije. Treba da ih gledamo kao ljude za koje je Isus umro.

Lekcije iz kafića

Verujem da svi treba da razmislimo o krugu ljudi u kojem se krećemo i da ga proširimo. Treba da ga proširimo dovoljno da u njega mogu stati sve vrste ljudi. Nedavno sam bila na kafi, u

jednom kafiću, sa Paulom Scanlonom, pastorom iz Birminghama, u Engleskoj, i sa još nekoliko ljudi. Sećam se da sam uporno gledala u frizuru devojke koja nas je posluživala. Iskreno rečeno, to je bila najneobičnija frizura koju sam ikad videla. Ta devojka je imala obrijanu glavu i na njoj tzv. irokezu (kosu samo po sredini glave), a tu irokezu je ofarbala u crnu, plavu, crvenu i belu boju. Takođe, imala je tzv. piercing tj. probušene usne, nos, jezik i uši na nekoliko mesta. Sećam se da sam se osećala pomalo neprijatno, jer je ona bila potpuno drugačija od mene. Bile smo toliko različite da se nisam mogla ni setiti bilo čega što bih mogla reći, a da njoj to bude zanimljivo. Samo sam želela da naručim svoju kafu i pokušam da ne zurim u nju.

S druge strane, Paul je stupio u razgovor s njom i prvo što joj je rekao bilo je: „Sviđa mi se tvoja frizura. Kako uspevaš da ti stoji tako uspravno?” Nastavio je da razgovara s njom i odjednom je napeta atmosfera nekako „omekšala”. Uskoro, svi smo bili opušteni i mogla sam osetiti kako smo se svi počeli uključivati u njihov razgovor i kako smo i nju uključili u svoj krug. Tog dana sam naučila veliku lekciju – da nisam „moderna” onoliko koliko sam mislila da jesam. Još uvek u meni ima nešto smrdljivog religioznog razmišljanja, s kojim treba da raščistim da bi došla na novi nivo na kojem će se svi ljudi, bez obzira na razlike koje postoje među nama, u mom društvu osećati prijatno i uključeno.

Verovatno sam i ja, onoj devojci u kafiću, bila neobična i drugačija. Zašto uvek sebe postavljamo kao standard za ono što je prihvatljivo, pa zaključujemo da svako ko je drugačiji sigurno ima nekih problema? Koja frizura je ispravna? Ili koji stil oblačenja? Jednom sam razmišljala o tome kako je Mojsije izgledao kad se vratio sa brda Sinaj, gde je proveo 40 dana i noći primajući od Boga Deset zapovesti. Mora da mu je kosa

bila razbarušena, bradu mu je trebalo podšišati, a odeća mu je sigurno bili prljava.

Znam da je Jovan Krstitelj bio pomalo neobičan. Živeo je sâm u pustinji, na sebi je nosio životinjske kože, a hranio se medom i skakavcima. Kad se pojavio, glasno je vikao: „Pokajte se, grešnici, jer je blizu Kraljevstvo nebesko!”

Biblija nas uči da treba da vodimo računa o tome kako se ponašamo prema strancima, jer možemo, a da toga i nismo svesni, ugostiti anđele (vidi Jevrejima 13:2). Kaže da prema njima treba da se ponašamo prijateljski i srdačno, kao i da podelimo s njima udobnost svog doma. Većina, od ljudi u našem društvu danas, ni ne razgovara sa strancima, a kamoli da se prijateljski odnosi prema njima.

Znam, znam, verovatno ćeš mi reći: „Joyce, ali mi danas živimo u drugačijem vremenu! Nikad ne znaš s kim razgovaraš!” Shvatam da moraš biti mudar, ali nemoj dozvoliti da strah od tebe napravi hladnu i nepristupačnu osobu. Sigurno možeš pogledati u novu osobu u crkvi, na poslu, u školi ili u susedstvu i reći: „Zdravo!”

Sigurno možeš da razgovaraš sa starijom ženom u bolničkoj čekaonici, s kojom zajedno sediš i čekaš da te prozovu. Ona izgleda tako usamljeno. Zašto joj ne bi poklonio 10 minuta svoje nepodeljene pažnje i dozvolio joj da ti ispriča sve o sebi? Verovatno je više nikad nećeš videti, ali ona će te upamtiti. I Bog će ceniti to što si učinio za nju. Da, to je bila mala stvar, ali se ta žena osetila uključeno!

Posle ovog poglavlja, pročitaeš poglavlje gostujućeg autora, pastora Paula Scanlona. On je podelio svoje iskustvo kako je njegova crkva, od mrtve i religiozne, postala crkva koja doživljava probuđenje i koja je ispunjena ljubavlju. Njegova priča nas može štošta naučiti i isprovocirati da sebi postavimo neka pitanja na koja je teško odgovoriti. Ako istinsko pro-

buđenje dođe u tvoju crkvu, da li ćeš se zaista radovati ili ćeš je napustiti, jer će mnogi ljudi biti poput Jamie ili u mnogo gorem stanju? Možda će doći iz skloništa za beskućnike i neće lepo mirisati, ili će se osećati na alkohol ili druge neugodne stvari. Povređeni ljudi iz sveta ne izgledaju uvek baš najbolje i nemaju uvek prijatan miris. Ponekad dobro izgledaju i mirišu, ali moramo prestati da sudimo po „koricama” i trebamo pokazati voljnost da „pročitamo knjigu”. Trebamo biti voljni da pogledamo iza spoljašnjeg izgleda nekog čoveka i da vidimo ko on zapravo jeste.

Iskorači iz svoje zone udobnosti

Jedan od načina da se ljudima pokaže Božju ljubav jeste da se iskorači iz svoje zone udobnosti da bi nekom drugom postalo udobno. Mnogi hrišćani vole da se mole za probuđenje. Neki čak i plaču za „izgubljenim dušama u svetu”. Ali, da budem iskrena, neki od tih ljudi bi napustili svoju crkvu kad bi u njoj stvarno došlo do probuđenja, jer bi im to pokvarilo komfor na koji su navikli, a to im se ne bi svidelo.

Jedan od načina da se ljudima pokaže Božju ljubav jeste da se iskorači iz svoje zone udobnosti da bi nekom drugom postalo udobno.

Nedavno sam propovedala u crkvi u kojoj svi bolesnici u invalidskim kolicima (koji dolaze iz lokalne bolnice) sede napred. Budući da sam bila glavni govornik, stavili su me da sedim u prvom redu. Moraš znati da su bolesnici u invalidskim kolicima bili poređani ispred prvog reda. Čovek koji je sedeo direktno ispred mene je jako zaudarao, a ja inače imam veoma

slab želudac za takve stvari. (Dok su naša deca bila mala, kad je bio kod kuće, Dave je uvek menjao pelene.)

Sedeći tamo, prepoznala sam Božji smisao za humor. Postavio me upravo tamo gde je želeo... Upravo sam se spremala da ustanem i propovedam crkvi poruku o ljubavi i uključenosti! Dok sam čekala vreme da govorim, morala sam mnogo da se molim i sigurno sam izgledala veoma duhovno, jer sam nos držala što je bilo moguće više u vazduhu, tako da je verovatno izgledalo kao da gledam u nebo. Znala sam da mi je Bog „sredio” da sedim tamo i da sam *trebala* da budem baš tamo. Mogućnost da iskusim ono što sam se spremala drugima reći da budu voljni učiniti je bila veoma dobra za mene. Ne mora nam uvek biti prijatno i udobno! Taj čovek verovatno nije imao nikoga da ga redovno kupa i nije mogao ništa da učini po pitanju svog telesnog mirisa. Usput, to bi mogla biti dobra prilika za služenje nekome ko traži takvu priliku. Pođi u lokalnu bolnicu ili starački dom i volontiraj, tako što ćeš pomoći da pacijenti ostanu čisti!

Jamie pokušava ponovno

Dok privodimo kraju ovo poglavlje, dozvoli mi da ti završim priču o Jamie. Posle svog tužnog iskustva, zaklela se da više nikad neće otići u crkvu. U ponedeljak je otišla na posao očigledno neraspoložena, kad ju je jedna od koleginica primetila i upitala u čemu je problem. Jamie je sve držala u sebi, ali je bila tako povređena da je počela plakati. Njena koleginica Samantha je pitala šefa smene mogu li njih dve ranije da naprave pauzu. Odvela je Jamie u sobu za odmor zaposlenih, gde joj je pokušala pomoći da se sabere. Pošto je Jamie izlila svoje srce pred Samanthom (rekavši joj čak i za svoje užasno iskustvo sa

odlaskom u crkvu), Samantha ju je pozvala da bude gost u njevoj kući, na večeri, i da tamo nastave razgovor. To veče je promenilo Jamiein život.

Samantha je bila prava hrišćanka – koja brine o ljudima i želi im pomoći. Počela je da se sastaje s Jamie dva puta nedeljno, i ne samo da se brinula o njoj nego ju je postupno počela poučavati o Isusu i Njegovoj ljubavi prema njoj. Posle oko tri meseca, Samantha je zamolila Jamie da još jednom pokuša sa odlaskom u crkvu, i to sa njom – te nedelje. Jamie nije baš bila previše uzbuđena zbog toga, ali se osjećala dužnom Samantha posle svog vremena koje je provela s njom.

Jamieina poseta crkvi „Resurrection Church” je bila prilično drugačija od njenog iskustva sa prošlom crkvom. Srdačno su je pozdravili i dali joj posebno mesto za sedenje napred, zato što je gost. Sve što se dešavalo na službi je izgledalo kao da je bilo samo za nju. Razumela je sve što se govorilo zato što se odnosilo na svakodnevni život. Pesme koje su pevali imale su značenje i posle svake se osećala sve bolje. Ovaj put su je posle službe pozvali na kafu, gde je upoznala nekoliko ljudi koji su joj na kraju postali najbliskiji prijatelji. U toj crkvi je bilo mnogo ljudi različitog godišta i kulturâ. Neki su nosili odela i kravate, dok su drugi nosili farmerke i obične majice. Svako je bio slobodan da bude ono što jeste.

Jamie je predala svoj život Isusu i sad ni za šta na svetu ne bi propustila odlazak u crkvu. Udala se, ima dvoje dece, i njena cela porodica je uključena u službu pomaganja ljudima koji žive na ulici. Jamie voli da to radi, jer shvata da je ona lako mogla završiti među njima!

Zar ne bi bilo tragično da je Jamie završila svoj život onako kako je razmišljala, posle onako tužnog iskustva sa crkvom? Mrzim kad ljudi krenu u crkvu, misleći da su krenuli sa Bogom, a onda odustanu od Boga, zato što Ga crkva u koju su

krenuli nije ispravno predstavljala. Potrudimo se da uključimo sve vrste ljudi u krug ljudi sa kojima kontaktiramo. Nemoj nikad nekoga isključiti, zato što nije poput tebe. Svi mi imamo ljude koje smatramo svojim najbližim prijateljima i to nije pogrešno. Čak je i Isus imao tri, od dvanaest učenika, s kojima je provodio više vremena nego sa ostalima. Ali, nikad nije nikoga omalovažavao ili učinio da se iko oseća manje vrednim.

REVOLUCIONER LJUBAVI

Pastor Paul Scanlon

Lokalna crkva je najbolja ideja koju je Bog ikada imao! Mi smo Božji osmeh i Njegova adresa u gradu. Nažalost, mnoge crkve to ne shvataju i zbog toga milioni ljudi, koji bi mogli da budu dotaknuti i dosegnuti kroz „Božju kuću”, umiru u tuzi svojih kuća, u nemogućnosti da prepoznaju Isusa kroz masku religije i irelevantnosti koju nose mnoge crkve.

Raskrsnica

Pre 10 godina, naša crkva je prošla kroz izuzetan preobražaj, praćen strašnom boli. Mi to zovemo našom raskrsnicom (eng. crossing over), a priča o tom procesu sad je postala knjiga istog naziva. Ta knjiga detaljno prati sve što se dešavalo kod nas. Prosečna veličina lokalne crkve u Velikoj Britaniji (odakle je i naša crkva) je oko 20 ljudi. Čak 98% britanske populacije ne samo da ne ide u crkvu, nego su i protiv crkve. Dakle, prema britanskim standardima, sa preko 450 ljudi u to vrijeme, mi smo bili prilično velika crkva i bili smo smešteni u zgradi koju smo gotovo u potpunosti otplatili. Bili smo međusobno bliski, srećni i uspešni. Uživali smo u odličnim propovedima i kao crkva smo bili veoma talentovani u muzici i kreativnosti. Ipak, uprkos svemu tome, nešto značajno nam je nedostajalo. Nešto duboko u korenu nismo imali, ali se činilo da to niko nije primećivao.

Bili smo uhvaćeni u zamku nečeg što je izgledalo poput beskrajnog kruga pažnje i brige o ljudima u crkvi. Mogli smo

se opisati kao odlično organizovana crkva sa preuhranjenim i tromim hrišćanima u njoj. Odlično organizovani hrišćani su jedna od đavolovih najbolje čuvanih tajni u njegovom planu neutralizacije crkve. To su bili neki od najljubaznijih ljudi koje bi ikad mogao sresti. A u tome je ležao problem! Nijedan od tih ljudi nije bio nesrećan i nije imao „loše srce” ili pogrešne stavove. Kad pogledam unazad, bilo bi mi lakše da ukažem na potrebu promene u crkvi da su ljudi bili neki očigledniji „negativci”.

Pastori širom sveta ne znaju kako da opišu ono što nedostaje njihovim crkvama i službama. Ukazujući na to, ne žele da ispadnu zabrinuti ili negativni, a trebalo bi da ukažu, poput dečaka u priči „Carevo novo ruho” koji je ukazao na ono što je bilo očigledno svima koji su se našli u carevom društvu - car na sebi nije imao odeću.

Kad su svi tako dragi, srećni, prijateljski raspoloženi i blagosloveni, ko bi želeo da objavi kako zapravo umiremo? Ali, krajem 1998. godine ja sam postao taj „dečak” i, po prvi put u 20 godina, morao sam da uperim prst u našu crkvu i kažem: „Mi smo goli, udobno smo se smestili, veliki smo, na sigurnom smo i irelevantni smo.” To je uključivalo i mene. Nije nam bilo lako da to vidimo jer smo, kao i mnoge druge crkve, imali teologiju o doseganju izgubljenih i govorili smo o tome, ali zapravo nikog nismo dosegali. Molili smo za izgubljene, propovedali smo i pevali o njima, čak smo i plakali nad njima, ali niko od izgubljenih se nije spasio kroz nas. Postali smo jedan introvertni religiozni klub koji je, u svojoj udobnosti i blagoslovenosti, skrenuo pogled sa onog što je na Božjem srcu – sa drugih ljudi koji su još uvek bili izgubljeni i ranjeni.

U januaru 1999. godine, propovedao sam poruku pod naslovom „'99-te napuštamo 99”. Pozvao sam se na Isusa koji je sebe opisao kao pastira koji napušta većinu ovaca (njih 99) da

bi doveo onu jednu izgublenu. Objasnio sam kako to znači da oni u crkvi više ne mogu biti naš glavni prioritet, već da naš prioritet moraju postati oni ostali, izvan crkve. Tad sam otkrio da ni u paklu nema toliko besa koliko ga ima u zapuštenom hrišćaninu! Bio sam zaprepašten reakcijom dobrih, Duhom ispunjenih ljudi koji, čim su bili malo „pogurani”, nisu mogli „svariti” ideju da će naša prelepa crkva biti ukaljana talasom prljavih grešnika.

U mojim neprestanim naporima da naš udobni i ekskluzivni klub vratim na „posao spašavanja životâ”, 1999. godine sam pokrenuo službu sa autobusom. Kako mi je Bog rekao da to pokrenem, to je priča za sebe. Ali, za sad je dovoljno reći da je to bilo dovoljno neobično da me uveri kako se radi o „Božjoj ideji”. Zadnje što mi je u to vreme trebalo bila je neka samo dobra ideja.

Nedeljama smo vozili stotine tih prljavih grešnika. Ti grubi, nevaspitani, nepredvidivi i na crkveni život nenaviknuti ljudi su uništili naš prelepi klub. Naši poštovani članovi, koji su u njima videli opasnost za našu sigurnost i stabilnost, su ih zvali „ljudima iz autobusa”. Svakog dana sam primao neprijatna, često nepristojna i preteća pisma i telefonske pozive od ljudi koje sam voleo, i za koje sam siguran da su voleli mene, ali koji sve to jednostavno nisu mogli da shvate. Deca, koja su dolazila autobusom, su bila optuživana da su uništila našu nedeljnu školu, a njihovi roditelji su bili optuživani da su uništili našu glavnu službu, usled pušenja, psovanja i, što je najgore od svega (pazi sad ovo!), što su se usudili da sednu na mesta na kojima su naši dugogodišnji članovi obično sedeli.

Talas za talasom vođa iz naše crkve se slevao kod mene u kancelariji i kod kuće. Pokušavali su me ubediti da prestanem sa svim tim novim stvarima, ali je bilo prekasno. Čežnja Božjeg srca za izgubljenima je tako bila zahvatila moje srce

da sam postajao potpuno „nerazuman“. Gotovo dve godine sam trpeo najveću usamljenost, izolaciju i lične napade, kojima sam ikad bio izložen. Ono što je u svemu tome bilo najteže za podneti je bila činjenica da se radilo o „prijateljskoj vatri“, usmerenoj od ljudi koji su očigledno zaboravili da su se i oni nekad davili u moru i da ih je neko potražio.

Pošto sve to nije uspelo da me razuveri, počele su da mi dolaze „proročke grupe“. Među nama je bilo tzv. proročkih tipova. Često dolazeći u grupama, oni su sa mnom ugovarali sastanke, na kojima bi podelili sa mnom ono što im je Bog rekao da mi kažu. Njihove su se poruke vrtele uglavnom oko sledećeg: „Ako ne prestaneš s ovim, naša crkva će se podeliti, ti i tvoja porodica ćete patiti, crkvene vođe će otići, finansijski prihodi će opasti, a naše svedočanstvo u ovoj zemlji će biti uništeno.“ Ali, za mene, to što je cena postajala visoka nije značilo da mi Bog poručuje: „Nemoj to činiti.“ Moj odgovor njima je mogao biti samo to da se slažem, jer se veći deo toga već dešavao. Mnogi su nas već bili napustili, a bez njihovih priloga gubili smo desetine hiljada dolara mesečno. Polako smo ponovo rasli u broju, samo što su one koji su nas napustili zamenili siromašni ljudi – a siromašni ljudi ne samo da nemaju novca, nego ih je skuplje i doseći i podržavati.

Smatram da, danas u svetu, najveća bitka s kojom se crkva suočava jeste pridobiti lokalnu crkvu da zadobije svoju lokalnu zajednicu za Hrista. Ako je to istina, najveći zemljotres tek treba da pogodi crkvu. Možda ćemo mi pastori morati biti voljni da izgubimo stotine da bi dosegli hiljade, ili možda da izgubimo čak hiljade da bio dosegli milione.

Ja volim lokalnu crkvu. U istoj sam crkvi već više od 30 godina, od čega sam 26 godina u punovremenoj službi. Ali, koliko god da volim svoju lokalnu crkvu, ne želim umreti u udobnosti „mekanog“ hrišćanstva. Odlučio sam da živim pun,

a da umrem prazan. To ne mogu postići unutar četiri zida svoje lokalne crkve, a ne možeš ni ti.

U ranim danima svoje službe, Isus je otišao u grad po imenu Kapernaum. Ljudi su Ga voleli i bili su oduševljeni Njegovim učenjem i silom koju je imao nad demonima i bolestima. Toliko su Ga voleli, da nam Luka u svom evanđelju piše, da su Ga zadržavali da ostane kod njih onda kad je nameravao da ode u drugo mesto (vidi Luka 4:42).

Njegov odgovor na njihove, bez sumnje snažne, pokušaje da Ga zadrže bio je u isto vreme i zaprepašujuć i dubok. Zaprepašujuć zbog svoje jednostavnosti, a dubok zbog uvida koji daje u Njegove prioritete i motive. Isus je sve te blagoslovene ljude pogledao u oči i jednostavno im rekao: „Ne mogu više da ostanem ovde s vama, jer sam poslan da dosegnem i druge ljude na drugim mestima i moram ići da propovedam i njima Radosnu vest. Shvatate li to? Poslan sam da dosegnem druge, druge, druge!” (vidi Luka 4:43). Sve se vrti oko služenja drugima.

Kad bi mogli da posećemo Boga, iz Njega bi „krvarili” drugi. S druge strane, kad bi mogli da posećemo crkvu, iz nje bi „krvarili” mi sâmi. Mi „krvarimo” svoje blagoslove, udobnost i sreću. Naravno, postoje izuzeci, ali oni su preretki da bi mogli verovati da će nadjačati većinu. Generacijama je crkva, poput ljudi u Kapernaumu, pokušavala da zadrži Isusa za sebe i generacijama već Isus pokušava da napusti udobno hrišćanstvo da bi nastavio sa dosežanjem drugih. To temeljno nerazumevanje onog što je Bogu najvažnije nalazi se u srcu promašaja koji je napravila crkva – nije uticala na ranjeni svet.

Mi smo blagosloveni da bi bili blagoslov drugima; spašeni smo da bi tražili i spasili druge. Isceljeni smo da bi isceljivali; oprašteno nam je da bi opraštali i voljeni smo da bi se uključili

u veliku Božju revoluciju ljubavi. Nisam tu više važan ja, moje, mene, mi ili naše. Važni su drugi.

Apostol Pavle je istakao da čak i uteha, koju primamo od Boga, ne pripada samo nama: „Blagosloven Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, Otac milosrđa i Bog svake utehe, koji nas teši u svakoj nevolji našoj, da bismo utehom kojom nas same Bog teši mogli utešiti one koji su u kakvoj nevolji. Jer kako muke Hristove izobiluju u nama, tako i uteha naša izobiluje po Hristu” (2. Korinćanima 1:3-5).

Čak ni naše nevolje (muke) ne pripadaju isključivo nama; u njima je seme utehe za druge ljude, seme nade i nadahnuća. Moj blagoslov nije moj blagoslov; moje milosrđe nije moje milosrđe; moja milost nije moja milost; i na kraju, moj život nije moj život. Sve to pripada drugima, a ti „drugi” smo nekad bili ti i ja.

Gledati dobre ljude, koje voliš i sa kojima si 20 godina „živeo život”, kako odlaze iz crkve je izuzetno bolno. Bol usled odvajanja, od onih za koje si verovao da ćeš s njima ostariti, je takođe strašna. Naravno, u toku takvog vremena, teško je videti bilo šta dobro u nečem tako lošem. Ali, šta god ne možemo da napustimo, predstavlja mesto na kojem se zaustavljamo; ako se zaustavimo, nikad nećemo znati šta je moglo da bude ili nastane da smo nastavili dalje. Bog nikad ne čini da nezainteresovani ljudi idu dalje; mi moramo odlučiti da ćemo ići dalje. U svakoj tuzi postoji seme, a u mojoj tuzi je bilo seme nove crkve koja je nastajala – crkve koja će spašavati živote.

Krajem 1998. godine, poveo sam crkvu u najveći građevinski projekat koji smo mi, a možda i bilo koja druga crkva u nedavnoj istoriji naše zemlje, ikad pokušali – izgraditi dvoranu sa 2 000 mesta za sedenje. Učinio sam to iz u meni rastućeg uverenja da će, ako to izgradimo, u crkvu doći mnogi izgubljeni. Samo sam se nadao da će doći što pre, jer je do vremena

kad smo održali našu prvu službu u novoj zgradi broj crkvenih članova pao na 300. Moram ti reći da, koliko god bio kreativan sa stolicama, između ljudi ne možeš ostaviti toliko mesta da bi se osećali kao da nisu u istoj sobi! 300 ljudi u dvorani za 2 000 je izgledalo prilično nespretno.

Bio je januar 2000. godine kad mi je Bog dao reč iz priče o tome kako je Isak ponovo iskopao bunare svog oca (vidi 1. Mojsijeva 26). Isak je otišao od prva dva bunara koje je iskopao, jer su ih Filisteji zatrpali. Tim bunarima je dao imena „Esek” i „Sitna”, što znači „svađa” i „otpor”. Otišao je i iskopao treći bunar, ali oko tog bunara nije bilo svađe, niti ga je ko zatrpao. Nazvao ga je „Rehovot”, što znači „prostor”, govoreći: „Sad nam je Bog dao prostor da se na zemlji namnožimo.” Na našoj prvoj službi, u nedelju ujutro, u novoj dvorani, pogledao sam na 300 iscrpljenih, prilično klonulih ljudi i propovedao im poruku pod naslovom „Iz bunara broj tri će nastati erupcija”. Posle gotovo dve godine svađa i otpora, verovao sam da je došlo vreme za naš „Rehovot”. Sada, godinama kasnije, sa hiljadama ljudi u crkvi, naš „Rehovot” je zaista došao.

Za vreme poslednjih sati Isusovog života, dok je stajao u Pilatovoj sudnici, Isusu je bila data prilika da bude oslobođen tako što je narodnom mnoštvu bio ponuđen zajedno sa čovekom po imenu Varava. Bio je običaj da se za praznik pusti jedan od zatvorenika kojeg narod zatraži. Varava je bio osuđeni ubica i vođa pobune. Isus nije bio osuđen ni za šta, a sve što je ikad činio bilo je to što je pomagao ljudima. Neverovatno, ali istinito, mnoštvo je ipak klicalo da oslobode Varavu, a da Isusa raspnu. Istina je da će svet uvek više voleti pobunjenika, nego revolucionera. Rečnik definiše pobunjenika kao „nekog ko se protivi ili prkosi vladi ili vladaru”. Revolucionera definiše kao „nekog ko zbacuje vladu ili društveni poredak da bi zaveo novi sistem”.

Ova knjiga govori o revoluciji ljubavi, a ne o pobuni ljubavi. Mi ne dižemo pobunu protiv sveta; mi želimo da u njemu sprovedemo revoluciju. Bog je tako ljubio svet da nam je poslao alternativu, a ne ultimatum. Naš vođa, Isus Hrist, je revolucioner, a ne pobunjenik. On nadvladava smenjujući, a ne osuđujući. To postaje i naš izazov. Ako crkva treba da voli svet, mi moramo pronaći nove načine da volimo one koji su nevoljeni i uključimo one koji su isključeni, a da pri tome ne osuđujemo. Moramo živeti „iza neprijateljskih linija”, ali ne kao pokret otpora, nego kao pokret koji će zameniti stari poredak. Mi smo Božje alternativno društvo.

Dok sam nedavno šetao po jednom aerodromu u SAD-u, primetio sam stariju gospođu sa štapom koja nije uspevala da stavi svoje stvari na pult za bezbednosnu proveru prtljaga. Policajac se ponašao strogo i surovo prema njoj i nije joj pomogao, iako je video da se ona muči sa svojim prtljagom. Ja sam instinktivno počeo da stavljam njen prtljag na detektor za proveru. Takođe, pomogao sam joj da preuzme svoj prtljag posle provere. Nikad neću zaboraviti kako me pogledala i sa osmehom olakšanja rekla: „Najlepša vam hvala. Svojom ljubaznošću ste kompenzovali neljubaznost onog čoveka.” Ta gospođa je rečima izrazila ono što jeste moje najdublje uverenje za crkvu: crkva je Božji kompenzujući faktor za ranjeni svet.

Kompenzovati znači „vratiti nazad, smanjiti ili uravnotežiti negativne rezultate gubitka, patnje ili povrede primenjujući suprotnu silu ili rezultat.” Mi smo Božji suprotni rezultat; mi uravnotežujemo (balansiramo) bol i patnju u našim zajednicama. Kao veliki poslanici ljubavi i nade mi donosimo osmeh na lice potlačenog i izmučenog sveta. Kompenzacija ne menja ono što se desilo, ali može smanjiti učinak onog što se desilo. Re-

volucija ljubavi je deo velikog Božjeg kompenzacionog plana za svet koji je zaboravio da se smeši.

Naš prirodni ambijent nije crkva, nego svet – ne udobni klub, nego opasni okean. Rođeni smo takvi da možemo napredovati i cvetati u neprijateljstvu slomljenog sveta. Poput ribe, koja se bolje snalazi u vodi, i mi se bolje snalazimo u izgubljenom svetu, jer smo poput ribe oblikovani na način da uvek ostanemo u tom prirodnom okruženju. Izvadi ribu iz vode i ona će uginuti. Izvadi cvet iz zemlje i on će se osušiti. Izvadi crkvu iz sveta i mi ćemo umreti. Riba se uopšte ne oseća morko, jer je voda njen dom. Ipak, mnogi hrišćani osećaju veliku alergijsku reakciju na svoje prirodno okruženje. Mi smo poput ribe koja se peškirom suši na plaži! Znam da je ova slika pomalo smešna, ali verujem da je dobra za ilustraciju.

Biblija često prikazuje crkvu u neprijateljskom ambijentu. Opisuje nas kao so u pokvarenom svetu, svetlo u tami, ovce među vukovima, strance i tuđine koji su daleko od svoje domovine. Oblikovani smo tako da možemo napredovati u neprijateljskom okruženju. Mi smo crkva, jedini deo neba napravljen tako da napreduje u svetu otrovanom paklom. Mi smo Božja revolucionarna vojska poslana da započne revoluciju ljubavi – a ta revolucija mora početi u tebi i meni danas!

POGLAVLJE

9

Učini da se ljudi osećaju dragoceno

Tako dakle da se staramo za mir i za ono čime vodimo
na bolje jedan drugoga.

Rimljanima 14:19

Jedan od najlakših načina za podržavanje revolucije ljubavi jeste odluka da se radi na tome da se ljudi oko nas osećaju dragoceno. Majka Tereza je rekla: „Mislim da osoba koja je neželjena, nevoljena, za koju niko ne mari i koju su svi zaboravili oseća mnogo veću glad i živi u mnogo većem siromaštvu, nego osoba koja samo nema šta da jede”. Otkrila sam da većina od ljudi koje srećemo, ili sa kojima smo u svakodnevnom kontaktu, nemaju osećaj svoje beskrajne vrednosti kao dece Božje. Smatram da se đavo dobro trudi da kod ljudi izazove osećaj bezvrednosti, ali mi možemo da neutralizujemo rezultat njegovih laži i insinucija tako što ćemo ljude poučiti, izgraditi i

ohrabriti. Jedan od načina, na koji to možemo učiniti, jeste davanje iskrenih komplimenata, što je jedan od najvrednijih poklona na ovom svetu.

Jedan od najlakših načina za
podržavanje revolucije ljubavi jeste
odluka da se radi na tome da se ljudi oko
nas osećaju dragoceno.

Većina od ljudi voli da se upoređuje sa drugima i tokom toga često propuštaju videti svoju vrednost i sposobnosti. Učiniti da se druga osoba oseća dragocenom i vrednom nije skupo i ne traži mnogo vremena. Sve što treba je da maknemo sebe iz svojih misli dovoljno dugo da možemo razmišljati o nekom drugom i pronaći nešto ohrabrujuće što bi rekli. Učiniti da se ljudi osećaju dragoceno ne košta ništa novca, ali će im dati nešto što im vredi više nego bilo šta što se novcem može kupiti. Može se učiniti da je davanje iskrenog komplimenta nekome mala stvar, ali ono daje neverovatnu snagu.

Verujem da trebamo imati ciljeve. Dok sam, uz Božju pomoć, radila na razvijanju dobrih navika u području ohrabrivanja drugih ljudi, stavila sam pred sebe izazov da ću dati kompliment barem trima osobama svaki dan. Ako želiš da postaneš pravi ohrabrivatelj, predlažem ti da učiniš nešto slično.

Nemoj zaboraviti zaboravljene!

Ljudi se često osećaju usamljeno i zaboravljeno. Možda smatraju da se mnogo trude u poslu, a da to niko ne primećuje i ne mari za to. Sećam se žene koja mi je rekla da se većinu svog života osećala nevidljivom. Sećam se bola na njenom licu dok je govorila kako su ju njeni roditelji uglavnom ignorisali.

Osećala se izolovanom i užasno usamljenom, zbog čega se počela osećati i neželjenom. Kad se rodila, njeni roditelji su bili mladi. Veoma sebični i egocentrični, nisu bili spremni da imaju dete. Uopšte joj nisu pružili ljubav ili emocionalnu podršku. Rekla je da je većinu svog detinjstva i tinejdžerskih godina provela sama u svojoj sobi, čitajući knjige.

Bilo je tako tužno slušati ovu ženu dok je opisivala svoje detinjstvo. To me motivisalo da se zapitam koliko često sam ja učinila da se ljudi oko mene osećaju nevidljivim, jednostavno zato što sam bila toliko fokusirana na ono što sam radila ili na cilj koji sam pokušavala postići, pa nisam našla vremena da primetim njihovu prisutnost. Ja sam „A” tip ličnosti, koji je veoma fokusiran i odlučan da postigne svoje životne ciljeve. Mnogo toga postignem, ali sam morala naučiti da tokom tog procesa ne povređujem ljude. Niko nije uspeo bez pomoći mnogih drugih predanih ljudi. Nepokazivanje poštovanja i zahvalnosti prema tim ljudima je strašna tragedija i način ponašanja koji Bogu svakako nije ugodan.

Jednostavne stvari mogu biti velike

Bog u Bibliji često govori o našoj odgovornosti prema potlačenima, udovicama, siročadima i strancima. On pominje one koji su usamljeni i one koji se osećaju odbačeno, zaboravljeno i bezvredno. On se brine za potlačene i gladne. Ljudi mogu biti gladni na mnogo načina. Mogu imati puno hrane za jelo, a biti „gladni” ohrabrenja ili neke reči koja bi im pomogla da se osećaju vrednima. Bog podiže one koji su slomljeni tu gom, štiti strance i pomaže siročadima i udovicama (vidi Psalm 146:7-9). Kako On to radi? Kroz ljude! On treba predane, podložne i odlučne ljude koji će živeti tako da se ljudi oko njih

osećaju dragoceno. Majka Tereza je dala svoj život da bi se oni koji su bili odbačeni od društva osećali voljeni i dragoceni. Stvari koje je činila su bile jednostavne i obično relativno male stvari, ali su imale veliku vrednost. Rekla je: „Nemojte misliti da ljubav, da bi bila istinska, mora biti izvanredna. Ono što nam treba je da volimo, a da se ne umorimo.”

Mi smo usvojeni

Biblijski stih koji me mnogo ohrabrio nalazi se u Psalmu 27:10: „Jer me i otac i mati ostaviše, ali će me Gospod prihvatiti.” Moja majka se mnogo plašila mog oca, pa nije bila sposobna da me izbavi od njegovih različitih vrsta zlostavljanja. Osećala sam se jako usamljenom, zaboravljenom i zanemarenom u svojoj noćnoj mori. Na kraju, odlučila sam da mi niko neće pomoći, pa sam nastavila da „preživljavam” svoje okolnosti dok ne budem mogla da pobegnem od njih. Došla sam do razumevanja da mnoštvo ljudi, koje svakodnevno srećemo, samo pokušavaju „preživeti” dok ih neko ne spasi od njihovih okolnosti – a taj neko možemo biti ti i ja.

Biblija kaže o Božjoj ljubavi: „U njemu izabra nas Bog pre osnivanja sveta” (Efescima 1:4). U svojoj ljubavi, On je planirao da nas usvoji, da budemo Njegova deca. Kroz te prekrasne reči sam primila veliki deo isceljenja za moju ranjenu dušu. Bog usvaja zanemarene i usamljene; podiže ih i daje im vrednost. On deluje kroz svoju Reč, kroz Duha Svetog i kroz Njegovim Duhom vođene ljude, koji žive da bi pomogli drugima.

Majka Tereza je svaku osobu, koju je srela, doživljavala kao „prerušenog Isusa”. Samo probaj da zamisliš, koliko bi se drugačije ponašali prema ljudima kad bi ih gledali onako kako ih je ona gledala. Isus je rekao da ako učinimo dobro ili loše čak i

„najmanjim” ljudima, da smo to Njemu učinili (vidi Matej 25:45). Drugim rečima, naše ponašanje prema ljudima On shvata lično. Ako neko uvredi, omalovaži, ignoriše ili obezvređi jedno od moje dece, ja ću to shvatiti kao ličnu uvredu. Dakle, zašto je tako teško shvatiti da se i Bog oseća isto po tom pitanju? Potrudimo se da izgrađujemo ljude, da svakome koga sretnemo pomognemo da se oseća bolje i da dodamo vrednost tuđim životima.

Počni sa osmehom

Osmeh je početak ljubavi. On predstavlja prihvatanje i podršku. Trebalo bi da naučimo da se svakome nasmešimo. Kad tako budemo radili, osećaćemo se bolje i mi i ljudi kojima ćemo to učiniti.

Često se duboko zamislim, pa zbog toga mogu izgledati smrknuto. Takođe, nosim dosta odgovornosti i, ako ne pripazim, zbog toga se mogu smrknuti. Učim da pronađem vremena za osmehivanje ljudima, da ih pitam kako su i da pronađem nešto lepo što bih im mogla reći. Naravno, ako smo preuzeti da bi se prijateljski ponašali prema ljudima, onda smo ispali iz ravnoteže i pretplatili se za katastrofu u međuljudskim odnosima. Međuljudski odnosi čine veliki deo života i otkrila sam da je Biblija zapravo knjiga o odnosima. Govori o našem odnosu sa Bogom, sa sâmima sobom i sa drugim ljudima.

Neverovatno je koliko osmeh i prijateljski pozdrav mogu opustiti ljude. To su samo dva od mnogo načina na koje možemo blagosloviti ljude oko nas. Možda misliš: „Ma, ja nisam takav. Ja sam više rezervisana osoba. Ne volim da baš toliko imam kontakt s ljudima, posebno ne sa onima koje ne poznajem.” Ako se tako osećaš, potpuno te razumem, jer sam i

sama bila takva, dok nisam videla šta Biblija govori o ohrabivanju, učenju, opomeni i pomaganju ljudima da se osećaju dragoceni. Shvatila sam da to što možda nisam prirodno talentovana na nekom području ne znači da ja to ne mogu naučiti.

Mnogo godina sam nalazila izgovor za to što se prema ljudima ne ponašam prijateljski, govoreći: „Ja jednostavno nisam takva. Ja sam više samački tip.” Ali, shvatila sam da taj moj „samački tip” nije naveden kao dar u Bibliji. Razmišljanje o sebi kao o „samačkom tipu” je zapravo izgovor da izbegnemo moguću povređenost. Mislimo: „Kako ću se osećati, ako se neko me nasmešim, a taj neko mi ne uzvrati? Osećaću se povređeno, a to ne želim.” Većina od nas provede više vremena u životu pokušavajući da izbegne odbačenost, nego što pokušavamo da razvijemo dobre i zdrave međuljudske odnose. „Šta ako pokušam započeti prijateljski razgovor sa nepoznatom osobom u bolničkoj čekaonici, a ispostavi se da ta osoba ne želi razgovor? Mogu biti postuđen i osećati se glupo pa ću radije, zbog svoje zaštite, ostati izolovan nego da išta pokušavam.” Kad se zatvorimo u sebe, propuštamo priliku da ljude dotaknemo ljubavlju Božjom kroz osmeh ili prijateljsku reč. Kad nekome poklonimo osmeh, možda ćemo tu istu osobu pokrenuti da se nasmeši, a to je jedan od najlepših darova koje nekom možemo pokloniti.

Da bi postao deo revolucije ljubavi, potrebno je da uložiš određeni napor i sprovedeš neke stvari u delo. Od nas će se tražiti voljnost da promenimo neke svoje načine funkcionisanja i počnemo tražiti Boga da nam pokaže svoje načine. Možeš li zamisliti Isusa kako smrknuo ignoriše ljude, kako se ne ponaša prema njima na prijateljski način samo zbog toga da se ne bi osetio odbačen ili je možda prezaposlen da bi ih uopšte i primetio? Naravno, znamo da se Isus nikad ne bi tako ponašao i trebamo doneti odluku da nećemo ni mi. Počni više da se sme-

ješ; možeš probati da se smešiš čak i kad si sâm i videćeš da će te to učiniti srećnijim i nekako „lakšim”. Apostol Pavle je rekao, onima kojima je služio, da pozdrave jedni druge svetim celivom (vidi Rimljanima 16:16), što je bilo uobičajeno u ono vreme. Ja tražim samo osmeh!

Nije važno, ako ne dolazi prirodno!

Na kraju ovog poglavlja, pročitaićeš dodatak koji je napisao John Maxwell, naš prijatelj, međunarodni govornik i autor knjigâ na temu vodstva. Posle nekoliko trenutaka provedenih u njegovom prisustvu, svako se oseća neverovatno dragoceno. Kad smo razgovarali o toj njegovoj predivnoj sposobnosti, on mi je odmah priznao da je njegov otac snažno uticao na njega po tom pitanju. Ne samo da je John imao dobar primer dok je rastao, nego mu je i Bog dao dar (talent, sposobnost) ohrabrirvanja.

Biblija govori o daru ohrabrirvanja (vidi Rimljanima 12:8; u našem prevodu je upotrebljena reč „tešiti”, op. prev.) i kaže da onaj ko je primio taj (ili neki drugi) dar treba ga prigrliti sa žarom i radošću. Kao što ja imam dar komuniciranja, koji me osposobljava da efektivno govorim a da ne moram mnogo da se trudim, tako neko ima dar ohrabrirvanja ili tešenja. Oni veoma jednostavno ohrabriruju druge; to im dođe nekako prirodno. Iako neki možda obezvređuju dar ohrabrirvanja, ja smatram da je to jedan od najpotrebnijih darova na svetu.

Predivno je poznavati ljude s tim darom ili jednostavno biti u njihovoj blizini. Ako tebi ohrabrirvanje drugih ne dolazi prirodno, molim te nemoj se obeshrabriti ili imati loše mišljenje o sebi. Ja imam dar davanja i pamtim da sam, još kao malo dete, volela da planiram kako ću nekome dati poklon koji će ga

razveseliti. Nemaju svi duhovni dar davanja (koji je, takođe, zajedno sa darom ohrabrivanja, naveden u Rimljanima 12), ali su svi poučeni da budu darežljivi i da to čine sa svrhom.

Smej se!

Većina od nas je barem nešto čula o važnosti smeha za naše fizičko i psihičko zdravlje. Smeškanje je poput vrata od smejanja, a smejati se trebamo često i sa svrhom.

Biblija kaže da je veselo srce dobar lek (vidi Poslovice 17:22). Jedna od predivnih stvari koje sam primetila kod moje učiteljske službe je da sam vrlo zabavna. Kažem da je to predivno jer me, u onom što bih ja nazvala „normalni svet”, ljudi ne bi tako opisali. Shvatila sam da, s obzirom da je Duh Sveti taj koji govori kroz mene, On očigledno zna za vrednost humora i isceljujuće rezultate koje donosi.

Bog želi da se smejemo i da zasmejavamo druge. To ne znači da bi svi trebali da postanemo šaljivdžije ili da se smejemo u neprikladno vreme, ali svakako možemo pomoći jedni drugima ako malo ležernije pristupamo životu. Umesto da sebe uzimamo tako ozbiljno, svima bi nam bilo bolje kad bi naučili da se šalimo na svoj račun.

Zadnja tri puta kad sam obukla bele pantalone, prosula sam kafu po sebi. Posle toga, mogla sam ili misliti o sebi kao o šeprtlji, kojoj sve ispada iz ruke, i početi da se obezvređujem ili sam mogla da od toga napravim šalu i više pazim drugi put. Godinama sam slušala kako ljudi sâmi sebe verbalno ponižavaju za svaku grešku koju naprave i verujem da Boga to žalosti. Ako znamo svoju vrednost u Hristu, o sebi *nikad* ne bi trebalo da govorimo stvari kojima obezvređujemo ono što je Bog stvorio.

Zašto ne bi imali naviku da pomažemo ljudima da vide kako svi mi pravimo glupe greške, ali i da možemo izabrati hoćemo li se zbog njih smežati ili zabrinuti? Dozvoli ljudima da budu nesavršeni! Svet i život su puni pritisaka i zato nam je potrebno da čujemo ljubaznu reč, koja će nam dati do znanja da smo još uvek prihvaćeni i dragoceni.

Kad se nalaziš među ljudima koji prave greške, pokušaj da ih odmah podsetiš na njihove jake strane ili na nešto lepo što si video da su nedavno učinili. Moje dve kćerke su predivne i predane majke. Kad se osećaju loše, zbog nečeg što nisu dobro napravile, podsetim ih na to da su divne majke i naglasim im koliko je to važno. Ne bi trebalo da olako uzimamo ono što ljudi dobro urade. Đavo „radi prekovremeno” nastojeći da dovede do toga da se ljudi osećaju kao promašaji; mi bi trebali jednako toliko da se potrudimo da učinimo da se ljudi osećaju kao uspeh.

Ništa ne može da promeni neku lošu situaciju tako brzo kao smeh. Prerano u životu ugušimo „malo dete” u nama. Izgleda da se deca ne zabrinjavaju toliko ako im nešto ispadne, ako zaprljaju odeću, ako se spotaknu i padnu, ili učine kakvu drugu grešku. Obično pronađu način da nastave sa smejanjem i zabavljanjem, dokle god im to odrasli dozvole. Isus je rekao da nećemo ući u predivan život koji nam Bog obećava, ako ne budemo kao mala deca (vidi Luka 18:17). Zato preporučujem da pomognemo jedni drugima po tom pitanju.

Volim da budem u blizini ljudi koji na mene ne vrše pritisak da budem savršena. Bog nas voli bezuslovno, što znači da nas prihvata takve kakvi jesmo, a onda nam pomaže da budemo sve što možemo biti. Osmehivanje je znak prihvatanja. Pomagati ljudima da se smeju na svoj račun je način da se kaže: „Prihvatam tebe, tvoje slabosti i sve ostalo.”

Biti strpljiv sa tuđim slabostima je jedan jednostavan način za pokazivanje ljubavi. Apostol Pavle je poučavao ljude da ohrabruju i izgrađuju druge i često ih je na to podsećao. „Utešavajte (engleski prijevod kaže „ohrabrujte”; op. prev.) zato i podržavajte jedan drugoga, kao što to i činite” (1. Solunjanima 5:11). Duh Sveti je Onaj koji živi u nama, koji nas teši, ohrabruje i poučava. On nas podstiče da budemo sve što možemo biti. Kad pogrešimo, On nas ne osuđuje, nego nas ohrabruje da idemo dalje.

Nedostatak ohrabrenja izaziva depresiju, očaj i razvod, i sprečava ljude da ostvare svoje potencijale. Svi mi trebamo ohrabrenje. Još jednom želim da naglasim, jednostavno ohrabrenje je jedan od glavnih načina na koji možemo promovisati revoluciju ljubavi u našem društvu.

Naglasite pozitivnu stranu!

Bog je počeo da mi pokazuje kako je jedan od načina na koji mogu voleti svog muža to što mu neću pominjati sitne greške koje čini – kao što je zaboravljanje gašenja svetla u WC-u. Verovatno je zaboravio da uradi nešto što sam ga zamolila – poput odnošenja moje putne torbe uz stepenice, u moju kancelariju, tako da se ja sutra ujutro ne bi morala natezati s njom, dok pokušavam da se razbudim. Postoji doslovno stotine sitnih stvari koje svi radimo, a koje mogu iritirati ljude oko nas. Ali, možemo izabrati da pređemo preko njih i da se setimo da svi to činimo.

Ako stvarno treba da se razračunaš s nečim, samo napred, ali imaj na umu da većina narušenih međuljudskih odnosa završi tako, jer je neko od nečeg sitnog i nebitnog napravio nešto veoma bitno. Ljudi bivaju razdirani i oslabljeni svaki put

kad se podsete na nešto što nisu dobro uradili. Provela sam mnoge godine „pominjući” stvari koje su me iritirale, u nadi da će ljudi prestati da ih čine, ali sam shvatila da su ih moji komentari samo pritiskali i da im je zbog toga bilo neprijatno u mom društvu. Otkrila sam da su molitva i naglašavanje pozitivnih strana mnogo delotvorniji.

Kad naglašavamo vrline koje ljudi imaju i stvari koje dobro rade, oni su motivisani da nadvladaju svoje slabosti i greške. Bila sam iznenađena veličinom izazova na početku, kad sam odlučila da neću pominjati ono što me iritira i da ću to potpuno zanemariti. Sad sam došla do shvatanja da je moje iritiranje nekom malom stvari veći problem nego sâma ta stvar koja me iritira. Zašto me iritira to što je neko zaboravio da ugasi svetlo u WC-u? Zaboravim li ja ikad da ugasm svetlo? Pa, naravno.

Nedavno sam prigovorila Daveu što je sedeo na ivici kreveta, koji sam ja već namestila, a da ga nije popravio kad je odlazio iz sobe. Šokiran, on me pogledao i podsetio da sam ustvari ja bila ta koja je sedela na krevetu, a ne on! Neverovatno! Bila sam tako sigurna da je to Dave učinio da sam potpuno zaboravila da sam *ja* ona koja je kriva! Ovaj primer nam može pokazati kako nas taj duh traženja tuđih grešaka može zaslepiti da ne vidimo svoje greške, dok nas u isto vreme gura da optužujemo druge.

Pokaži ljubav naglašavajući pozitivne strane kod ljudi. Zanimljivo je da nam nije potreban bilo kakav trud da bi pronašli negativne stvari koje ljudi čine. Kao da na sebi imaju crvena blešteća svetla. Ali, namerno moramo gledati pozitivne strane – bar dok ne steknemo nove navike!

Kao što sam već sugerisala, počni s tim da svaki dan barem troje ljudi od tebe dobije ohrabrenje ili kompliment. Na kraju dana, preispitaj da li si ispunio svoj dnevni cilj i podseti sebe na ljude koje si tog dana blagoslovio. Kad ti tri osobe dnevno

postanu normalna stvar, povećaj svoj cilj na šest, pa deset, a do tada će ti već biti normalno da ohrabriš svaku osobu s kojom kontaktiraš.

Tvoj kompliment ne mora da bude nešto veliko. Male stvari, poput „Ta boja ti stvarno dobro stoji”, „Sviđa mi se tvoja frizura”, „Imaš dobru košulju”, „Uz tebe se osećam sigurno”, „Stvarno se trudiš” ili „Drago mi je što te imam za prijatelja”, su veoma delotvorne i pune značenja. Dok budeš naglašavao pozitivne strane, osećaćeš se srećnije. Dakle, ne samo da ti daješ, nego u isto vreme i primaš korist.

REVOLUCIONER LJUBAVI

John C. Maxwell

Ohrabrenje menja sve

Ohrabrenje je nešto predivno. Njegov uticaj može da bude dubok – gotovo čudesan. Reč ohrabrenja koju učitelj upućuje učeniku može da promeni život detetu. Reč supružnikovog ohrabrenja može spasiti brak. Reč ohrabrenja, koju izgovori osoba na nekoj vodećoj poziciji, može nadahnuti neku drugu osobu da dosegne svoje potencijale. Kao što Zig Ziglar kaže: „Nikad ne znaš u kojem trenutku nekoliko iskrenih reči može da utiče na celi život.” Ohrabriti ljude znači pomoći im da steknu hrabrost koju možda prirodno nemaju – hrabrost da se suoče sa predstojećim danom, da urade ispravnu stvar, da rizikuju, da naprave razliku. Srce ohrabrenja čini prenošenje informacije nekoj osobi da je dragocena i vredna. Kad ljudima pomognemo da se osećaju dragocenim, sposobnim i motivisanim, često možemo videti kako im se životi zauvek promene. A katkad, možemo videti i da oni menjaju svet.

Ako si roditelj, imaš odgovornost da ohrabruješ članove svoje porodice. Ako si vođa u nekoj organizaciji, možeš dramatično da povećaš delotvornost svog tima proporcionalno količini ohrabrenja koje daješ ljudima koje vodiš. Kao prijatelj, imaš privilegiju da izgovoriš ohrabrujuće reči koje nekome mogu pomoći da izdrži kroz težak period ili da se izbori za nešto veliko. Kao hrišćanin, imaš snagu da predstaviš Isusa kroz to što ćeš voleti druge i podizati ih ohrabrujućim rečima.

Pridruži se!

Nikad nemoj potceniti snagu ohrabrenja. 1920-ih godina lekar, savetnik i psiholog George W. Crane je počeo da predaje socijalnu psihologiju, na univerzitetu Northwestern University, u Chicagu. Iako je bio nov na poziciji univerzitetskog profesora, bio je pronicljiv u proučavanju ljudske prirode i čvrsto je verovao da studiranje psihologije studentima mora biti praktično i primenjivo.

Jedna od prvih grupa studenata kojima je predavao sastojala se od „večernjih” studenata, koji su bili nešto stariji od prosečnih studenata na fakultetima. Mladi muškarci i žene su danju radili u prodavnicama, kancelarijama i fabrikama Chicaga, a uveče i noću su se usavršavali pohađajući predavanja.

Jedno veče, posle predavanja, mlada žena po imenu Lois, koja se zbog posla u Chicagu doselila iz malog grada u državi Wisconsin, poverila se profesoru Craneu kako se oseća usamljeno i izolovano.

„Ne poznajem nikoga, osim par devojaka iz kancelarije”, požalila se. „Noću idem u svoju sobu i pišem pisma svojim kući. Jedina stvar koja me, iz dana u dan, drži u životu je nada da ću primiti pismo od svojih prijatelja iz Wisconsin.”

Pokrenut uglavnom željom da odgovori na Loisin problem, profesor Crane je već iduće sedmice došao na predavanje sa idejom koju je nazvao „Kompliment klub”. To je trebao da bude prvi od nekoliko praktičnih zadataka koje je planirao da im zada za taj semestar.

Profesor je rekao studentima: „Svaki dan morate da koristite svoju psihologiju, bilo kod kuće ili na poslu ili u javnom prevozu. Za prvi mesec, vaš pismeni zadatak će biti „Kompliment klub”. Svaki dan ćete dati po jedan iskreni kompliment svakoj od tri različite osobe. Ako želite možete da povećate taj broj,

ali što se ocene tiče, svaki dan morate davati komplimente najmanje trima osobama sledećih 30 dana... Zatim, na kraju tog tridesetdnevnog eksperimenta, želim da napišete kratki izveštaj o svojim iskustvima. Uključite promene koje ste primetili kod ljudi oko vas, kao i vaš izmenjen pogled na život.”¹

Neki studenti su odbili taj zadatak. Neki su se žalili da nisu znali šta bi rekli. Drugi su se plašili da će biti odbačeni. Nekoliko njih je mislilo da je nepošteno davati kompliment nekom ko im se ne sviđa. „Pretpostavimo da sretnete nekog ko vam se ne sviđa...”, jedan čovek je krenuo da objašnjava. „Zar ne bi bilo neiskreno hvaliti svog neprijatelja?”

„Ne, nije neiskreno dati neprijatelju kompliment” - odgovorio je profesor - „jer kompliment je jedna iskrena izjava pohvale za neku objektivno vrednu osobinu ili zaslugu koja zaslužuje komentar. Videćete da svako ima barem neku zaslugu ili vrlinu...”

Vaša pohvala može da spasi moralno stanje neke usamljene duše, koja je bila gotovo spremna da odustane od činjenja dobrih dela. Nikad ne znate koliko vaš običan kompliment može da znači nekom dečaku ili devojčici, muškarcu ili ženi, u kritičnom trenutku, kad su već spremni da odustanu od borbe.”²

Craneovi studenti su otkrili da su njihovi iskreni komplimenti imali pozitivan uticaj na ljude oko njih, a to iskustvo je imalo još i veći uticaj na sâme studente. Lois je procvetala u pravu društvenu osobu koja „obasja” prostoriju u koju uđe. Jedan drugi student, cura koja je bila spremna da dâ otkaz na poslu sekretarice zbog veoma napornog šefa, je tom istom šefu počela davati komplimente, iako ispočetka kroz zube. Kako je vreme prolazilo, ne samo da se promenio njegov dotadašnji grub odnos prema njoj, nego se ni ona više nije ljutila na nje-

ga. Na kraju su se istinski počeli sviđati jedno drugom i venčali su se.

Craneov „Kompliment klub” nama danas verovatno zvuči pomalo sladunjavo. Ali, principi koji stoje iza toga i danas su na snazi kao što su bili i 1920-ih godina. Profesor Crane je predavao ono što ja zovem „princip lifta”, a koji kaže: u našim međusobnim odnosima mi ljude možemo podizati ili spuštati. On je pokušao da pouči svoje studente kako da budu proaktivni. Rekao im je: „Svet očajnički treba poštovanje. Ljudi su gladni komplimenata. Ali, neko treba da zakotrlja loptu i da prvi kaže lepu stvar svom kolegi.”³ Prihvatio je mišljenje Benjamina Franklina, koji je čvrsto verovao u sledeće: „Kao što smo odgovorni za svaku beskorisnu reč, treba da budemo odgovorni i za svako beskorisno ćutanje.”

Pet stvari koje svaki ohrabriivač treba da zna o ljudima

Ti imaš ogromnu snagu da utičeš na život ljudi oko sebe. Tvoje ohrabrenje može promeniti nečiji dan, sedmicu ili čak život i usmeriti tu osobu u potpuno drugačijem pravcu.

Teško je ohrabriti ljude, ako ne znaš što ih ohrabruje. Dakle, počni posmatrati ljude i uočavati šta im je važno. Saznaj šta ih podiže. Za početak, počni da koristiš ovih pet stvari koje ja znam o ljudima:

1. Svako želi biti neko.

Svaka osoba želi da bude prihvaćena. Svako želi da bude voljen. Svako želi da se o njemu misli dobro. Svako želi da bude neko (važan). To vredi za sve – od najmlađe dece do najstarijih odraslih ljudi.

Kako ljudima možeš pomoći da se osećaju kao da su neke važne osobe? Posmatrajući ih kao da su čista „desetka”. Verujem da većina ljudi reaguje na naša očekivanja prema njima. Ako misliš najbolje o njima, oni ti uopšteno daju svoje najbolje. Ako se prema njima ponašaš kao da su „desetka”, oni će reagovati kao da su „desetka”. Ako se prema nekome ponašaš kao da je „dvojka”, on će reagovati kao „dvojka”. Ljudi žele prepoznavanje i prihvatanje. To je duboka želja ljudskog srca i mi ljudima možemo pomoći da postanu nešto veliko, jednostavno time što ćemo im pokazivati da verujemo u njih.

2. Nikog nije briga koliko znaš, već koliko ti je stalo.

Ljudi ne žele da znaju koliko smo mi pametni. Oni ne žele da znaju koliko smo mi duhovni. Oni ne žele da znaju ni koje diplome, titule ili materijalno bogatstvo mi posedujemo. Jedina stvar koju stvarno žele znati jeste da li nam je do njih istinski stalo. Mi, kroz naše živote, drugima treba da pokažemo Božju ljubav.

Tu lekciju sam naučio od Katie Hutchison, moje učiteljice iz nedeljne škole (kad sam išao u drugi razred). Bila je neverovatna. Volela me i to sam znao. Kad sam bio bolestan i nisam došao u crkvu, ona bi te sedmice došla da me poseti.

„O, Johnny, nedostajao si mi prošle nedelje u crkvi”, rekla bi mi. „Želela sam da vidim kako si.” Dala bi mi nešto bižuterije (jeftinog nakita) za koji sam ja mislio da vredi milion dolara i rekla: „Nadam se da ćeš iduće nedelje moći da dođeš u nedeljnu školu, jer nam mnogo nedostaješ. Tačnije, kad dođeš u učionicu, želim da budem sigurna da sam te videla, pa kad ja ustanem da poučavam, hoćeš li mi samo malo mahnuti rukom?” (U njenom razredu je bilo skoro 50 dece!) „Tad ću te vi-

deti, pa ću se nasmešiti, pa ću se bolje osećati, pa ću bolje i poučavati.”

Kad bi došla nedelja, ja bih išao bez obzira na to kako sam se osećao. Mahnuo bi joj, a ona bi se nasmešila, klimnula glavom i nastavila sa poučavanjem. Znao sam koliko joj je stalo do mene i zbog toga sam se osećao kao da mogu učiniti bilo šta.

3. Svako u telu Hristovom pripada svakome u telu Hristovom.

Previše hrišćana pokušava živeti kao da su sâmi na svetu. Oni postanu nezainteresovani za druge i očekuju od njih da i oni žive sâmi za sebe. Ali, telo Hristovo nije zamišljeno da funkcioniše na takav način.

Kad hrišćanin pokušava da ide sâm kroz život, on je poput zidara iz humorističke priče koju sam jednom prilikom čuo. Taj zidar je trebao da prenese oko 250 kg cigli sa vrha jedne četvorospratnice dole na trotoar. Sledeći malo duži citat su navodno njegove vlastite reči, koje je napisao na jednom formularu za osiguranje.

„Predugo bi mi trebalo da te cigle ručno prenesem dole, zato sam odlučio da ih stavim u bačvu i spustim dizalicom koju sam pričvrstio za vrh zgrade. Pošto sam u prizemlju zavezao sigurnosno uže, popeo sam se na vrh zgrade, pričvrstio uže oko bačve, napunio je ciglama i obesio tako da se može spustiti na trotoar.

Zatim sam otišao dole na trotoar i odvezao uže, čvrsto ga držeći, da bih bačvu mogao polako da spustim. Ali, s obzirom da sam ja težak samo oko 70 kg, teret težak 250 kg me podigao sa zemlje tako brzo da se nisam uspeo setiti da pustim uže. Dok sam prolazio između drugog i trećeg sprata, udario

sam u bačvu koja je padala dole. To objašnjava modrice i rane na gornem delu mog tela.

Čvrsto sam se držao za uže sve dok nisam došao do vrha, gde su mi ruke udarile u dizalicu. To objašnjava moj slomljeni palac.

Nekako u isto vreme, bačva je tako snažno udarila u trotoar da joj je ispalo dno. S obzirom da su cigle poispadale iz bačve kroz prazno dno, bačva je sâma težila svega oko 20 kg, tako da sam ja sa svojih 70-ak kilograma počeo brzo da padam, još uvek se držeći za uže. Pri padu sam udario u praznu bačvu koja je velikom brzinom išla prema gore. To objašnjava moj slomljeni zglob.

Time usporen samo malo, nastavio sam da padam, da bi na kraju pao na gomilu cigli. To objašnjava moje uganuće leđa i slomljenu ključnu kost.

U tom trenutku sam potpuno izgubio svest, pustio uže, a prazna bačva je pala dole na mene. To objašnjava moje rane na glavi.

Što se tiče zadnjeg pitanja u vašem formularu za osiguranje (Šta bi učinili da vam se dogodi ista situacija?), primite k znanju da sam odlučio da više nikad neki posao neću raditi sâm.”⁴

To je ono što se, u duhovnom smislu, desi kad ljudi ne ostanu povezani s telom Hristovim. Bog nikog od nas nije oblikovao da živi i radi sâm. Mi treba da ohrabrujemo i pomažemo jedni druge. Kao braća i sestre, na putovanje života treba da idemo zajedno.

4. Svako ko ohrabruje nekoga zapravo utiče na mnogo ljudi.

Kroz život, mnogo ljudi mi je pomoglo i ohrabrilo me. Kad se sad sa 61 godinom okrenem unazad, zadivljen sam koliko su drugi bili velikodušni i ljubazni prema meni.

Jedan od tih ljudi je bio i Glen Leatherwood, još jedan od mojih divnih učitelja iz nedeljne škole, kad sam bio u sedmom razredu. Bili smo jedna nezgodna grupa: uvek smo se vrpoljili, okretali, pričali, tukli se – sve, samo ne slušali. Ali, Glenu smo slušali, jer nas je voleo i ohrabrivao.

Jednog dana, njegov glas je počeo da se menja i svako de te se okrenulo da ga pogleda. I on je gledao u nas, a suze su mu samo tekle niz obraze.

Rekao je: „Posle časa, voleo bih da nakratko popričam sa Steve Bennerom, Phil Conradom, Junior Fowlerom i Johnom Maxwellom. Imam nešto prekrasno da vam kažem.”

Kad smo se sreli posle časa, rekao nam je: „Svake subote uveče, molim se za svakog dečaka u mom sedmom razredu. Juče uveče sam osetio kako mi Bog kaže da ćete vas četvorica biti pozvani u službu. Želeo sam da budem prvi koji će vam to reći. Takođe, želim da budem prvi koji će položiti ruke na vas i moliti za vas.”

Glen je položio ruke na naše glave i dao mi ono što sam uvek smatrao svojim službenim rukopoložanjem (uvođenjem) za službu. I bio je u pravu. Sva četvorica smo postali pastori u službi.

Mnogo godina kasnije, otišao sam da posetim Glenu. Pitao sam ga koliko je ljudi, tokom ovih godina, iz njegovih razreda nedeljne škole otišlo u službu. Rekao je da nije siguran za tačan broj, ali da sigurno zna za njih 30.

Pitam se koliko je crkava imalo koristi od ljubavi i ohrabrenja koje je on svake godine davao mnoštvu dece koja su kod

njega bila u sedmom razredu. Na koliko životâ su uticale njegove reči ohrabrenja? To verovatno neću znati dok ne dođem u nebo. Ali, mogu ti reći ovo: svako ko nekoga ohrabri, utiče na mnogo ljudi.

5. Bog voli svakoga.

Mnogi hrišćani imaju tendenciju da budu previše selektivni po pitanju toga koga će ohrabriti i kome će pomoći. Traže ljude poput sebe. Neki čak veruju da bi trebalo da pomažu samo onima koji veruju ono što i oni veruju i koji misle isto što i oni. Međutim, tako ne bi trebalo da bude. Isus nije tako činio.

Pre mnogo godina, pročitao sam priču o čoveku koji je pao u jamu iz koje nije mogao da izađe, i o tome kako su se drugi ljudi odnosili prema njemu. Evo te priče.

„Subjektivna osoba je došla i rekla: 'Saosećam s tobom.'

Objektivna osoba je došla i rekla: 'Logično je i bilo očekivati da će neko pasti dole.'

Farisej je rekao: 'Samo zli ljudi padaju u jame.'

Matematičar je računao kolika je bila verovatnoća da neko upadne u tu rupu.

Novinar je hteo ekskluzivnu priču o čoveku u jami.

Fundamentalista je rekao: 'Ti si zaslužio da padneš u jamu.'

Kalvinista je rekao: 'Da si bio spašen, nikad ne bi pao u tu rupu.'

Arminista je rekao: 'Ti si bio spašen, ali si svejedno pao u rupu.'

Harizmata je rekao: 'Samo ispovedaj da nisi u toj rupi.'

Geolog mu je rekao da osmotri naslage stena u rupi.

Poreznik ga je pitao plaća li porez i dažbine na tu rupu.

Građevinski inspektor ga je pitao ima li dozvolu za iskopavanje te rupe.

Osoba koja pliva u samosažaljevanju rekla mu je: 'Ma to nije ništa! Trebalo je da vidiš moju rupu!'

Optimista je rekao: 'Moglo je biti i gore.'

Pesimista je rekao: 'Situacija će sigurno biti još gora.'

Isus je video čoveka u rupi, pružio mu ruku i izvukao ga napolje."

Isus je došao da bi dao svoj život za ljude. Stalo mu je do ljudi. I tebi i meni bi trebalo da je stalo do ljudi. Uvek bi trebali imati na umu da Bog voli sve ljude i da bi trebalo da tretiramo druge onako kako bi ih i Isus tretirao. Treba da ih ohrabrujemo da budu ono za šta ih je Bog stvorio.

Verujem da svako, duboko u sebi, želi biti osoba koja ohrabruje. Svako ko poznaje Isusa, želi da bude poput Njega – čak i najnegativnija osoba. Zašto to kažem? Zato što verujem da svi želimo pozitivno uticati na tuđe živote. Želimo da povećamo vrednost u tuđim životima, a ne da im je oduzmemo.

Molim te, dozvoli mi da budem osoba koja tebe ohrabruje. Ti možeš napraviti razliku. Ti možeš povećati vrednost u tuđim životima. Ti možeš dobro predstavljati Isusa i jednog dana čuti reči: „Dobrodošao, dobri i verni slugo.” Svako može postati ohrabrivač. Ne moraš da budeš bogat. Ne moraš da budeš genijalac. Ne moraš da imaš neku veliku harizmu. Ne moraš da imaš ni sve to zajedno. Samo treba da ti je stalo do ljudi i da si voljan početi. Ne moraš učiniti ništa veliko ili spektakularno. Male stvari koje činiš svaki dan imaju potencijal da ostvare mnogo veći uticaj nego što to možeš zamisliti.

- Primeti kad neko nešto dobro radi.
- Daj nekome iskreni kompliment.

- Pomozi nekome u potrebi.
- Ponudi nekome rame za plakanje.
- Raduj se sa onim ko je uspeo u nečemu.
- Daj nekome nadu.

Ti to možeš. Deluj već sada. Imaj na umu ovaj citat koji mi se uvek sviđao: „Verujem da ću ovim svetom proći samo jednom. Dakle, sve dobro što mogu učiniti, bilo koje dobročinstvo koje mogu iskazati nekom drugom stvorenju – hajde da to učinim! Nemoj da to odlažem ili zanemarujem, jer nikad više neću prolaziti ovim putem.”⁵

POGLAVLJE
10

Predani činjenju delâ ljubavi

... pazimo jedan na drugoga, da se takmičimo u ljubavi
i u dobrim delima!
Jevrejima 10:24

Da li si ikad sedeo sa svojim bračnim partnerom, članom porodice ili prijateljem i razgovarao o načinima na koje možete biti blagoslov za druge? Usudiću se reći da većina vas nije, a do pre oko tri godine nisam ni ja. Kao što sam već pomenula u 6. poglavlju, sad su mi takvi razgovori zabavni i mnogo mi pomažu. Svi se mi uzбудimo kad razmišljamo i razgovaramo o tome kako bi mogli pomoći drugim ljudima. Ako ne budemo ciljano radili stvari koje će pomoći drugim ljudima, neće doći do revolucije ljubavi. Moramo sebi zadati ciljeve i truditi se da ih postignemo.

Kad sam jednom odlučila da ljubav prema drugima učinim temom svoga života, ne prestajem da tražim različite načine da pokažem ljubav. Ljubav nije teorija ili samo nešto što izgovaramo. Ljubav je pitanje delovanja (vidi 1. Jovanova 3:18). Mi drugim ljudima možemo da pokažemo ljubav kroz ohrabrivanje lepim rečima i izražavanje koliko ih smatramo dragoceni-ma, kao što sam već naglasila u prošlom poglavlju, ali tu ljubav treba da izrazimo i kroz korišćenje svog vremena, snage, materijalnih dobara i novca.

Možda si uveren da nemaš ništa što bi mogao dati. Možda si u dugovima i daješ sve od sebe da platiš svoje račune, pa te i sâma pomisao da nešto daš drugima iritira ili rastužuje, jer želiš dati, ali ne vidiš kako bi to bilo moguće. Postoje doslovno hiljade načina na koje možeš dati i širiti ljubav, ako si samo spreman da ih predano potražiš.

Govori i deluj

Smatram da je velika greška govoriti ljudima šta da rade, a ne dati im i informaciju kako da to urade. Mnogi ljudi govore o ljubavi, ali sama priča o njoj neće ljudima dati neke konkretne ideje kako da pokažu ljubav na praktične načine. Upravo sam letimično pročitala jednu knjigu o ljubavi. Knjiga ima 210 stranica i predstavlja učenje o tome kako nam je Isus dao jednu novu zapovest koju treba da sledimo, a to je da ljubimo jedni druge kao što je On ljubio nas, kao i da će po toj ljubavi svet upoznati Njega (vidi Jovan 13:34-35). Ali, u njoj nisam pro-našla ni jednu praktičnu ideju ili kreativnu misao o tome *kako* bi to zapravo trebalo da izgleda u životu nekog pojedinca. Autor stalno ponavlja da je ljubav prema drugima najvažnija stvar koju možemo činiti. Ali, da budem iskrena, kad bi ta

knjiga bila svo znanje koje ja imam o ljubavi, ne bih imala pojava odakle i kako da počnem sa praktikovanjem te ljubavi. Mislim da ljudi žele raditi ono što je ispravno, ali trebaju nekog ko će ih voditi ukazujući im na pravac ispravnog.

Isus nije samo govorio o ljubavi. Seti se, u Delima apostolskim 10:38 piše da je išao čineći dobro i ozdravljajući sve koje je đavo mučio. Svakog dana, Njegovi učenici su Ga gledali kako pomaže ljudima, sluša ih i dozvoljava da Njegovi planovi budu poremećeni ako Mu dođe neko sa potrebom. Gledali su Ga kako se brinuo da uvek imaju sa sobom novca za siromašne. Takođe, gledali su kako je brzo opraštao i bio strpljiv sa slabima. Bio je ljubazan, ponizan, ohrabrivao je druge i nikad nije odustajao ni od koga. Isus nije samo pričao o ljubavi; pokazao je svima oko sebe kako voleti. Naše reči su važne, ali naša dela imaju veću težinu.

Naše reči su važne, ali naša dela imaju
veću težinu.

Naš najveći problem

Najveći problem koji imamo u hrišćanstvu je da slušamo ljude kako nam govore šta da radimo. Čak i mi kažemo drugima šta treba raditi, a onda izađemo iz crkvene zgrade ili sa proučavanja Biblije i ne učinimo ništa. Nije važno ono što mi *mislimo* da znamo. Dokaz onoga što znamo se nalazi u onome što činimo. Isus je rekao da će nas prepoznati po našim plodovima (vidi Matej 12:33), što znači da ljudi mogu reći ko smo mi stvarno iznutra po onome što činimo i po našim stavovima.

Moram stalno da se pitam: „Šta činim da bih stvarno pokazala ljubav?” Apostol Pavle je rekao da nas znanje može preva-

riti. Možemo postati zaslepljeni ponosom na ono što znamo do tačke da ne vidimo kako ustvari ne praktikujemo ono što znamo. Pavle je rekao Korinćanima da sâmo znanje nadima ponosom, a da ljubav podiže, izgrađuje i ohrabruje ljude da uzrastu do svoje punine (vidi 1. Korinćanima 8:1). Svi bi trebali da se potrudimo da ne postoji jaz između onog što govorimo i onog što činimo. Nije nikakvo čudo što svet optužuje mnoge hrišćane da su licemeri, jer oni to stvarno jesu.

Mnogo godina sam išla u crkvu u kojoj se o misiji govorilo jednom godišnje – na „Misijsku nedelju”. Ne sećam se da sam ikad čula nešto o dozezanju siromašnih i potlačenih u našem gradu. Većina propovedi, koje sam čula, bila je o doktrinarnim pitanjima, a ne o praktičnim aspektima hrišćanstva i načinima ponašanja u svojoj okolini. Važno je biti utemeljen u doktrini, ali je isto tako važno i razumevanje kako živeti svakodnevni život. Crkva je bila puna ogovaranja, podelâ i borbi za pozicije. U mnogo čemu se nismo razlikovali od sveta – jednostavno smo išli u crkvu. Na kraju, zamolili su me da napustim tu crkvu, jer sam bila preradikalna i previše entuzijastična po pitanju nadprirodnih Božjih darova, za koje sam otkrila da su hrišćanima na raspolaganju. Postala sam uzbuđena hrišćanka puna entuzijazma, pa mi je rečeno kako sam previše emocionalna i kako bi trebalo da se „ohladim”.

Otišla u drugu crkvu, gde su ljudi bili puni entuzijazma po pitanju stvari koje su i mene mnogo zanimala. Ljudi u toj crkvi su bili veoma uključeni u evangelizaciju. Bila sam uzbuđena i stvarno sam želela služiti Gospodu, pa sam organizovala grupu žena da svakog petka idemo na ulicu naoružane traktatima. Davale smo ih ljudima dok su izlazili iz prodavnica i stavljale ih na vetrobranska stakla parkiranih automobila. Za nekoliko sedmica, podelile smo 10 000 malih knjiga koje su sadržavale poruku spasenja. Takođe, svakog utorka uveče, u svom domu

sam ugošćavala tim za proučavanje Biblije, na kojem sam i ja poučavala.

Rasla sam u Bogu i bila sam veoma uzbuđena kad je u pitanju služenje Njemu, a onda su me crkvene starešine pozvale na sastanak i saopštile mi da sam bila buntovna, jer sam organizovala one žene da zajedno delimo traktate bez njihove dozvole. Takođe, obavestili su Davea da bi on trebao poučavati na timskom proučavanju Biblije u našem stanu, a ne ja. Ta crkva se na kraju raspala i danas više ne postoji, jednostavno zato što su crkvene starešine pokušavale da kontrolišu ljude, a na taj način su često gušili i darove koje je Bog davao.

Posle toga, nekoliko godina sam išla u jednu crkvu u kojoj se poučavalo dobrim stvarima, ali u kojoj, iskreno, nisam videla baš puno ljubavi. Ta crkva je minimalno evangelizirala, a sredstva koja su odvajali za međunarodnu evangelizaciju bila su mala i na kraju ukinuta. Vođe su nam bile sebične, pune ponosa, ljubomorne... Bojali su se tuđeg uspeha. Neki od njih su kontrolisali ljude, a neki su bili izuzetno nezreli. Uvek se osećam iziritirano kad se setim koliko sam svog života protraćila uključivanjem u tako nešto. Crkva uopšte, a posebno lokalne crkve, su pozvane na evangelizaciono ispružanje, a ne na zatvaranje u sebe. Misija crkve je da bude svedok u lokalnim zajednicama, gradovima, nacijama i celom svetu (vidi Dela apostolska 1:8).

Crkva treba predano da živi ljubav koju Biblija definiše kao strpljenje, dobrotu, poniznost, radost zbog tuđeg uspeha, nesebičnost, davanje, optimizam, brzo opraštanje, pokazivanje milosti umesto osude, dobra dela, pomaganje siromašnima, udovicama, siročadima, gladnima, beskućnicima i potlačeni-
ma. Ljubav polaže svoj život za dobro drugih. Ustvari, ljubav mora biti aktivno uključena ili umire! Ona mora teći i rasti.

Šta ćeš uraditi sa svojim srcem?

U 1. Jovanovoj 3:17 postavljeno nam je važno pitanje: „Ko dale ima bogatstva ovoga sveta i vidi brata svoga u nevolji i zatvori svoje srce od njega, kako ljubav Božja stoji u njemu?” Drugim rečima, ovaj stih kaže da mi možemo odlučiti hoćemo li otvoriti ili zatvoriti svoja srca kad vidimo neku potrebu. Ako stalno donosimo odluku da zatvorimo svoje srce, ljubav Božja ne može ostati u nama. Sama priroda ljubavi traži da ona bude aktivna, jer se radi o nečem živom. A Bog je ljubav!

Istovremeno, Jovan je dao zapanjujući i otrežnjujući komentar rekavši da „ko nema ljubavi, taj ne pozna Boga. Jer je Bog ljubav” (1. Jovanova 4:8). Proučavajući Isusov život, možemo da primimo brzu pouku o tome kako bi ljubav trebala da izgleda u svakodnevnom životu. Čak bi se moglo reći, kao što je to neko već i učinio, da bi se „verovatno moglo naučiti više o ljubavi proučavajući Isusova zaustavljanja”. On je uvek imao vremena za ljude! Uvek mu je bilo stalo do ljudi! Bez obzira gde je išao, uvek se zaustavljao da pomogne onima koji su bili u potrebi.

Budimo praktični!

Pitala sam stotine ljudi da mi kažu šta su za njih praktični načini kojima možemo pokazati ljubav. Čitala sam knjige, istraživala po internetu i uopšte bila vrlo predana u traženju kreativnih načina kako da primenim temu ljubavi prema ljudima u svoj svakodnevni život. Volela bih da s tobom podelim neke od stvari koje sam naučila, ali te isto tako ohrabrujem da i ti budeš kreativan i da поделиš svoje ideje sa drugima. Možeš posetiti www.thelovereolution.com, što je službena web-strani-

ca pokreta „Revolucija ljubavi”, gde ćeš naći „linkove” na sve povezane stranice, grafiku, materijale koje možeš „skinuti” (snimiti) i mnoga druga oruđa koja možeš upotrebiti u svom doprinosu da ovaj pokret uznapreduje. Možeš podeliti svoje ideje s drugima, kao i imati mogućnost da učiš od drugih. Zapamti, ti si deo revolucije ljubavi! Bez tvog aktivnog sudelovanja, ona neće uspeti.

Ovde su neke ideje koje smo skupili od više različitih ljudi.

- Kad je očigledno da i ti i neka druga osoba želite isto parkirng mesto, prepusti to mesto drugoj osobi i učini to sa osmehom.
- Starijim komšijama pokosi travnjak ili zimi očisti sneg.
- Očisti kuću nekoj starijoj osobi ili se ponudi da umesto nje odeš u kupovinu.
- Povezi nekog u crkvu ili na neki drugi događaj, čak iako ti to uopšte nije usput.
- Slušaj nekog, a da ga ne prekidaš.
- Budi ljubazan vozač.
- Pridrži otvorena vrata nekoj nepoznatoj osobi i dopusti joj da prođe pre tebe.
- Ako imaš dug spisak stvari koje treba da platiš u prodavnici, a osoba iza tebe ima samo dve stvari, pusti tu osobu da bude prva tj. ispred tebe.
- Pričuvaj dete samohranom roditelju, da bi omogućio toj osobi da bude malo sâma ili da u miru može odraditi neki posao.
- Za vreme praznika, pozovi u svoj dom osobu koja u istom gradu nema rođake.
- Pošalji nekom pismo, čestitku i/ili cveće da pokažeš svoje poštovanje.
- Daruj samohranom majci poklon-bon, s kojim će moći da izvede svoju decu na ručak u restoran.

To funkcioniše!

Jedna od ideja koje smo primili bila je: „Anonimno plati nečiji obrok u restoranu u kojem jedeš.” Dave i ja to često radimo i imamo divne rezultate. Jedno večer smo u restoranu primetili dve starije gospođe. Lepo su se sredile i bile su baš slatke. Osetili smo želju da im platimo večeru i to smo preko konobara i učinili. Zamolili smo ga da nas pusti da pre njih izađemo iz restorana i da im onda kaže kako je neko želeo da ih blagoslovi večerom. Naravno, pitale su ga ko je to bio i on im je rekao da je to učinila jedna crkvena službenica koja propoveda na televiziji, i da smo samo želeli da ih obradujemo.

Nekoliko meseci kasnije, zadesili smo se u istom restoranu. Prišla nam je jedna od tih dveju gospođa i pitala nas sećamo li je se. Očigledno smo izgledali kao da je se ne sećamo, pa nas je brzo podsetila na celu priču. Rekla nam je da joj je ono večer, kad smo je počastili večerom, bio rođendan i da joj je mnogo značilo što je to neko učinio. Rekla je da je posle toga potražila moj televizijski program i da ga od tada stalno gleda. Ne samo da smo imali radost usrećiti te dve gospođe, nego nas je Gospod dodatno blagoslovio da smo to mogli uraditi na rođendan jedne od njih. Ona sad i redovno prima učenje iz Božje reči, kroz naš televizijski program, i samo Bog zna koji će sve plodovi iz toga proizići. Dakle, jedan mali čin dobrote i malo finansijsko ulaganje su, ne samo obradovali tu ženu, nego i uveli u Božju reč.

Jedan drugi predlog koji smo primili bio je: „Plati nekome stvari koje je kupio u prodavnici (mešovite robe).” Naš sin je s nama podelio priču koja je ganula moje srce i zbog koje sam bila ponosna što sam mu majka. On i njegova žena su bili u prodavnici, gde su primetili jednu ženu koja je izgledala umorno, pod stresom i kao da ima vrlo malo novca. Kupovala je ko-

risteći spisak stvari i činilo se da s velikim oprezom uzima stvari sa polica i stavlja ih u svoju korpu. Moj sin je samo prišao, dao joj poklon-bon od sto dolara, rekao joj da sebi kupi ono što joj treba i odšetao. Jednom sam pročitala sledeće: ljubav negde iz senke čeka priliku da se izrazi, zatim iskorači, učini svoje delo i opet se brzo povuče u senku, čekajući novu priliku. Zaista lepa misao, zar ne?

Često tražim ljude koji izgledaju obeshrabreno i dam im nešto novca sa jednostavnom porukom: „Bog te voli.” Mnogo puta, čak i ne kažem nešto o Bogu, samo pokažem Njegov karakter! Videla sam jednu mladu devojkicu za vreme njene pauze u kafeteriji „Starbucks”, gde je radila. Sedela je sama za stolom i izgledala jako umorno. Dala sam joj 50 dolara i rekla: „Samo želim da te blagoslovim. Sigurno marljivo radiš i želim da znaš da to cenim.” Izgledala je šokirano i onda mi rekla: „Ovo je najlepša stvar koju mi je iko ikad učinio.”

Mislim da ne shvatamo koliko se ljudi, koji prolaze pored nas, svaki dan osećaju usamljeno, beznačajno i imaju malo ili ništa od iskustva sa безусловnom ljubavlju. Oni nisu navikli da dobiju išta „besplatno”, tj. da prime nešto što nisu zaradili ili zaslužili. Smatram da je neplanirano činjenje dobrih stvari nepoznatim ljudima, samo da bi ih blagoslovili i bez ikakvog drugog razloga, predivan način da se pokaže Božja ljubav.

Ne zaboravi da činiš dobro!

Jevrejima 13:16 nas podseća da „ne zaboravljamo dobro činiti i davati milostinju, jer to su žrtve koje su Bogu mile”. Iako ovaj stih govori o činjenju pomenutih stvari, pre svega onima koji su u crkvi, ono na šta želim ukazati jeste da življenje na ovako velikodušan način ugađa Bogu. Postoji mnogo drugih biblij-

skih stihova koji nam govore da budemo dobri prema svima, a ne samo prema onima koje smatramo istomišljenicima ili koji su u našoj crkvi. Na primer, 1. Solunjanima 5:15 nas podstiče: „svagda idite za dobrom, i među sobom i prema svima”.

Želim te ohrabriti da razmisliš o stvarima koje možeš učiniti za ljude koji ti služe tako što kupe tvoje smeće ili ti donose poštu. To su ljudi koji su celo vreme vezani za naše živote, ali mi često mislimo da oni uživaju u svom poslu. Ja nikako ne bih želela mirisati i skupljati smeće po celi dan.

Jednom prilikom, moja kćerka je napisala poruku ljudima koji rade na održavanju čistoće i koji kupe smeće ispred njenog doma, u kojoj im je napisala kako ceni njihov rad. Čak im je dala i poklon-bon da odu negde na ručak. Mislim da takve stvari ne samo da blagoslove ljude, nego ih često i šokiraju, jer se gotovo nikad ne dešavaju. Svet je pun ljudi koji naporno rade na ne baš ugodnim poslovima, a niko to ne primećuje.

Jednom sam videla ženu kako čisti kupatilo u prodavnici u kojoj kupujem. Dala sam joj nešto novca i rekla: „Čini se da naporno radite i mislim da će vam dobro doći jedan blagoslov.” Nasmejala sam se i brzo otišla. Nekoliko minuta kasnije, pronašla me u trgovini za cipele i izrazila svoju zahvalnost, govoreći kako ju je to delo dobrote „podiglo”.

Rekla mi je da je naporno radila i da se osećala kao da to niko ne primećuje. Zadiviše te ono što će se desiti u tvom srcu, ako budeš imao naviku da primetiš one koje drugi inače ne primećuju. Bog ih posmatra i uživaće ako Mu se staviš na raspolaganje u tim poduhvatima.

Praktikuj opštu kulturu!

Kad smo tražili ideje za iskazivanje ljubavi prema drugima, jedna osoba je napisala: „Uvek recite 'molim' i 'hvala'.” To su dva oblika iskazivanja opšte kulture. Svakako da je praktikovanje opšte kulture način da se pokaže ljubaznost i poštovanje prema drugima. Želim te posebno ohrabriti da budeš kulturan i ljubazan kod kuće prema svojoj porodici. Pokušavam se uvek setiti da kažem „Hvala!” kad Dave uradi nešto što sam ga zamolila. Vrlo je važno da svoje drage ne uzimamo olako i njihovu ljubav zdravo za gotovo. Dobro ponašanje u javnosti treba da bude samo „prelivanje” onog što se uobičajeno čini kod kuće, iza zatvorenih vrata.

Prema 1. Korinćanima 13:5, ljubav nije nepristojna. Nepristojnost obično proizlazi iz sebičnosti, a jedan od načina da se ona pobedi jeste da se celo vreme dobro ponašamo. Naše društvo je puno nepristojnosti, ljutine i sirovosti i to ne odražava Božji karakter. Isus je rekao da je On „krotka i ponižna srca” (Matej 11:29) i mi treba da sledimo Njegov primer.

Mi svakako treba da budemo zahvalni i da izražavamo svoju zahvalnost. Na nekoliko mesta, Biblija kaže da budemo zahvalni i da to izrazimo. Možda mislimo da smo zahvalni ljudi, ali ono što je u srcu izlazi i na usta (vidi Matej 12:34). Ako smo zaista zahvalni, izražavanje zahvalnosti bi trebalo da nam je normalna stvar.

Vreme je veliki dar

Koji god talenat da imaš, ponekad ga ponudi kao dar. Ne moraš uvek želeti ili očekivati da ti plate ono što uradiš. Na primer, ako si fotograf, ponudi se da besplatno fotografišeš na

venčanju prijatelja ili nekih ljudi za koje znaš da su skromnih finansijskih mogućnosti.

Ako si frizer, ponudi se da odeš u sklonište za beskućnike i šišaš ih jednom mesečno ili češće, ako hoćeš.

Jedna moja prijateljica je dekorativni soboslikar i nedavno je provela tri dana, radeći besplatno, u domu za ugrožene mlade žene.

Bog je svakome od nas dao sposobnosti i mi bi trebali da ih koristimo tako da blagoslovimo jedni druge.

U 3. poglavlju sam pomenula ženu koja je imala malo novca, ali je želela da finansijski podrži misije. Na kraju, došla je do novca prodajući kolače. Njena priča pokazuje da, ako se odlučimo odupreti tome da ništa ne činimo, ćemo postati sposobni da pronađemo nešto što možemo učiniti. A kad se svi u to uključe, neće dugo potrajati, a dobro će nadvladati zlo.

Postavi sebi neke ciljeve

Imajmo neke ciljeve! Čvrsto sam uverena da moramo imati ciljeve i planove kako da ih ostvarimo. Možda možeš predložiti svom pastoru da se dogovori sa svim vernicima, da kad u nedelju izađu iz crkve, u sledeća tri sata svi učine neko dobro delo. Zamisli šta bi se desilo kad bi se to isto učinilo u celom svetu!

U ovom poglavlju sam naglasila samo nekoliko, od bezbroj, načina na koje možemo pokazati ljubav drugim ljudima. To su ideje koje ti mogu pomoći da razumeš kakve sve stvari možeš učiniti. Nije istina da ništa ne možemo uraditi. Možemo tražiti izgovore, ali oni nisu ništa drugo do samozavaravanje. Ako se istinski u ljubavi ispružiš prema drugima, doživećeš život kao nikad pre. Milioni ljudi na svetu se osećaju kao da nemaju

svrhu života. Mnogi od njih čak traže volju Božju za svoje živote, ali žive u zbunjenosti.

Ne zaboravimo Isusove reči: „Novu vam zapovest dajem: Ljubite jedan drugoga. Kao što ja vas ljubih, ljubite se i vi među sobom” (Jovan 13:34). Bez sumnje, ovo je naša svrha i volja Božja za naše živote.

POGLAVLJE

11

Saznaj šta ljudima treba i budi deo rešenja

Svima sam bio sve, da kako god koga spasem.

1. Korinćanima 9:22

Pavle je rekao da je, iako na svaki način slobodan od ičije kontrole, učinio sebe slugom sviju. Ako malo dublje razmisliš, to je prilično snažna izjava. On je bio dovoljno slobodan da se da kao sluga, a da se ne plaši hoće li to ko zloupotrebiti. Znao je da se, ako želi postići pravi život, mora osloboditi svog života. Odlučio je živeti da bi služio i činio druge srećnima. U svom svakodnevnom životu je praktikovao primer koji mu je dao Isus.

Pavle je otišao i dalje od toga, rekavši da je sa Jevrejima bio kao Jevrejin, sa onima koji su podložni Zakonu kao onaj koji je podložan Zakonu, sa slabima kao slab (vidi 1. Korinćanima

9:22). Drugim rečima, prilagođavao se da bude šta god je ljudima bilo potrebno da bude. Činio je šta god je trebalo da bi ih zadobio za Hrista i da im pokaže ljubav. Pavle je bio visoko obrazovan, ali sam sigurna da u društvu neobrazovanih ljudi nije govorio o svojim diplomama i o svemu što zna. Nije pokazivao koliko je učen. Sledeća izjava pokazuje koliko je bio ponizan i kako je odlučio da neće davati povoda da se drugi oko njega osećaju manje vrednima. Napisao je: „Jer nisam mislio da znam što među vama, osim Isusa Hrista, i to Isusa Hrista raspetoga” (1. Korinćanima 2:2).

Kad je Pavle bio sa ljudima, morao je da ih sasluša i odvoji vreme da bi ih istinski upoznao. Verujem da je to ono što bi svi trebali da činimo i iz iskustva znam da to izuzetno ojačava međusobne odnose. Mi treba da upoznamo ljude. Moramo da saznamo šta vole, a šta ne vole; šta žele, a šta ne žele; šta im je potrebno, kakve snove o budućnosti imaju. Ako su oni slabi na nekom području, na kojem smo mi jaki, treba da vodimo računa da se ne hvalimo svojim sposobnostima.

Pronađi načine da pomogneš ljudima da imaju dobro mišljenje o sebi

Ja sam veoma disciplinovana u svojim navikama kad je ishrana u pitanju, i nedavno sam provela nedelju dana s nekim ko ima problema u tom području. Ta osoba je nekoliko puta pomenu- la kako sam ja disciplinovana, a kako je ona nedisciplinovana. Svaki put kad je to učinila, ja sam ukazala na slabosti svoje sposobnosti disciplinovanja, rekavši: „I ja sam na nekim područjima slaba, a ti ćeš nadvladati svoju situaciju, ako nastaviš da se moliš i trudiš.”

Postojao je period u mom životu kad ne bih bila tako osetljiva prema osećajima svoje prijateljice. Verovatno bih joj održala propoved o prednostima discipline i opasnostima prejedanja i konzumiranja nekvalitetne hrane. U svakom slučaju, na taj način ne bih uspela ni u čemu, osim u tome da se moja prijateljica oseća krivom i osuđenom. Kad me zamolila da s njom podelim neke ideje koje bi joj mogle pomoći, to sam i učinila, ali sa jednim stavom zbog kojeg se ona nije osećala krivom i na način kroz koji ona nije stekla utisak da je kod mene u životu sve sređeno, a kod nje sve zbrkano. Otkrila sam da je jedan od načina da se ljudima pokaže ljubav i to da im se pomogne da se ne osećaju loše u vezi stvari zbog kojih se osećaju tako.

Poniznost i skromnost su među najlepšim aspektima ljubavi. Pavle je rekao da se ljubav ne uznosi i ne nadima (vidi 1. Korinćanima 13:4). Poniznost želi da služi i uvek je tu da podigne druge.

Biblija nas uči kako treba da imamo isti stav poniznosti kakav je imao i Isus (vidi Filipljanima 2:5). On je bio jedno s Bogom, ali se odrekao svih privilegija i ponizio se, kako bi postao (kao) ljudsko biće, da bi mogao umreti umesto nas i uzeti na sebe kaznu koju smo mi zaslužili zbog svojih greha (vidi Filipljanima 2:6-9). Nikad nije učinio nešto da bi se ljudi osećali loše, jer nisu na Njegovom nivou. Umesto toga, On je došao na njihov nivo. Pavle je učinio isto, i mi treba da sledimo te biblijske primere.

Svi mi trebamo razne stvari

Svi smo mi različiti i svako od nas ima drugačije potrebe. Podstičem te da odeš „jednu milju dalje” i saznaš šta je ljudima

stvarno potrebno, a ne da im samo daš stvari koje im ti želiš dati. Verovatno ljudima lako možeš dati reč ohrabrenja, pa imaš tendenciju da svakoga ohrabruješ. To je dobro, jer svako treba ohrabrenje, ali možda daješ ohrabrenje nekome ko od tebe zapravo treba da primi neku praktičnu pomoć. Možda neko već tri meseca kasni sa plaćanjem stanarine i, umesto da ga ohrabruješ da veruje da će se Bog pobrinuti za njega, trebaš mu pomoći da plati tu stanarinu. Ako ne možeš pomoći finansijski, to je razumljivo, ali u ozbiljnoj situaciji je uvek dobro barem razmisliti šta bi se opipljivo moglo učiniti uz naše reči.

Verovatno voliš da provodiš vreme sa ljudima. Voliš da ideš u posete, zoveš ljude i razgovaraš sa njima preko telefona ili pozivaš prijatelje kod sebe na ručak – dakle, često daješ svoje vreme u takve stvari. Ali, šta ako daješ svoje vreme ljudima kojima treba više vremena da budu sami i da se odmore. Takvi ljudi bi bili blagosloveni ako bi im dao neki poklon-bon da mogu otići negde na ručak, dok ti čuvaš njihovu decu, ali ti im stalno daješ ono što tebe veseli.

Neki ljudi su vrlo detaljni. Oni razmišljaju i govore idući u sitne detalje. Oni mogu poslati dug e-mail ili ostaviti poruku na telefonskoj sekretarici koja se čini beskonačnom. Neki ljudi se plaše i da počnu sa čitanjem takvih e-mailova ili slušanjem takvih poruka na telefonskoj sekretarici, jer znaju da će im to oduzeti mnogo vremena. Ako detaljni ljudi rade samo ono što je njima ugodno i što se njima sviđa, uskoro će otkriti da ih neki ljudi izbegavaju.

Čak i u komunikaciji, treba da obratimo pažnju šta ljudi trebaju i žele, a ne samo da govorimo ili pišemo ono što se nama sviđa. Ako imaš prijatelja koji drži do detalja, onda toj osobi ispričaj sve čega možeš da se setiš. S druge strane, ako tvoj prijatelj više voli sažetost, onda mu ispričaj samo najvažnije činjenice.

Ja volim davati poklone, pa obično tako i pokazujem ljubav. Jednom sam imala pomoćnicu, koja je izgledala kao neko kome nije baš mnogo stalo do mojih poklona. To mi je stvarno smetalo, jer mi se činilo da je nezahvalna. Ali, kad sam je bolje upoznala, rekla mi je da su njoj najvažnije reči koje prenose ljubav. Ja sam želela da joj dajem poklone, jer mi je to bilo lakše nego da joj govorim reči koje je ona želela da čuje. Ja pokazujem koliko cenim nečiji marljivi rad tako što darujem stvari, ali njoj je trebalo da joj često *kažem* da dobro radi svoj posao i da to jako cenim. Njoj su trebali zagrljaji i tapšanje po ramenu. Ja sam se mnogo trudila da joj pokažem ljubav kroz davanje poklona, ali ona se – začudo – nije osećala voljenom. Smatram da se to dešava mnogo češće nego što mislimo, jednostavno zato što ne učimo dovoljno o ljudima da bi bili sposobni da im damo ono što im zaista treba. Mi jednostavno želimo da im damo ono što im mi želimo dati, jer je nama tako lakše.

Ako očekujemo da svi budu isti, onda ih prisiljavamo da budu nešto što ne znaju i ne mogu biti. Bog se darežljivo brine o svakoj našoj potrebi. Kad bi samo mogli da shvatimo kako Bog u naše živote dovodi prave ljude sa odličnim darovima, i da cenimo te ljude zbog onog što jesu.

Proučavaj ljude

Proučavanje ljudi, sa svrhom da bolje prepoznajem šta im treba od mene, bilo je jedno iskustvo koje mi je „otvorilo oči”. Na primer, mom mužu treba poštovanje i saznanje da ja osećam kako se on dobro brine o meni. Njemu za život treba mirna atmosfera. Voli sve vrste sportova i treba mu vreme za igranje

golfa i gledanje utakmica. Ako mu pružim te stvari, on će biti potpuno srećan.

S druge strane, ja volim kad mi se pomogne. Puno mi znači kad neko uradi nešto za mene što će mi olakšati život. Moj muž gotovo uvek posle večere čisti kuhinju, tako da ja mogu sesti i odmoriti se. Ako vidi da pokušavam učiniti nešto što se čini teško za mene, kao što je nošenje nekog teškog predmeta, on mi odmah kaže da to spustim dole i pustim njega da to uradi za mene. Zbog takvih stvari se osećam dragocenom i voljenom. Razumevanje što svako od nas treba i voljnost da to učinimo je donelo veliki napredak u naš odnos.

Moja kćerka Sandra ima potrebu da se s njom provede kvalitetno vreme i da rečima bude ohrabrena. Druga kćerka, Laura, treba reči ohrabrenja, ali joj provođenje vremena sa mnom nije toliko važno. Obe kćerke me mnogo vole, ali to pokazuju na različite načine. Sandra me zove skoro svaki dan, a ona i njena porodica često i jedu kod nas. Laura nas ne zove tako često i ne viđamo je tako često kao Sandru, ali mi ona pomaže tako što se brine za moju majku i tetku. Nabavlja im potrepštine iz prodavnice i pomaže im oko plaćanja računa, iako kod kuće ima četvoro dece i muževljevu baku koja živi s njima.

Imam dva predivna sina koji su međusobno veoma različiti. Jedan me zove svakog dana i kaže mi da me voli, a drugi me ne zove tako često, ali mi pokazuje svoju ljubav na druge načine. Kad god zamolim bilo kojeg od njih da urade nešto za mene, oni to ili sâmi učine ili se pobrinu da to neko odradi. Ono što želim reći je da su naša deca različita, ali predivna.

Morala sam proučavati i našu decu i naučiti šta svakom od njih treba od mene, da bi im to mogla dati. Jedno voli primati poklone, drugo želi da provedem s njime neko vreme, treće treba reći ohrabrenja, dok četvrtom možda treba da mu snažno

pokažem svoje emocije. Ja to još uvek učim, ali barem znam da pokušavam ugoditi *njima*, a ne sebi.

Svi mi imamo svoj „jezik ljubavi”. To je izraz koji je popularizovao i pojasnio dr. Gary Chapman, u svojoj knjizi „Pet jezika ljubavi”. Jezik ljubavi neke osobe je način na koji ta osoba izražava ili prima ljubav. Kao što sam već rekla, moj jezik ljubavi su dela služenja i pomaganja, dok je jezik ljubavi moje kćeri provođenje kvalitetnog vremena s nekim. Kad ljudi razgovaraju s nama, na našem specifičnom jeziku ljubavi, mi se osećamo voljeno, a kad se mi obraćamo nekome na njegovom jeziku ljubavi, onda se ta osoba oseća voljenom. Mi obično pokušavamo ljudima dati ono što nama treba – razgovarati s njima na našem jeziku ljubavi – ali to može biti velika greška. Ako im nije potrebno isto što i nama oni će se, bez obzira koliko se mi trudili, i dalje osećati nevoljeno.

Takođe, učim da bez obzira koliko mi je nešto potrebno, osoba od koje očekujem možda neće biti „opremljena” da mi to pruži, barem ne u tom trenutku. Kroz mnoge godine sam bila obeshrabrena i razočarana, dok konačno nisam naučila da se molim i pouzdam u Boga, da će mi dati ono što mi je potrebno preko ljudi koje On izabere. U međuvremenu, pokušavam da radim ono što je ispravno i otkrivam da se moja radost povećava ne zato što sam dobila sve što sam želela, nego zato što sam drugima dala ono što su oni želeli. Ne uživam baš u onom delu koji podrazumeva žrtvu, ali volim ono unutrašnje zadovoljstvo usled spoznaje da činim ono što Bog želi da činim.

Da li si proučavao ljude s kojima si u kontaktu, da bi otkrio šta im treba od tebe? Da li si im to bio voljan i pružiti? Da li si ih ikad pitao šta im treba? Vreme je da prestanemo sa sebičnim životom. Treba da upoznamo ljude, koje nam je Bog stavio na put, i počnemo da im služimo u skladu sa njihovim, a ne našim potrebama.

Ispuni tuđe potrebe

Biblija nas uči kako, ako smo jaki u veri, trebamo nositi slabosti slabih, a ne živeti ugađajući sebi. Svako od nas bi trebao imati naviku da usrećuje svoje bližnje, da ih uzdiže, ojačava i izgrađuje (vidi Rimljanima 15:1-2). To je predivan savet, ali mi obično radimo suprotno. Želimo da drugi *nas* usrećuju i da rade ono što *nama* ugađa. Posledica toga je da, bez obzira šta ljudi učinili, mi nikad nismo srećni i zadovoljni.

Ljudski načini ne funkcionišu. Ne osiguravaju nam ono što istinski trebamo i želimo. Ali, Božji načini funkcionišu. Ako radimo onako kako nas On poučava, možda ćemo morati da podnesemo neke žrtve, ali ćemo imati takvu radost kakvu ne možemo naći nigde drugo osim u središtu Božje volje.

Da li ćeš biti iskren i postaviti sebi neka pitanja na koja će možda biti teško da se odgovori, ali koja će te suočiti licem u lice sa tvojim stvarnim stanjem po pitanju ljubavi prema drugim ljudima?

- Koliko toga činiš za druge?
- Pokušavaš li saznati šta ljudi žele i trebaju, da bi im mogao pomoći?
- Pokušavaš li istinski upoznati ljude sa kojima se susrećeš?
- Koliko zaista poznaješ članove svoje porodice?

Pre nekoliko godina, dok sam sama odgovarala na prethodna pitanja, bila sam užasnuta stepenom sebičnosti u mom životu. A u crkvenoj službi sam već mnogo godina! Istina je počela da mi „otvara oči”, pa sam uviđala zašto sam još uvek nesrećna i neispunjena, iako sam imala svaki mogući razlog da zaista budem srećna. Problem je bio u mojoj sebičnosti i ego-centričnosti, što je zahtevalo da se promenim. Te promene nisu nastale brzo i lako, niti su se još u potpunosti završile, ali

dok se svakodnevno trudim da ih sprovedem, pomalo napredujem i sve sam srećnija.

Nauči da slušaš

Jednom kad sam odlučila da objavim rat sebičnosti i donela čvrstu odluku da želim biti deo revolucije ljubavi, trebalo je pronaći kreativne načine da budem blagoslov drugima. Budući da su ljudi različiti i da imaju različite potrebe, morala sam početi s treningom da zaista slušam šta mi govore. Otkrila sam da, ukoliko nekog slušam dovoljno dugo, mogu saznati šta toj osobi trebam doneti, učiniti za nju ili šta moliti za nju, ako to stvarno želim. Izgovor „ja ne znam šta da uradim” je zastareo i treba ga baciti u smeće. Ako zaista želimo dati, pronaći ćemo način da to i uradimo. Zapamti: „Nezainteresovanost traži izgovore, a ljubav pronalazi načine.”

**Nezainteresovanost traži izgovore,
a ljubav pronalazi načine.**

Verujem da pitanje slušanja predstavlja veliki deo procesa učenja, o tome kako voleti ljude na način na koji trebaju biti voljeni. Odvoj jednu sedmicu i, svakog dana u njoj, zapisuj šta ti ljudi u opštim razgovorima kažu da žele, trebaju ili vole. Moli nad tim spiskom i pitaj Boga da li želi da ispuniš neku od tih želja ili potreba ili, ako imaš želju učiniti nešto od tih stvari, idi i učini to. Ne verujem da moraš dobiti posebnu reč od Boga da bi počeo blagosiljati ljude oko sebe. Ako su potrebe ljudi oko tebe prevelike, da bi se sâm nosio s njima, predlažem ti da razmotriš opciju udruživanja još nekolicine ljudi s tobom, pa da kao grupa ispunite neke zahtevnije potrebe. Ako ti prijateljica pomene da, godinu dana posle uselenja u novi stan, još uvek

spava na trosedu, jer sebi ne može da priušti spavaću sobu, tad bi se nabavljanje jedne takve sobe moglo razmotriti kao potencijalni grupni projekat.

Prijateljica mi je pričala o jednom mladiću iz njene crkve koji je imao strašno iskrivljene zube. Bili su u tako teškom stanju da je odbijao da se smeši, kako ih niko ne bi video. Kad sam čula tu priču, u meni se pokrenulo saosećanje i obe smo bile spremne da mu anonimno pomognemo da popravi svoje zube. To mu je promenilo život. Koliko često čujemo za takve stvari, osetimo saosećanje i onda odemo, a da uopšte nismo razmotrili bi li mogli nešto učiniti da pomognemo. Mislim da se to prečesto dešava. Mi jednostavno treba da budemo poučeni i istrenirani. Treba da stvorimo nove navike. Umesto pretpostavke da ništa ne možemo učiniti, uvek bi trebalo da barem razmislimo o tome. Seti se, 1. Jovanova 3:17 kaže: „Ko dakle ima bogatstva ovoga sveta i vidi brata svoga u nevolji i zatvori srce svoje od njega, kako ljubav Božja stoji u njemu?”

Čula sam svoju prijateljicu kad je rekla da joj trebaju neki proizvodi za njegu kože. Imala sam jedan komplet za njegu kože viška, pa sam joj ga dala. Moja majka je pomenula da joj ponestaje parfema, pa sam joj ga kupila. Moja tetka voli ići u „Starbucks”, pa sam joj dala poklon-bon koji tamo može iskoristiti. Molim te, shvati da ne govorim ove stvari iz bilo kog drugog razloga osim da ti dam ideje kako možeš pokazati ljubav ljudima koji te okružuju. Sigurna sam da imaš puno svojih ideja, zato te molim da se setiš posetiti službenu web-stranicu „Revolucije ljubavi” i tamo sa drugima podeliti svoje ideje.

Svaki put kad učinimo nešto da bi unapredili život neke druge osobe ili se borimo protiv nepravde, šaljemo tračak nade u ono što izgleda kao društvo bez nade. Mi zaista možemo dobronadvladati zlo, zato budimo neumorni u našoj odlučnosti da to i postignemo.

POGLAVLJE

12

Bezuslovna ljubav

Ljubav nije slepa – ona vidi više, a ne manje.

Rabbi Julius Gordon

Jedna od najlepših stvari, koje Biblija izjavljuje, jeste da je Hrist umro za nas dok smo još bili grešnici (vidi Rimljanima 5:8). On nije čekao da mi zaslužimo Njegovu ljubav, jer nas bezuslovno voli. Iskreno, to je mnogima od nas teško shvatiti, jer smo navikli da sve u životu moramo zaraditi ili zaslužiti.

Bog je bogat milosrđem i, da bi zadovoljio svoju ogromnu, predivnu i intenzivnu ljubav kojom nas ljubi, dao je svoj život za nas (vidi Efescima 2:4). *To je revolucionarna ljubav!* Prava, revolucionarna ljubav mora davati sebe, jer se nikad ne može zadovoljiti ičim manjim od toga.

Božja bezuslovna ljubav nas privlači ka Njemu, dok će naša bezuslovna ljubav prema drugima, u Njegovo ime, druge pri-

vući Njemu. On želi da volimo ljude onako kao što bi ih i On voleo da je u telesnom obliku. *On želi da živimo revoluciju ljubavi.*

Možda se sećaš priče o mom ocu, koju sam iznela u 6. poglavlju, i kako je Bog poučio Davea i mene da se pobrinemo za njega, iako on to nije zaslužio. Dok smo mu pokazivali bezuslovnu Božju ljubav, njegovo tvrdo srce je na kraju omekšalo i on se pokajao za svoje grehe i primio Isusa kao svog Spasitelja.

Ljudska ljubav ne može voleti bezuslovno. Ali, kao vernici u Isusa Hrista, mi imamo u sebi Božju ljubav i možemo pustiti da ta ljubav iz nas slobodno i bezuslovno teče. Ljudska ljubav može izneveriti, ali Božja ne. Ljudska ljubav doživi svoj kraj, a Božja ne. Ponekad otkrijem da, iako ne mogu voleti neku osobu u svojoj ljudskoj snazi, mogu je voleti Božjom ljubavlju.

Neki ljudi, koji su me godinama iznova ranjavali, su me nedavno pitali kako ih doživljam. Volim li ih? Iskreno sam im mogla reći da, iako prema njima ne gajim neka osećanja koja bih imala da su neke stvari bile drugačije, volim ih kao dete Božje i pomogla bi im ako bi trebali pomoć.

Istinska ljubav Božja ne ovisi o osećanjima; temelji se na odluci. Pomoći ću bilo kome ko treba pomoć, osim ako bi ga ta pomoć na kraju povredila. Ljudi ne moraju zaslužiti tu ljubav i pomoć. Ustvari, ponekad mislim da što to manje zasluže, to cela stvar ispadne lepša i uticajnija. Apsolutno je oslobađajuće biti sposoban voleti ljude bez rezerve i pitanja zaslužuju li oni to.

Opraštanje

Bilo je suviše svako pitanje...jednostavno previše da bi se pitalo. Kako bi Bill Ebarb mogao oprostiti čoveku koji je

hladnokrvno ubio njegovog brata? Bill Ebarb i Charles Manuel su bili dvojica stranaca čiji su se životi zauvek isprepleli u deliću sekunde – u trenutku kad je Charles povukao obarač i ubio Billovog brata, Johna. Od tog trenutka, Bill ne misli ni na šta drugo osim na osvetu.

Billovo srce je bilo puno besa i gneva i bio je uveren da nijedna kazna ne može nadoknaditi gubitak koji je doživeo. Pošto je John ubijen, nije prošao ni jedan dan, a da Bill nije razmišljao o ubici. Ta intenzivna mržnja ga je proždimala. Uskoro, ta opsesija je Billa koštala posla i braka. Znao je, ako nastavi ići tim putem, da će ga to uskoro koštati i života.

Tada je Bill u svom životu doživeo promenu, koja je bila još snažnija od situacije koju je doživeo onog dana kad je izgubio brata. Bill je doživeo kako mu Isus oprašta grehe. To je bilo nešto natprirodno i iznad svakog oprostjenja koje čovek može sam postići. Bog je uklonio mržnju i bes iz njegova srca.

Billovo srce je bilo tako čudesno transformisano da je počeo razmišljati o nemogućim stvarima. Shvatio je, ako je Bog mogao oprostiti njemu sve stvari koje je učinio u životu, da onda i on mora oprostiti Charlesu. I morao je reći Charlesu da mu oprašta to što mu je ubio brata. U početku je to bio jedan čin poslušnosti, ali je onda to postao stav njegovog srca. I tako, 18 godina od dana Johnove smrti, Bill i Charles su sedeli jedan naspram drugoga, na sastanku koji je potvrdio ono što je Bog već učinio u životima njih obojice. Bog je obojicu muškaraca oslobodio kroz snagu oprostjenja.

Statistike¹ kažu sledeće:

- Opraštanje smanjuje stres. Zadržavanje osećaja neprijateljstva prema nekome može u vašem telu uzrokovati iste tegobe – napetost u mišićima, povišeni krvni pritisak, povećano znojenje – kao i veoma stresan događaj.

- Vašem srcu će koristiti ako možete oprostiti. Istraživanja su otkrila povezanost između opraštanja i brzine otkucaja srca, kao i krvnog pritiska.
- Nedavno istraživanje je otkrilo da žene, koje mogu da oprostite svojim muževima i koje su „mekog srca”, mogu razrešiti sukobe mnogo delotvornije.

Ljudska ljubav ovisi o osećanjima. Mi volimo druge ljude, jer su bili dobri prema nama, pomagali nam, ili su prvo oni voleli nas. Kažemo da ih volimo zato što nam pomažu da imamo dobro mišljenje o sebi ili nam olakšavaju život. Volimo ih, jer želimo da oni vole nas. Ali, ta vrsta ljubavi je utemeljena na onome što drugi čine nama i, ako nam oni to prestanu činiti, mi ćemo verovatno prestati da ih volimo. Takva vrsta ljubavi dođe i ode; malo je vruća, pa hladna. To je ljubav koju doživljavamo u svetu. Mnogi brakovi i drugi međuljudski odnosi su utemeljeni na takvoj vrsti ljubavi. Volimo sladoled jer je ukusan, i volimo ljude jer nam daju lepe božićne poklone.

Božja ljubav je potpuno drugačija – ne temelji se ni na čemu drugom osim na samom Bogu. Kad primimo Hrista kao svog Spasitelja, ljubav Božja biva izlivena u naša srca po Duhu Svetome (vidi Rimljanima 5:5). Kad postanemo Božji partneri, On od nas očekuje da budemo Njegovi predstavnici na zemlji i prema nas ljubavlju, koja nam je potrebna za ispunjavanje zadataka koje traži od nas da odradimo. Kad se ljudska ljubav približi svom kraju, što se često dogodi, Božja ljubav stoji na raspolaganju da dovrši ono što treba biti dovršeno.

Kao devojka nisam volela svoga oca, zato što mi nikad i nije bio otac. Ali, imala sam ljubav Božju u sebi i bila sam sposobna odlučiti da ću od svojih osećanja potpuno odvojiti to što ću, u njegovim starim godinama, prema njemu lepo postupati i biti milosrdna. Tačnije, prema njemu sam imala saosećanje, jer je

protraćio celi svoj život, a njegova sećanja su bila puna pro-mašaja.

Često čujemo zadivljujuće priče o opraštanju. Tako sam čula za tinejdžera koji se napio i uzrokovao automobilsku ne-sreću, u kojoj je poginula jedna žena i njeno dete. Muž te žene je znao da Bog želi da on oprostí mladiću koji je izazvao ne-sreću, pa je kroz mnogo molitve postao sposoban dozvoliti da ljubav Božja teče kroz njega. Taj čovek je bio revolucioner ljubavi!

Moramo naučiti da gledamo šta su ljudi uradili samima se-bi, a ne šta su uradili nama. Obično, kad neko nekoga povredi, osoba koja je povredila drugog verovatno je naškodila sebi ba-rem onoliko koliko je naškodila i drugoj osobi. Na to je Isus i mislio kad je rekao: „Oče, oprostí im, jer ne znaju šta čine!” (Luka 23:34).

Um ne može obuhvatiti Božju vrstu ljubavi, jer je ona stvar srca. Božji zahtev, da se brinem o svom ocu, je u tom trenutku izgledao prilično nerazuman. Ali, ljubav je prilično nerazu-mna, zar ne? Nije bilo razloga da nas Bog voli dok smo grešili i potpuno Ga ignorisali, ali On nas je voleo.

Milost pobeđuje osudu

Lako je osuđivati ljude ili situacije i nagrađivati samo ono što je zasluženó, ali milost je veća od toga. Divno je kad neko oprostí uvredu. Da bih pomogla ljudima u zemljama Trećeg sveta, ja ne mogu da se obazirem na činjenicu da mnogi od njih obožavaju idole ili životinje ili sunce ili čak demone. Mogla bih lako reći: „Nije nikakvo čudo što umiru od gladi – Bogu su okrenuli leđa.” Ali, verovatno bih i ja bila u istoj situaciji u ko-joj su oni, da sam se tamo rodila. Uvek se moramo podsetiti:

„Da nije bilo milosti Božje u mom životu, to sam mogao biti ja.”

Lako je nekim religioznim ljudima da gledaju na nekog homoseksualca, koji boluje od AIDS-a, i misle: „To je zaslužio.” Ali, gleda li Bog tako na ljude? Ili Bog vidi ono stvarno „zašto” umesto „šta”? Dokle god taj čovek diše, Bog će želeći da ga dosegne sa otkupljenjem – a za taj posao će možda hteti da upotrebi tebe ili mene. To ne znači da trebamo prihvatiti tuđe grehe, već da trebamo prihvatiti *ljude* i pomoći im u vreme njihove potrebe, obezbeđujući im lekove, sklonište i lepe reči, koji će im pomoći da pronađu nadu u Bogu.

Milost i saosećanje su neki od najlepših kvaliteta ljubavi i bez njih zapravo i nema prave ljubavi. S obzirom da sam u svojih prvih 30 godina života bila prisiljena zaraditi sve što sam imala, bilo mi je teško darovati drugima nešto za šta sam ja radila, posebno kad se činilo da ti drugi nisu učinili ništa da sami sebi pomognu. Bilo mi je potrebno neko vreme da naučim razliku između moje ljudske ljubavi i Božje ljubavi koja je stavljena u mene. Milost se ne može zaraditi niti zaslužiti. U svom pismu Kološanima, Pavle ih je savetovao da se „obuku u ljubav” (vidi Kološanima 3:14). Sviđa mi se izraz „obući se”, jer znači učiniti nešto sa svrhom, namerno, neovisno o osećanjima. Naučila sam divnu životnu lekciju iz tog malog izraza.

Dok ovo pišem, već je sredina poslepodneva, a ja još sedim u pidžami. Dave me upravo nazvao, rekavši da želi doći i pokupiti me da bi otišli na automobilski sajam i manifestaciju „Mustang car show”. Što se mene tiče, uveravam te da će odlazak na tu manifestaciju biti čin ljubavi prema mom mužu. Trenutno mi uopšte nije do oblačenja i spremanja. Radije bih nastavila raditi što sam započela i ostala u pidžami – ali, otići ću tamo sa Daveom. Na isti način svi doživljavamo bezbrojne

mogućnosti u kojima imamo priliku da izaberemo da se „obučemo” u безусловnu ljubav.

Ako ne naučimo da živimo iznad svojih osećanja, nikad nećemo moći da volimo ljude Božjom ljubavlju, niti da pomognemo svetu u potrebi. Da li si spreman da se „obučeš” u milost? Ako se boriš sa osećanjima koji te sprečavaju da činiš ispravne stvari, zapitaj samog sebe: „Šta bi Isus učinio u ovoj situaciji?” Sigurna sam, da je Dave odustao od mene, ja ne bih bila osoba kakva sam danas. On je slušao svoje srce, a ne emocije, a na to ohrabrujem i tebe.

Ljubav ne odlazi tek tako

Voleti ljude ne znači i dozvoljavati im da nas iskorištavaju. To ne znači i davati im da se u životu „provuku”, a da ništa ne rade. Biblija kaže da Bog ispravlja i disciplinuje svakoga koga ljubi (vidi Jevrejima 12:6). Ispravljanje nije kažnjavanje, nego treniranje ispravnog ponašanja. Ponekad, taj trening zahteva zadržavanje (sprečavanje na neko vreme) blagoslovâ, ali Bog će uvek ispuniti naše osnovne potrebe kad Ga molimo za to. Biblija kaže da možemo upasti u različite kušnje i da, ako nam treba, mudrost možemo tražiti od Boga koji svima daje bez razlike i bez prebacivanja (vidi Jakovljeva 1:1-5). To je predivna misao!

Ovisniku o drogi neću kupiti novi auto, jer znam da bi ga najverovatnije prodao da kupi drogu, ali ga mogu nahraniti, dati mu priliku da se istušira i dati mu nadu za novi život. Mogu mu reći da ga Bog voli i da mu želi pomoći. Trebam se suzdržati od toga da ga osuđujem, jer ako ga budem osuđivala, neću moći da ga volim.

Često, kad nas ljudi povrede ili kad su nam naporni, želimo da nestanu iz naših životâ. Ali, šta ako Bog želi da sa njima izgradimo odnos? Nama je mnogo lakše da nekoga jednostavno „izbacimo” iz našeg života, ali to nije uvek i ono što Bog želi. Moramo naučiti kako ljubav stvarno izgleda u svakoj situaciji i primenjivati je, bez obzira kako naša osećanja reaguju na to.

Jedno od pitanja koja sebi često postavljam jeste: „Koliko dugo trebam podnositi ovu osobu?” To je pitanje na koje jedino tvoje srce može dati odgovor. Samo Bog razume celu situaciju sa obe strane i on će te voditi u tvojim odlukama, ako zaista želiš činiti Njegovu volju, a ne svoju. Svakako, zapamti i sledeće: pridruživanje revoluciji ljubavi znači biti spreman i voljan voleti druge, čak i kad to izgleda nemoguće.

Kad s ljudima razgovaram o безусловnoj ljubavi, uvek se pojavi pitanje: „Treba li da nastavim sa davanjem bez obzira šta ljudi rade?” Odgovor na to pitanje je: „Ne”. Pretpostavi da imaš člana porodice koji je većinu svog života imao problema sa drogom i alkoholom, a koji je uz to i vrlo neodgovoran. Porodica ulaže veoma mnogo vremena, novca i snage da mu pomogne, ali se on na kraju uvek vrati svojim starim navikama i stilu života. To je vrsta situacije u kojoj neprijatelj koristi slabost jednog člana porodice da ukrade snagu od onih koji ga vole i koji mu pokušavaju pomoći. Bez obzira koliko mi nekome želimo pomoći, ponekad se moramo suočiti sa činjenicom da se to ne može ostvariti, ako ta osoba ne želi da joj se pomogne. Vrlo često se dešava da, posle mnogo godina neprestanog pokušavanja da se pomogne, obično uz velike lične žrtve, porodica mora doneti odluku da više neće pokušavati pomagati osobi koja ne želi da se promeni. Takva odluka se ne može doneti brzo i lako, ali se često mora doneti.

Ponekad nas, kao hrišćane, u takvim situacijama optužuju da ne praktikujemo istinsku Hristovu ljubav. Od naših rođaka, koji se ne žele rešiti takvih ovisnosti, čujemo prigovore poput ovog: „Kako možete tvrditi da volite ljude kad ne želite pomoći ni svojim rođacima?” Iako je to teško, prava stvar za uraditi u takvoj situaciji je ostati čvrst i reći: „Ako se ikad stvarno budeš želeo suočiti sa svojim problemima i dobiti pravu pomoć, javi nam se”.

Ne bi trebali dozvoliti da naši voljeni u problemima budu gladni ili bolesni bez ikakve pomoći, ali isto tako ne smemo im dozvoliti da nam krađu mir ili da nas iskorištavaju. Voleti ljude ne znači činiti za njih i ono što bi oni trebali da čine za same sebe.

Milost pomaže onima koji ne zaslužuju pomoć, ali bezuslovna ljubav nije namenjena tome da dozvoljava ljudima da budu neodgovorni, dok mi „plaćamo račun”. Milost daje puno prilika. Bezuslovna ljubav nikad ne odustaje. Moli se i spremna je iskočiti iz senke da bi pomogla onda kad će to zaista doneti promenu.

Bog želi da Njegova ljubav teče kroz nas i u druge. Moramo naučiti da volimo sami sebe na jedan uravnotežen način, jer moramo voleti sebe da bi mogli ljubav dati i drugima. Moramo primiti Božju ljubav i dopustiti joj da nas isceli. Zapamti, mi ne možemo dati ono što ni sâmi nemamo. Ali, ne smemo tu stati! Bog nas isceljuje tako da mi možemo doneti iscelenje drugima. Bog želi da pređemo iz pozicije onih koji su bili spašavani u poziciju onih koji spašavaju druge. Ljudska ljubav pre ili kasnije dođe do svog kraja, ali hvala Bogu da to nije slučaj sa Njegovom ljubavlju. Bog nam obećava da nas Njegova ljubav nikad neće izneveriti!

POGLAVLJE
13

Ljubav ne pamti zlo

[Ljubav se] ne raduje [...] nepravdi, a raduje se istini;
sve podnosi, uvek veruje, svaku nadu čuva, sve snosi.

1. Korinćanima 13:6-7

Da li si dobar računovođa? Praviš li precizne, detaljne beleške negativnih stvari koje su ti drugi učinili? Dugi niz godina, svaki put kad bi se Dave i ja posvađali, ja bih posegla u svoje sećanje i počela iznositi i sve druge stvari koje mi je učinio, a koje sam smatrala negativnim. Podsećala sam ga na prošle greške, a on se čudio da se mnogih od njih uopšte i sećam, jer su se dogodile tako davno. Sećam se kad me jednom pitao: „Gde ti držiš sve te stvari?” Dok sam ja neke stvari zadržavala godinama, Dave je brzo opraštao i otpuštao ako je imao što protiv koga.

Više nego išta drugo, Bog želi da volimo jedni druge, ali je to nemoguće bez potpunog oprostjenja. Ne možemo iskreno voleti one na koje se ljutimo ili im nešto zameramo. Pavle je pišući Korinćanima rekao: „[Ljubav]...ne čini što ne valja, nije koristoljubiva, ne razdražuje se, nije zloslutna” (1. Korinćanima 13:5).

Veruj u najbolje

Ako želimo voleti ljude, moramo dozvoliti Bogu da preoblikuje način na koji razmišljamo o ljudima i o stvarima koje oni čine. Možemo verovati da će se dogoditi najgore i sumnjati u sve što drugi kažu ili učine, ali prava ljubav uvek veruje da će se desiti najbolje. Mi biramo šta ćemo misliti ili verovati. Koren velikog dela naših životnih problema leži u tome što ne kontrolišemo i ne disciplinujemo svoje misli. Ako izaberemo da nećemo disciplinovati svoje misli, automatski smo izabrali da ćemo verovati najgore o nekome i/ili biti sumnjičavi.

Prorok Jeremija je pitao ljude: „Dokle li ćeš misli ti pogane u sebi čuvati?” (vidi Jeremija 4:14). Misli, koje su oni birali da čuvaju u svojim umovima, su u Božjim očima bile pogane.

Kad izaberemo verovati u najbolje, tada otpuštamo od sebe sve što može naškoditi uspostavljanju dobrih međuljudskih odnosa. Uštedela sam mnogo energije, koju bih inače potrošila na ljutnju, jednostavno sebi govoreći: „Iako me ono što su rekli ili učinili povredilo, biram verovati da je njihovo srce bilo ispravno.” To si nastavljam govoriti sve dok mi se osećaji ljutnje ne razidu. Kažem stvari poput: „Ne verujem da su zaista shvatili kako su njihove aktivnosti uticale na mene. Ne verujem da bi namerno želeli da me povrede. Oni jednostavno ne razumeju kako zvuči kad ono kažu. Možda se danas ne osećaju

fizički dobro ili možda imaju neki lični problem zbog kojeg su neosetljivi na to kako se ponašaju.”

Iz iskustva znam da čuvanje sećanja na povrede i uvrede truje naše živote i uopšte ne menja osobu ili osobe koje su nas povredile. Mnogo puta izgubimo dan ljuteći se na nekoga ko uopšte ni ne zna da je učinio nešto što nam smeta. Ta osoba ili osobe uživaju u svom danu, a mi traćimo svoj dan.

Ako već želimo da čuvamo sećanja, zašto ne bi čuvali sećanja na dobre stvari koje su ljudi rekli ili učinili, radije nego na njihove greške?

Evo nekih primera čuvanja negativnih sećanja:

Dave stalno gleda sport, a zna da ja u tome ne uživam.

Kad pokušavam ispričati priču, Dave me ispravlja po pitanju nekih detalja.

Kad mi treba razumevanje, Dave mi pokušava dati savet.

U 42 godine našeg braka, mogu na prste jedne ruke nabrojati koliko mi je puta Dave poslao cveće.

Dave je planirao da ode sa svojim prijateljima na golf, a nije me čak ni pitao šta bih ja radila ili jesam li imala kakvih planova.

Evo nekih primera čuvanja pozitivnih sećanja:

Dave je uvek spreman da mi brzo oprostí kad se pogrešno odnosim prema njemu.

Dave mi daje potpunu slobodu da budem ono što jesam.

Dave pokupi stvari za sobom; on nije osoba koja za sobom ostavlja nered koji drugi moraju srediti.

Dave mi svakog dana kaže da me voli, često i više puta dnevno.

Dave mi daje komplimente u vezi moje odeće i izgleda.

Dave mi kupuje sve što želim, a što sebi možemo priuštiti.

Dave je uvek voljan da me odvede gde gde poželim.

Dave je vrlo stabilnog raspoloženja. Retko kad gundá.

Dave mnogo vodi računa o meni. Uz njega se osećam sigurnom.

Lako je primetiti da je pozitivni spisak duži nego negativni, i pretpostavljam da bi tako bilo kod većine ljudi kad bi odvojili nešto vremena da zapišu dobre stvari. Trebalo bi da tražimo i proslavljamo dobro u svetu i u ljudima, jer sa dobrom nadvladavamo zlo. Razmišljanje i govorenje o dobrom u ljudima će nas dovesti do toga da jedva primetimo stvari koje su nam ranije mnogo smetale i mučile nas.

Ne žalosti Svetog Duha

Svojom ljutnjom, neproštanjem, gorčinom i svadama mi možemo ožalostiti Svetog Duha. Biblija nas opominje da od sebe oteramo svaku zlovolju, zlobu i podlost svake vrste. Žalosti me pomisao da mogu ožalostiti Božjeg Svetog Duha. Kad se samo setim kako sam se nekad lako ljutila, znam da sam Ga time žalostila, a to ne želim da činim više nikad. Jedini način na koji mogu izbeći da se ponovo naljutim, je da vrlo „borbeno” otpuštam negativne osećaje prema drugima i to čim se pojave. Mi treba da budemo ljubazni, korisni, da pomažemo jedni drugima i da budemo spremni oprostiti jedni drugima kao što je i nama Bog oprostio u Hristu (vidi Efescima 4:30-32).

Naša ljutnja žalosti Duha Svetoga, ne samo zbog toga što Bog želi da volimo jedni druge nego i zato što On zna koliko to negativno utiče na nas, a On želi da uživamo u životu slobode. Trebali bi da sledimo Božji primer. On je spor na gnev, bogat milosrđem i brzo prašta. Naš gnev ne obezbeđuje pravednost u koju nas je Bog pozvao da živimo.

Kao što prava ljubav nema ništa s tim kako se mi osećamo, isto je i sa pravim oproštenjem. Oboje se temelji na odluci koju

donesemo, a ne na osećajima koje imamo. Naučila sam, ako izaberem oprostiti, da će se i moja osećanja na kraju složiti sa mojom odlukom. Opraštanje drugima me osposobljava da razgovaram s njima, a ne da ih izbacim iz svog života. Omogućava mi da molim za njih i da izgovaram blagoslove, a ne negativne i zle stvari. Previše pažnje mi posvećujemo svojim osećanjima. Umesto toga, trebalo bi da zapamtimo da su naša osećanja nestalna i prilično promenjiva. Ljubav je ono što se ne menja.

Imajte strpljenja jedni s drugima

Ako istinski volimo jedni druge, imaćemo strpljenja jedni sa drugima (vidi Efescima 4:1-2). Strpljenje ne znači praviti izgovor za nečije negativno ponašanje. Ako je nešto loše, onda je loše, a ignorisanje toga neće nikome pomoći. Ali, imati strpljenja jedan prema drugome znači da dozvoljavamo jedni drugima da budemo nesavršeni. Svojim rečima i stavom, tada šaljemo poruku drugima: „Neću te odbaciti zato što si to uradio. Neću odustati od tebe. Verujem u tebe i proći ćemo kroz ovo zajedno.”

Svojoj deci sam rekla, da iako se možda neću uvek slagati sa onim što rade, uvek ću pokušati da ih razumem i nikad neću prestati da ih volim. Želim da znaju da mogu računati na to da ću uvek biti konstanta u njihovom životu.

Bog zna sve o našim promašajima, a ipak mi smo i dalje Njegov izbor. On zna naše greške i pre nego što ih mi odradimo i Njegov stav prema nama je: „Dopustiću vam da budete nesavršeni!” On nam obećava da nas nikad neće ostaviti niti napustiti (vidi Jevrejima 13:5).

Dave me pušta da živim na miru, iako uopšte nisam savršena. Nikad na mene ne vrši pritisak u stilu: „Ako se ne

promeniš...!” Nikad se ne moram plašiti da će me odbaciti, jer sam nesavršena žena. Uvek ima stvari, kod svake osobe u našoj porodici i među našim najbližim prijateljima, za koje bi želeli da su drugačije, ali kad nekog stvarno volimo onda ga prihvatamo u celini. Prihvatamo i ono što je dobro i ono što nije tako dobro. Činjenica je da jednostavno nema savršenih ljudi. Ako očekujemo savršenstvo, onda se uvek otvaramo za razočarenje, pa čak i gorčinu. Strpljenje koje imamo jedni s drugima nam olakšava život i, što je još važnije, pokazuje našu poslušnost Bogu.

Kad ljudi urade nešto što ti jednostavno ne razumeš, umesto da ih pokušavaš shvatiti, reci samom sebi: „I oni su ljudi.” Isus je poznao prirodu ljudskih bića i zato se nije šokirao kad su učinili stvari za koje bi On želeo da ih nisu učinili. On je još uvek voleo Petra, iako je Petar porekao da Ga je ikad poznao. On je još uvek voleo svoje učenike, iako oni nisu bili spremni da ostanu budni i da mole sa Njim, u vreme Njegove agonije i patnje. Ono što ljudi rade neće nas sprečiti da ih volimo, ukoliko unapred shvatimo da neće biti savršeni i ako se, zbog te ljudske tendencije koju svi imamo, pripremimo da sa njima imamo strpljenja.

Ne samo da ne bi trebali da pamtimo šta su drugi učinili pogrešno, nego ne bi trebali da pamtimo ni ono za šta verujemo da smo mi učinili ispravno. Previsoko mišljenje o samome sebi izaziva nestrpljenje i nemilost prema drugima. Apostol Matej je naglasio da, kad činimo neko dobro delo, naša leva ruka ne bi trebala da zna šta radi desna (vidi Matej 6:3). Za mene to znači da ne bi trebala da meditiram nad onim što verujem da su moja dobra dela. Samo treba da se koncentrišem na pokazivanje ljubavi svakome koga sretnem. To je primarni fokus revolucionera ljubavi!

Ljubav oprašta greh

Apostol Petar je rekao da pre svega trebamo imati žarku ljubav jedni prema drugima, jer ljubav oprašta mnoge grehe (vidi 1. Petrova 4:8). Ljubav ne oprašta samo jedan greh; oprašta mnoge grehe. Božja ljubav prema nama ne samo da pokriva i oprašta naše grehe, već je i platila cenu da bi se oni potpuno izbrisali. Ljubav je snažno sredstvo za čišćenje. Želim da primetiš kako je Petar izjavio da ljubimo jedni druge – pre svega.

Pavle je imao istu poruku za Kološane. Tražio im je da se „obuku” u ljubav (vidi Kološanima 3:14). Iznova i iznova, u Bibliji nalazimo podsetnike da ljubimo jedni druge i da ne dozvolimo da nam se išta ispreči na tom putu.

Kad se Petar interesovao kod Isusa koliko puta treba da oprostí bratu, kad pogreši protiv njega, Isus mu je odgovorio da to treba učiniti do 77 puta, odnosno koliko god puta to bude bilo potrebno (vidi Matej 18:21-22). Petar je predložio sedam puta; često sam se pitala da li je on svome bratu oprostio već šest puta, pa se pita treba li još jednom učiniti taj napor. Ako želimo da se priključimo revoluciji ljubavi, treba da shvatimo kako ćemo morati mnogo da opraštamo. Ustvari, to će biti deo naše svakodnevice. Neke stvari, koje ćemo trebati da oprostimo, će možda biti male i jednostavne, ali ponekad će se pojaviti neka velika stvar koja će nas navesti da se zapitamo hoćemo li to ikad moći prevazići. Samo se seti da nam Bog nikad ne traži da učinimo nešto, a da nam nije dao sposobnost za to. Kad dozvolimo da Božja ljubav teče kroz nas, tada možemo oprostiti bilo kome i bilo šta.

Kroz pokrivanje tuđih greha bivamo blagosloveni, a kad ih otkrivamo, bivamo prokleti. Jedan od načina pokrivanja tuđeg greha je diskretno ćutanje o tome. Nemoj brzo govoriti drugima ono što znaš o tuđim gresima. Čuvaj tajne drugih ljudi ona-

ko kako bi želeo da oni čuvaju tvoje. U Bibliji imamo jednu situaciju kad se Noje napio i legao go u svoj šator. Jedan od njegovih sinova je otkrio njegovu golotinju, govoreći dvojici braće o tome, i zbog toga je od toga dana živeo pod prokletstvom. Dvojica sinova, kojima je bilo rečeno za očevu golotinju, su hodali unazad kroz šator, da ne bi videli očevu golotinju, a onda su pokrili oca ogrtačem. Biblija nam kaže da su njih dvojica bili blagosloveni (vidi Postanak 9:20-27). Nojeva golotinja je povezana sa njegovom greškom u prosuđivanju, s njegovim grehom. Kao što ova priča jasno pokazuje, treba da pokrivamo greške drugih, a ne da ih razotkrivamo.

Isus nam je dao uputstva kako da se ponašamo kad naš brat sagraši (vidi Matej 18:15-17). Rekao je da pre svega treba da odemo kod njega lično i da razgovaramo s njim o tome. Ako to ne bude donelo željene rezultate, treba da dovedemo sa sobom još jednog ili dvojicu, u nadi da će tada doći „k sebi” i pokajati se. Ako se budemo pridržavali tih jednostavnih uputstava, izbeći ćemo veliki deo problema. Ne mogu se ni setiti koliko puta su ljudi došli kod mene da bi rešili neke stvari koje su trebali rešiti privatno – stvari koje su između njih i osobe za koju smatraju da je pogrešila prema njima. Nemoj se plašiti suočavanja s nekim, ako stvarno osećaš da to trebaš učiniti. Ponekad, najbrži način da se oprost i leži u izlaganju problema i razgovoru o njemu. Skrivene uvrede su poput nelečenih infekcija. One tiho prelaze u lošije stanje, sve dok ne inficiraju celo područje, a onda obolimo. Ranu treba odmah očistiti, pre nego što bude prekasno.

Biblija nam iznosi priču o čoveku po imenu Josif, kojeg su braća prodala u ropstvo. Kad su, godinama kasnije, Josifova braća otkrila da je on živ i da odlučuje o dodeli hrane koja im je očajnički trebala, uplašili su se. Setili su se kako su se loše ponašali prema njemu. Setio se toga i Josif, ali je odlučio da to ne ot-

kriva više nikome. Razgovarao je s njima privatno i jednostavno im rekao da on nije Bog i da osveta ne pripada njemu, nego Bogu. Oprostio im je, ohrabrio ih je da se ne plaše i nastavio da se brine o njima i njihovim porodicama. Nije nikakvo čudo da je Josip bio snažan vođa koji je sticao naklonost ljudi gde god da se pojavio. Znao je snagu ljubavi i važnost potpunog oprostjenja!

Očisti sva svoja sećanja

Zašto se ne bi oslobodili svih sećanja o tome šta su nam drugi „dužni”, ili šta imamo protiv njih, i „napisali” na sva ta sećanja: „Potpuno plaćeno”? „Blažen čovek kome Gospod greh neuračuna” (Rimljanima 4:8). To ne znači da Bog ne vidi greh. To znači da ga, zbog ljubavi, neće „naplatiti” grešniku. Ljubav može priznati da je urađena pogrešna stvar i izbrisati je pre nego što se greh nastani u srcu. Ljubav ne pamti negativne stvari; na taj način gnev nema šanse za rast!

Neki od nas bi želeli da imaju bolju memoriju, ali iskreno, mi verovatno treba da postanemo bolji u zaboravljanju nekih stvari. Mislim da često zaboravljamo ono što bi trebali da upamtimo, a pamtimo ono što bi trebali da zaboravimo. U nekim stvarima smo veoma slični Bogu. Svakako, na samom vrhu spiska tih stvari su sposobnost da se oprost i sposobnost da se zaboravi. Neki ljudi kažu: „Oprostiću im, ali im nikad neću zaboraviti.” Ako se mi čvrsto držimo svog sećanja, realnost ove izjave je da mi nismo istinski oprostili. Možda ćeš me pitati kako možemo oprostiti stvari koje su nas povredile. Odgovor je da mi moramo *izabrati* da nećemo misliti o tome. Kad te stvari dođu u misli, moramo ih oterati i izabrati da razmišljamo o stvarima koje su nam korisne.

Čišćenje svih tvojih sećanja će proizvesti dobre rezultate. Oslobodiće te pritiska i poboljšati kvalitet tvog života. Obnoviće se bliskost između tebe i Boga. Umnožiće se tvoja radost i tvoj mir. Možda će čak i tvoje zdravlje napredovati, jer mirno srce donosi život telu (vidi Poslovice 14:30). Gnev gradi zidove, a ljubav mostove!

POGLAVLJE
14

Praktični načini pokazivanja ljubavi

Propovedaj evanđelje uvek, a kad je potrebno, i rečima.

Sv. Franjo Asiški

Ova knjiga je beskorisna, ako u njoj ne ponudim praktične načine kojima odmah možeš početi sa pokazivanjem ljubavi. Kao što sam već ranije istakla, ljubav nije teorija ili samo stvar govora, nego način delovanja. Kao revolucioneri ljubavi, mi bi stalno trebali da tražimo nove i bolje načine za donošenje ljubavi u ovaj svet.

Dozvoli mi da te podsetim, bez obzira na to šta imamo ili činimo, ako nemamo ljubavi onda smo ništa i nemamo ništa (vidi 1. Korinćanima 13:1-3). Za čovečanstvo je veoma bitno da počnemo revnije pokazivati ljubav. Ljudi danas očajnički žele znati da li Bog postoji ili ne, koja je svrha njihovog postojanja i zašto je svet tako pun zla, ako Bog zaista postoji. Ako

budu videli ljubav na delu, verujem da će to odgovoriti na njihova pitanja. Bog je ljubav i On zaista postoji, a glavni način na koji se otkriva je kroz svoj narod. Svet treba da vidi kvalitete ljubavi koja se živi. Ljudi treba da vide strpljivost, blagost, ne-sebičnost i spremnost na praštanje. Treba da vide ljude koji se žrtvuju da bi pomogli drugima koji su manje srećni.

Budi strpljiv

Prvi kvalitet ljubavi, koji je Pavle naveo u 1. Korinćanima 13, je strpljivost. Ljubav je strpljiva. Ona je spremna podneti i dugo trpljenje. Ostaje nepokolebljiva i dosledna i kad stvari ne idu u željenom pravcu.

Ja sam praktikovala strpljivost sa službenicima na različitim šalterima. Bilo je tu onih koji su spori, koji ne mogu naći cenu za stvari koje prodaju ili koji „legnu” na telefon pokušavajući da smire nekog pobesnelog korisnika dok ja tamo stojim i čekam da mi se pomogne. Na nekoliko mesta, službenici za šalterom su mi čak zahvalili što sam bila strpljiva. Sigurna sam da svašta pretrpe od frustriranih, nestrpljivih i neljubaznih korisnika i ja sam odlučila da neću povećavati taj problem – ja želim biti deo rešenja. Naravno, svi mi se žurimo i želimo da što pre budemo usluženi ali, shodno tome da ljubav „ne traži svoje”, mi moramo naučiti da stavimo pitanje kako se službenik oseća iznad toga kako se mi osećamo. Nedavno mi se jedna službenica u prodavnici izvinjavala što je bila tako spora. Odgovorila sam joj kako ništa što sam ja radila nije bilo tako važno da ne bih mogla sačekati. Videla sam da joj je laknulo i shvatila da sam joj upravo tada pokazala ljubav.

Biblija nas ohrabruje da budemo veoma strpljivi sa svima (vidi 1. Solunjanima 5:14). To nije dobro samo za naše sve-

dočanstvo pred drugim ljudima, već je dobro i za nas same. Što smo strpljiviji, manje smo pod stresom! Petar je rekao da nas Gospod strpljivo podnosi, jer ne želi da iko od nas propadne (vidi 2. Petrova 3:9). Iz istog razloga bi i mi trebali da budemo strpljivi jedni sa drugima, a posebno prema onima u svetu koji traže Boga.

Pavle je naglasio Timoteju da sluga Gospodnji mora biti sposoban učitelj, koji je ljubazan, voljan štošta pretrpeti, blag i strpljiv prema svima (vidi 2. Timoteju 2:24-25; u našem prevodu, na ovom mestu se ne pominje reč „strpljiv”, ali odgovara kontekstu; op. prev.). Mi ljude svakog dana poučavamo kroz ono što radimo. Poučavanje se ne odvija samo preko reči – dela su često delotvornija. Svi mi imamo određeni uticaj i moramo paziti kako ga koristimo. Ne doprinosi ni mojoj, a ni Isusovoj reputaciji, da nosim privezak sa Njegovim imenom, a istovremeno budem nestrpljiva i neljubazna prema službenicima na šalteru. Iskreno, u zadnjih 20 godina, takvih stvari sam se dovoljno nagledala da me zboleo stomak.

Ne bi trebalo da nosimo simbole naše hrišćanske vere, a da ne živimo u skladu sa njom. Dokaz mog odnosa s Bogom nije neki hrišćanski bedž ili ukras. Ne radi se o tome koliko sam biblijskih stihova upamtila ili koliko veliku zbirku hrišćanskih knjiga, CD-a i DVD-a imam. Dokaz mog hrišćanstva se vidi u plodovima ljubavi u mom životu.

Podstičem te da redovno moliš za sposobnost da sa dobrim raspoloženjem izdržiš šta god da te snađe. Veruj mi, desiće se stvari koje će imati kapacitet da te uznemire ali, ako budeš unapred pripremljen, moći ćeš da ostaneš miran dok se s tim stvarima suočavaš. Vidljiva stabilnost u našem raspoloženju i temperamentu je veoma važna. Previše ljudi na svetu „eksplodira” kad stvari ne idu onako kako su oni planirali. Iskreno,

verujem da je jedan od načina na koji možemo izvršiti priličan uticaj i to da budemo strpljivi kad stvari loše krenu.

Pre nekoliko sedmica, propovedala sam o strpljivosti i zahvalnosti bez obzira na okolnosti. U šest sedmica sam imala tri velike konferencije. S tom službom, u subotu ujutro, je završavao taj ciklus. Stvarno sam se radovala dolasku kući rano toga dana, nekom dobrom jelu, kratkoj kupovini u Daveovom društvu, vrućoj kupki, sladoledu i gledanju nekog dobrog filma. Možeš primetiti kako sam bila spremna da sebe nagradim za dobro odrađen naporan posao. Imala sam dobar plan za sebe!

Otišli smo na avion i, prema voznom redu, let do kuće je trebao da traje samo 35 minuta. Bila sam tako radosna... a onda je nešto krenulo naopako. Vrata aviona nisu mogla da se propisno zatvore, pa smo sedeli u avionu, skoro sat i po, čekajući da majstori poprave ta vrata. Čak se govorilo da taj avion, tog dana, neće ni poleteti i da bi možda trebalo iznajmiti automobile i odvesti se kući. Ne mogu ti opisati koliko mi je bilo teško da budem strpljiva. Veliki uspeh je bio i to što sam držala usta zatvorenim. Propovedala sam o strpljivosti, ali sam zaboravila da se pomolim da prođem „test”, ako budem „testirana”.

Da li si ikad doživeo da čuješ odličnu propoved, koja ti je zaista trebala, a onda odmah bio testiran po tom pitanju u stvarnom životu? Eh, trebao bi pokušati da propovedaš i vidiš kako ćeš tek onda brzo biti testiran! Jasno mi je da se ne osećamo uvek strpljivo, ali se možemo disciplinovati da budemo strpljivi. Ne mogu promeniti način na koji se nekad osećam, ali mogu kontrolisati kako se ponašam. A možeš i ti. Uveravam te da se uopšte nisam osećala strpljivo, dok sam sedela u avionu i čekala rasplet događaja, ali sam stalno u sebi molila: „O, Gospode, molim Te, pomози mi da ostanem mirna, da ne bih bila loše svedočanstvo za ono što sam upravo propo-

vedala.” Iako se stvari nisu razvijale baš onako kako sam ja to želela, Bog mi je pomogao i na kraju sam završila kod svoje kuće, sa dovoljno vremena da obavim sve stvari koje sam planirala.

Kad se nađeš u teškim situacijama, potruđi se da zadržiš svoj mir i videćeš da će se Bog pokrenuti u tvoju korist. Kad su se Izraelci nalazili između Crvenog mora i egipatske vojske, Mojsije je rekao: „Gospod će se boriti za vas, a vi mirujte!” (2. Mojsijeva 14:14).

Daj svoje vreme

Vreme je najvrednija „roba” koju većina od nas ima. Kad ljudi tražimo da nam poklone nešto svog vremena, moramo shvatiti da tražimo vredan dar, koji treba izuzetno da cenimo kad ga dobijemo. Ljudi mi često traže da im poklonim nešto svog vremena ali, nažalost, ne mogu ga svima dati. Kad bih i pokušala, ne samo da bih „pregorela”, nego ne bih imala vremena da dovršim ono što mi je Gospod dao da uradim za vreme svog života na zemlji.

Ne možemo svakome reći „da”, ali ne bi trebali ni svakome reći „ne”. Od srca ti preporučujem da ljudima pokloniš deo svoga vremena, jer je i to način da se pokaže ljubav. Nedavno sam govorila u jednoj crkvi u Tennessee-u, kao uslugu prijatelju, i dok sam tamo sedela, osetila sam da me Gospod podstiče da vratim dobrovoljni prilog koji su te večeri skupili za mene i da ga dam za pomoć siromašnima u njihovom gradu. Odmah sam shvatila da Bog želi da dam i svoje vreme i novac. Želeo je da iz toga ne dobijem ništa osim radosti davanja, što je bilo više nego dovoljno. Primitila sam da me Bog, svake godine, nekoliko puta testira na ovakav način i drago mi je da to radi, jer ni-

kad ne bih volela steći naviku da mislim kako, iz svega što činim za druge ljude, uvek moram nešto dobiti.

Priznajem da mi je teže dati svoje vreme, nego novac ili druge materijalne stvari. Gledano sa tačke na kojoj se sada nalazim, proživela sam bar dve trećine svog života i shvatam da ono vremena što mi je ostalo moram proživeti fokusirano i sa svrhom. Iako zbog nužnosti češće moram reći „ne”, kad god to mogu kažem „da”, jer znam da je moje vreme vredan dar ljubavi.

Kad dobiješ nečiju nepodeljenu pažnju, ta osoba ti iskazuje čast i pokazuje ljubav. Svaki put kad pitamo: „Možeš li mi nešto učiniti?”, mi tražimo najvredniju „stvar” koju neka osoba ima, jer tražimo deo njenog vremena.

Razmišljaj o svom vremenu. Potrudi se da njegov veliki deo uložiš u razvijanje intimnog odnosa sa Bogom, a potrudi se i da nešto od tog vremena daš Njegovim ljudima, kao demonstraciju Njegove ljubavi. Tommy Barnett, glavni pastor crkve „Phoenix First Assembly of God”, jedne od najbrže rastućih crkava u Americi, je rekao: „Život je nešto što stalno gubimo.” Zbog toga bi sve što radimo trebali da uzimamo za ozbiljno. Kad ljudi kažu da nemaju šta dati zaboravljaju da, dok smo živi, imamo nešto za dati – svoje vreme.

S obzirom da je vreme tako vredna „roba”, trebalo bi da ga koristimo mudro i sa svrhom. Ne dozvoljavaj ljudima da ti krađu vreme. Nemoj traćiti svoje vreme i nikad nemoj govoriti: „Pokušavam da ubijem nešto vremena.” Budi svestan svojih prioriteta i njima posveti svoje vreme. Bog i porodica bi trebali da budu na vrhu tvog spiska. Takođe, treba da odvojiš nešto vremena da se pobrineš za sebe. Da bi bio uravnotežen, treba da radiš, da se odmaraš i zabavljaš. Takođe, treba da daš i nešto svog vremena ljudima koji te trebaju.

Ako misliš da nemaš dovoljno vremena da postigneš sve što treba i da ga još daješ drugima, ohrabrujem te da uradiš ono što je Bog rekao Tommyju Barnettu da uradi. Rekao mu je da mu dro koristi svoje polusate (pola sata, 30 minuta; op. prev.). Pokazao mu je da ima nekoliko polusatnih praznina u toku dana. Pastor Barnett tvrdi, ako mu kažeš što radiš sa svojim polusatima, da ti može reći oko čega se vrti tvoj život. Šta radiš sa svojih pola sata koje svaki dan provedeš u automobilu, vozeći se na posao i nazad? Šta radiš sa svojih pola sata dok čekaš u bolničkoj ambulanti? Šta radiš dok pola sata čekaš svoje jelo u restoranu? Imaš li u tim polusatima vremena da nekome pokažeš ljubav? Da li bi mogao iskoristiti te minute da nekoga ohrabriš preko telefona ili pismom? Da li bi mogao moliti za nekoga? Upotrebi to vreme da kreativno razmišljaš o tome šta imaš da daš.

U svojim polusatima bi mogao da napišeš knjigu. Mogao bi da zadobiješ jednu dušu za Hrista. U pola sata možeš doneti neku veliku odluku. Pola sata može biti razlika između čiste i prljave kuće. Tvojih pola sata je važno, a verovatno ih imaš mnogo, samo ako počneš da ih tražiš. Želim li reći kako treba nešto da radiš svake sekunde u danu? Ne, ne kažem to. Ustvari, možeš odlučiti da uzmeš pola sata i odmoriš se. Ako tako uradiš, to je u redu, jer si barem svoje vreme iskoristio sa svrhom, a nisi ga protraćio ne radeći ništa.

Zapamti, svaki dan koji prođe je onaj koji ti se više nikad neće vratiti. Uloži ga u nešto; nemoj ga protraćiti.

Voli svojim mislima, rečima i stvarima koje imaš

Snaga misli Jedna žena je podelila ovu priču da bi pokazala snagu misli.

Za vreme Božića, premestila sam drvo smokve gore na sprat, u spavaću sobu, da bih napravila mesto za božićno drveće. To drvo smokve je imalo jednu malu granu, dole ispod svih ostalih grana, i na njoj desetak listova. Ta grana nije izgledala lepo; kvarila je oblik drveta.

Ujutro, kad bih se probudila, u staklu prozora bih ugledala odraz tog drveta i pomislila: „Ma, odrezaću tu granu!” Svaki put kad sam prolazila pored tog drveta, pomislila sam: „Ta grana ne izgleda dobro. Moraću da je se rešim.”

Vreme je prolazilo. Drvo smokve smo vratili nazad u dnevni boravak. Nastavila sam imati negativne misli svaki put kad sam ga spazila. Sve zajedno je trajalo oko mesec i po dana.

Jednog jutra, prolazeći pored tog drveta, primetila sam da je svaki list na onoj maloj grani požuteo. Nigde više, na celom drvetu nije bilo nijednog žutog lista. Začudila sam se i rekla svome mužu za to. On me pogledao i rekao: „Tako mi je drago da misliš *lepe* stvari o meni.”

Tog dana sam odrezala tu granu!

Uvek sam imala problematičan odnos sa svojom svekrvom. Naravno, nikad nisam smatrala da tu ima moje krivice. Bila sam tako slatka i draga. Odlučila sam da bi taj odnos bio vredan eksperimenta. Svaki put kad bih pomislila na svoju svekrvu, blagosiljala sam je.

Inače, ona me retko zvala telefonom i nije baš imala interesa da ćaska sa mnom. Ali, u zadnjih pet dana, nazvala me tri puta! To su bili kratki, ali prijateljski razgovori. Cele prošle godine me nije nazvala više od šest puta!

Ova žena je naručila seriju mojih učenja o snazi misli i izjavila: „Sad pazim šta mislim o drugim ljudima.”

Gajimo bezbroj misli o drugim ljudima, ali trebalo bi da to činimo sa većom odgovornošću. Verujem da misli deluju u području duha i da ih drugi ljudi osećaju, iako se ne mogu videti golim okom. Isto kao što su negativne misli one žene negativno uticale na drvo smokve, verujem da i mi svojim mislima možemo uticati na ljude.

Ono što mislimo o drugim ljudima ne utiče samo na njih, nego i na način na koji se mi ponašamo prema njima. Ako imam skrivene misli o nekoj osobi, koju ne volim, i u svom umu „preslišavam” sve greške i mane koje verujem da ona ima u svom životu, kad je sledeći put vidim, prema njoj ću se ponašati u skladu sa slikom koju sam oblikovala u svom umu.

Jednom sam bila u kupovini sa svojom kćerkom, koja je u to vreme bila tinejdžer. Tog dana je imala mnogo akni na licu i kosa joj je bila raščupana. Sećam se da sam svaki put, kad bih je pogledala, pomislila: „Danas baš i ne izgledaš nešto dobro.” Kako je dan odmicao, primetila sam da je bivala sve depresivnija, pa sam je pitala šta nije u redu. Odgovorila je: „Danas se osećam zaista ružnom.” Tog dana, Bog me naučio lekciju o snazi misli. Dobrim i pozitivnim mislima možemo pomoći ljudima, ali im možemo i naškoditi zlim i negativnim mislima.

Ohrabrujem te da odrediš jednu osobu dnevno, kao molitveni projekat, i da praktikuješ gajenje dobrih misli o njoj. Tokom dana, nekoliko puta razmišljaj o vrlinama te osobe, o svakoj njenoj dobroj osobini koje možeš da se setiš, o svakoj usluzi koju ti je ikad učinila i o svakom komplimentu koji bi mogao dati njenom spoljašnjem izgledu. Sledećeg dana, praktikuj to isto za neku drugu osobu, i nastavi da tako redaš važne ljude iz svog života, sve dok ti se ne oblikuje navika gajenja dobrih misli.

Voli ljude svojim mislima. Dok tako budeš radio, izgrađivaćeš ih i jačati njihov život.

Snaga reči Govorili smo o tome kako možemo koristiti reči da druge izgradimo, ohrabrimo i uzdignemo. Svi imamo mogućnost da koristimo reči u pokazivanju ljubavi prema drugima. Juče sam upoznala jednog agenta za prodaju nekretnina, damu koja ima prekrasne plave oči, što sam joj i rekla. Bilo joj je drago da to čuje i odmah se osećala bolje. A mene je „koštalo” samo jedan trenutak vremena i mrvicu truda. Upoznala sam još jednog agenta za nekretnine. Ona je bila izuzetno privlačna žena, pa sam joj rekla da je veoma lepa. Bilo joj je vrlo prijatno zbog mog komplimenta. Iskoristila sam svoje reči da izgradim dve osobe i to u vreme, i na mestu, uobičajene poslovne aktivnosti. Kao revolucioneri ljubavi, svakog dana moramo koristiti snagu reči, da bi pokazali ljubav i ohrabрили ljude oko nas.

Kad je moj muž juče došao kući sa igranja golfa, u roku od pet minuta mi je rekao da me voli, da izgledam lepo i da ceni moj trud kad je u pitanju briga oko kuće. Radila sam na ovoj knjizi oko sedam sati i bila sam spremna za predah. Njegove reči su došle u pravo vreme i pomogle su mi da se osećam voljenom i poštovanom. Sinoć smo bili na večeri sa svojim sinom, njegovom ženom i njihovom bebom. Rekla sam Nicol da je dobra supruga i majka. Malo pre toga, videla sam kako joj moj sin šapuće da je voli. Takve stvari bi trebalo da govorimo jedni drugima preko dana i da time nadahnjujemo jedni druge pouzdanjem.

U jeziku je snaga života i smrti. To je veoma snažna izjava. Mi imamo autoritet da govorimo život ili smrt drugima i sebi. Ono što govorimo drugima, uticaće i na naš život. Biblija kaže: „Smrt i život jesu u vlasti jezika, i ko ga miluje ješće od ploda njegova” (Poslovice 18:21).

Reči su poput kontejnera snage. Mogu nositi kreativnu ili destruktivnu snagu – ovisno o našem izboru. Pažljivo biraj reči i govori ih razborito. One prenose poruke koje mogu promeniti život. Svojim rečima izgrađujemo ili rušimo sliku koju ljudi imaju o sebi. Rečima možemo uništiti nečiju reputaciju, zato pazi šta govoriš o drugim ljudima. Nemoj trovati stav jedne osobe prema drugoj.

Zamisli da svoje reči držiš u skladištu. Svako jutro ideš tamo i pregledavaš police, birajući reči koje ćeš tog dana uzeti sa sobom dok ideš u svet. Verovatno već znaš neke od ljudi s kojima ćeš se tog dana videti, pa unapred možeš izabrati reči koje će im pomoći da se osećaju voljeno i dati im samopouzdanje. Uzmi sa sobom reči za svakog koga ćeš tog dana sresti i u svom srcu se pripremi da svima budeš blagoslov kroz ono što ćeš im reći.

Svakog dana želim videti koliko ljudi mogu da podignem svojim rečima. U životu sam protraćila previše reči, govoreći beskorisne stvari koje ili nisu učinile ništa ili su učinile da se ljudi osećaju loše zbog njih. Žao mi je zbog toga i zato sad koristim svoje reči da ispravim štetu koju sam napravila u prošlosti.

Jezik je maleni ud ali, ako nismo pažljivi, može izazvati destruktivne požare. Kralj David je redovno molio za svoje reči. Rekao je: „Paziću na puteve svoje, da ne zgrešim ja jezikom svojim” (Psalam 39:2). Molio je da reči njegovih usta i razmišljanje njegovog srca budu prihvatljiviji i ugodni Bogu (vidi Psalam 19:15). Jasno je poznavao snagu jezika i shvatao da treba Božju pomoć da bi ostao na ispravnom putu. U tome bi trebalo da sledimo Davidov primer.

Snaga imetka Svi mi nešto posedujemo, odnosno imamo neki imetak. Neki imaju više od drugih, ali svi imamo nešto što možemo iskoristiti kao opipljivi blagoslov za druge. Misli i reči

su predivne i pomažu nam da pokažemo ljubav, ali i imetak i materijalna dobra čine tu istu stvar. Za neke ljude, to je veoma važno.

Ako imamo dve haljine, Biblija kaže da ih trebamo podeliti s onim koji nema nijednu, a taj isti princip primenjuje se i za hranu (vidi Luka 3:10-11). Rana hrišćanska crkva, koju vidimo u knjizi Dela apostolskih, je bila zadivljujuće snažna i svakodnevno je rasla. Sve vrste natprirodnih znakova i čudesa, među njima, su bile normalne. Sila Božja je bila s njima, a oni su jedni drugima pokazivali ljubav svim svojim srcem, umom, snagom i imetkom. „Mnoštvo koje beše primilo veru beše jednog srca i jedne duše. Niko ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve bejaše zajedničko” (Dela apostolska 4:32).

Da li smo mi vlasnici ili korisnici? Sve što imamo je došlo od Boga i sve pripada Njemu. Mi smo samo korisnici Njegovog vlasništva. Prečesto se previše vežemo za stvari. Trebali bi da budemo slabo vezani za njih tako da nam, ako Bogu negde zatrebaju, ne bude teško da ih pustimo. Stalno treba da se podsećamo da imetak nema večnu vrednost. Ono što će ostati je ono što smo uradili za druge. Pavle je rekao Korinćanima da njihovi darovi za siromašne imaju večnu vrednost (vidi 2. Korinćanima 9:9).

Bog želi da uživamo u svom imetku, ali ne želi da naš imetak poseduje nas. Verovatno se redovno moramo pitati: „Posedujem li ja svoj imetak ili moj imetak poseduje mene?” Možeš li sa radošću koristiti ono što imaš da blagosloviš ljude ili ti je teško da se „rastaješ” od nekih stvari...pa i onih koje ne koristiš?

Veoma često dobijem parfem na poklon i, s obzirom da mi je nedavno bio rođendan, polica za kozmetiku mi je puna bočica sa parfemom. Jednog dana sam osetila podsticaj da bla-

goslovim prijateljicu, koja mi je učinila uslugu, i setila se da ona mnogo voli parfem koji i ja obično koristim. Imala sam novu bočicu tog parfema i, naravno, on je bio najskuplji na mojoj polici. Morala sam obaviti jedan kratak razgovor sa samom sobom, ali sam posle nekoliko minuta bila u stanju da ga uzmem sa police, stavim u kesicu za poklone i dam joj ga u ruke. Taj poklon ju je mnogo obradovao, a mene je koštao jedne stvari bez koje mogu živeti.

Molim te, počni koristiti svoj imetak tako da ljudima pokažeš svoju ljubav na opipljive načine. Pokloni su predivan način za pokazivanje ljubav. Na primer, jednom prilikom mi je prijateljica rekla da će moj rođendanski poklon kasniti, jer još nije gotov. Kad sam ga konačno primila, bila sam izenađena, jer je to bio rukom naslikan portret mog psa, nešto što sam mogla gledati i u tome uživati mnogo godina. Blagoslovena sam tom slikom, ali sam još više blagoslovena trudom koji je uložila da bi je dovršila za mene.

Svaki dar je dobar i, koliko god češće možeš, uloži trud da nekome pokloniš nešto što znaš da zaista želi. Već i sâma činjenica da ih slušaš dovoljno dugo, da znaš šta vole i žele, mnoge će ljude neizmerno blagosloviti. Jedna moja prijateljica je imala omiljenog psa, koji je uginuo dok je još bio štene. Bila je mnogo tužna, a sebi nije mogla priuštiti drugog psa. Ja sam bila u mogućnosti, pa sam je iznenadila tako što sam joj nabavila drugo štene. Ako Ga zamolimo, Bog će nas osposobiti da ljudima možemo pokazati ljubav i na takve, materijalne načine. Ako nismo previše vezani na stvari i ako tražimo prilike za darovanje nekoga, Bog će nam uvek osigurati da imamo dovoljno za sebe i još mnogo za davanje drugima.

Ponekad se upustim u ono što ja zovem „neobuzdano davanje”. Imam želju da budem blagoslov i želim da koristim svoj imetak kao opipljiv način pokazivanja ljubavi, pa krenem kroz

kuću, kroz ladice, kroz svoju kozmetiku i nakit, da pronađem stvari koje mogu pokloniti. Uvek nešto pronađem. Neverovatno je koliko budem kušana da zadržim neke stvari, čak iako ih ne koristim već dve ili tri godine. Mi jednostavno volimo imati stvari! Koliko je samo bolje koristiti svoj imetak da budemo nekome na blagoslov i pomognemo nekome da se oseća voljeno i cenjeno.

Ako ti je teško da pronađeš nešto što možeš darovati, zamoli Boga da ti pomogne i brzo ćeš otkriti da imaš celo bogatstvo stvari koje se mogu upotrebiti da se nekome pokaže ljubav. Dok ono što imamo koristimo u dobre svrhe, Božja ljubav će nam dodavati ono što je nama potrebno, jer smo se pokazali kao dobri korisnici Božjeg vlasništva.

Znate da koji malo seje, malo će i požnjeti,
a koji obilno seje, obilno će i požnjeti.
Svaki neka priloži po volji svoga srca,
a ne sa žalošću ili od nevolje,
jer Bog ljubi onoga koji rado daje.

2. Korinćanima 9:6-7

Dok budeš ležao na svojoj smrtnoj postelji, nećeš tražiti da ti donesu izveštaj o stanju tvog bankovnog računa ili spisak svega što imaš. Želećeš da budeš okružen porodicom i prijateljima koji te vole. Već sada počni da gradiš te odnose, koristeći sve što imaš na raspolaganju da bi ljudima pokazao ljubav.

REVOLUCIONER LJUBAVI

Pastor Tommy Barnett

Revolucija = 1. delovanje nebeskog tela koje kruži po svojoj orbiti; 2. ciklus, 3. rotacija; 4. iznenadna, radikalna ili potpuna promena; posebno: zbacivanje jedne vlasti i njeno zamenjivanje drugom.

Bilo koja ili sve ove definicije revolucije, koje nalazimo u rečniku, mogu da se primene na tvoj lični poziv da postaneš deo revolucije ljubavi, koju Bog širi po svetu.

Rečnik definiše revolucionera kao osobu koja je uključena u revoluciju, odnosno kao pristalicu ili branioca revolucionarnih doktrina. Revolucija ljubavi je zaista revolucionarna doktrina, jer svet posmatra ljubav kao nešto što se mora dobiti i imati, dok Isus pokušava da revolucionarno okrene naše mišljenje i delovanje ka definiciji ljubavi kao nečeg što teče kroz nas i što moramo proslediti dalje.

Dakle, pozvan si da učestvuješ u jedinstvenom krugu ljubavi! To je krug koji se stalno širi, a njegovo središte i opseg sadrže jedan cilj: voleti i ohrabrivati ljude da slede Isusa Hrista, dok se trudimo da celi svet dovedemo u Božju porodicu.

Ovaj radikalni krug ljubavi i ohrabrenja uključuje beskućnike, žrtve prirodnih i ljudskim uticajem izazvanih katastrofa, žrtve zlostavljanja, žene koje su na različite načine povezane sa abortusom, nezaposlene i mnoštvo drugih, čije su povrede tako brojne da ih je nemoguće sve nabrojiti! U prošlosti, crkve su prečesto takve ljude smatrale „smećem” društva, ali mi ih gledamo kao buduće riznice Božjeg kraljevstva.

U svojoj suštini, revolucija ljubavi je jednostavna: počinje sa svakim od nas, šireći svoj krug ljubavi, da bi uključila sve one oko nas koji su povređeni. Tokom mnogo godina, crkve su naglašavale programe za dovođenje novih ljudi u crkvu. Programi su u ogromnom broju dolazili i odlazili, ali su bili nedelotvorni kad je u pitanju povećanje broja vernika. Suprotno tome, područja uticaja crkve su se često smanjivala. Naglašavanje programa iznad ljudi nije ostvarilo Isusov izazov. On je rekao da moramo voleti jedni druge.

Izazov revolucije

Ciklus, krug ili revolucija življenja kao što je bio Isusov život, za druge ljude je izazov koji je apostol Pavle stavio pred nas: „Ugledajte se, dakle, na Boga, kao ljubljena deca, i živite u ljubavi, po primeru Hrista, koji nas je ljubio i predao se za nas u prinos i žrtvu Bogu na ugodan miris” (Efescima 5:1-2).

Ovo je poziv revolucije ljubavi: živeti u ljubavi, a ne samo odlučiti da voliš. Mnogi ljudi znaju da je ispravno voleti, ali kako se time širi krug ljubavi? To se dešava u svakodnevnom življenju.

Svi mi imamo svoj krug uticaja i svi pripadamo nekom krugu. Većina od nas uživa u krugu prijatelja. Koliko je velik tvoj krug? Koliko je uključiv ili isključiv? Sreo sam mnogo dobronamernih ljudi za koje se čini da nisu svesni koliko je malen krug koji imaju. Ako živimo Hristov mentalitet i ako je u nama Hristov um, onda svaki naš krug mora uključiti svakoga, a nijedan naš krug ne sme isključiti nikoga.

Primetio sam kako sam često svoju mržnju prema grehu usmeravao na grešnika. Naučio sam da je Bog za mene namenio da mrzim greh, ali da volim grešnika. Ponekad, naš stav prema grehu može biti poput susreta sa opasnom zmi-

jom zvečarkom koja napada dete. Zmija je sklopčana i spremna za napad. Mi mrzimo zmiju, ali volimo dete i želimo da ga spasimo od smrtonosnih zuba.

Prisiljeni smo da upozoravamo ljude na posledice greha, ali moramo delovati i sa Božjim saosećanjem da uključimo grešnike u svoj krug ljubavi. Uz to, mnogi grešnici su svesni negativnih rezultata svojih pogrešnih odluka u životu. Oni ne trebaju nekoga da im dođe i da ih osuđuje. Mnogi od njih već doživljavaju muku zbog uverenja da ih crkva, pa onda ni Bog, ne bi prihvatili zbog njihovog načina života, ovisnosti, nevernosti i drugih velikih grešaka.

Ljudi iz vodstva drugih crkava nas često pitaju zašto naša crkva u Phoenixu i naš „Dream Center“, u Los Angelesu, namerno rade sa grupacijama ljudi koji su na margini. Ti ljudi su doneli pogrešne odluke. A ja nikad nisam sumnjao da je Bog za svakog od nas namenio da budemo u Njegovom krugu ljubavi.

Ako smo mi ono što kažemo da jesmo – istinski odraz Isusa Hrista – onda niko ne može biti isključen. To uključuje i ljude drugačijih doktrina, denominacija i iskustava. Moramo biti oni koji ohrabruju, glasnici nade koji ljude upućuju na bezuslovnu Božju ljubav i koji postaju dokazom te iste ljubavi prema ljudima.

Ja nisam odgovoran za one koji mene isključe ili uključe. Ja sam odgovoran za sebe i za onoga koga sam ja isključio. Vi-seći na krstu, Isus je rekao: „Oče, oprostí im, jer ne znaju šta čine!” (Luka 23:34). Njegov krug je uključivao i one koji su Ga raspeli. Čak su i Njegovi kritičari, koji su ga pljuvali i nudili Mu sirće kad je tražio vodu, bili uključeni u Njegov krug ljubavi.

Naš krug postoji da bi uključio čak i one koji su nas povredili. Naučio sam da nikad ne treba da se borim protiv ljudi u

svom krugu. Nema bitke. Dok god uključujem sve u svoj krug ljubavi, siguran sam. Tada neću biti povređen.

Ne možeš imati previše prijatelja, ali ako imaš neprijatelja, srećeš ga gde god da ideš. Ono što mrziš, time si vezan. Prihvatajući svakog, ti počinješ shvatati suštinu Božje ljubavi. Ko je izvan tvog kruga ljubavi, taj može da te povredi, ali ko god je u tvom krugu ljubavi, neće te povrediti.

Standard revolucije ljubavi je univerzalan. Ljubav isceljuje! Ljubav obnavlja! Ljubav rasvetljava! Ljubav podiže! Što moj krug ljubavi postaje veći, to sam ja srećniji i mogu pokazati više Božje ljubavi drugima.

Revolucija ljubavi na delu

Kad smo tek otvorili „Dream Center”, u Los Angelesu, namerano smo otišli u područje grada koje su vlasti, crkve, pa i policija smatrali beznadežnim. S obzirom da smo mi povećali svoj krug ljubavi (uključivši članove bandi, beskućnike, prostitutke, okorele kriminalce i odbačene mlade ljude), on se raširio do te mere da naši „Dream Center”-i danas širom sveta dosežu marginalizovane grupacije ljudi, pokazujući Hristovu ljubav kroz služenje ljudima.

Svake sedmice, stotine volontera iz naše organizacije „Los Angeles Dream Center’s Adopt-a-Block outreach” (što je jedan od stotinâ aspekata na koje se revolucija ljubavi odvija u našem „Dream Center”-u) idu u svoja susedstva i jednostavno služe svojim susedima čisteći njihova dvorišta, prefarbavajući grafite i služeći im na razne druge načine. To je služenje ljudima koje ne poznajemo, sa ciljem da im pokažemo Hristovu ljubav.

U vreme kad su se kriminal i društvena degradacija povećali u celom Los Angelesu, u susedstvu pored naše crkve

„Dream Center” je zabeležen pad stope kriminala od 70%, a mnoštvo ljudi je došlo i do vere u Hrista. Okrug „Rampart”, koji je nekad bio poznat po korupciji, kriminalu i grehu, sad je svetli primer ljudi koji žive Hristovu ljubav. To je revolucija ljubavi!

Opraštanje i davanje

Da li ti je oprošteno? Onda praštaj i ti drugima. Ljubav je za praštanje i ljubav je za davanje. Davanje ljubavi je jedna od najtežih stvari za uraditi. Na različite načine, to je puno teže od davanja novca, jer ljubav mora doći iz otvorenog srca. To se ne može odraditi kao neka hladna poslovna transakcija.

Mnogi od nas imaju pogrešno shvatanje ljubavi. Mislimo da je to nešto što možemo primiti i posedovati, poput nekog poklona. Ali, to nije ljubav.

Ljubav nije nešto što poseduješ, već nešto što samo možeš dati. Niko od nas ne poseduje ljubav – mi je koristimo. Biblijska reč za ljubav je izražena u aktivu, što znači da ljubav koja se ne daruje, uopšte i nije ljubav.

Da li si ikad sreo nekog kome uvek treba ljubavi, a nikad je nema dovoljno? Što se više ljudi usredsrede na ljubav, za koju misle da je zaslužuju, čini se da je sve manje imaju. Toliko su usmereni na svoj nedostatak, da im njihova „zaliha” nikad nije dovoljna.

Kad pomažemo povređenim ljudima, stalno srećemo one koji nam govore da samo žele da ih neko voli. Otkrio sam da je istina upravo suprotna. Nama nije toliko potreban neko ko će nas voleti, koliko nam treba neko koga ćemo mi voleti.

Kad volimo bezuslovno, neki muškarac ili žena nas nikad ne mogu zarobiti. Ali, kad tražimo da nas neko voli mi postajemo robovi te osobe i, usled nedostatka njene ljubavi prema nama, lako bivamo zarobljeni.

Važnije je davati, nego primati

Verujem da je ljudima važnije da pokazuju ljubav, nego da je primaju. Kad pokažeš ljubav, otvori se nebeska „slavina” iz koje Bog neprestano izliva ljubav na nas. Što više ljubavi pokazuješ, to je više imaš i lakše ti je da ostaviš „slavinu” i pustiš da ljubav teče i drugima.

Količina ljubavi koju imaš je direktno povezana s tim koliko ljubavi daješ. To je paradoks, ali je istina. Jedini način da dobiješ mnogo ljubavi jeste da je daš dalje.

Jedini način da dobiješ mnogo ljubavi
jeste da je daš dalje.

Ako neprestano daješ ljubav drugima, uvek si usmeren na ono što imaš za dati i ta „zaliha” ili „obezbeđenost” će ti rasti. Čak i ako ti niko ne uzvрати ljubav, imaćeš beskrajnu obezbeđenost ljubavlju kroz Isusa i tvoj će život biti pun ljubavi.

Kad sam bio mlad, manje sam voleo ljude nego što ih sad volim. Ali, onda sam pokušao davati ljubav drugima i moja se „zaliha” povećavala. Dok god koristim ljubav koju mi je dao, Bog nastavlja da mi daje dublju ljubav.

Kao mladić, nisam baš voleo malu decu. Samo sam ih uvažavao. Ali, jednog dana sam odlučio da ću ih voleti. Danas, moje srce se preliva ljubavlju prema maloj deci. Sad mogu reći da ih istinski volim i uživam u njima, a volim i da ih blagosiljam.

Sad zaista uživam u životu, ali kad sam bio mladi propovednik nije mi bilo ni blizu tako lepo. Sad sam 20 puta radosniji nego pre 20 godina. Mogao sam da biram, hoću li biti turoman ili radostan, i ja sam izabrao da budem radostan. Otkad sam odlučio da radost dajem drugima, otkrio sam da imam sve više radosti.

Deo revolucije ljubavi, koja dolazi u telo Hristovo, obuhvata pomaganje ljudima da shvate kako je zadobijanje ljubavi pogrešan put. Svojim primerom moramo pomoći ljudima da shvate da za „imati” ljubav nije potrebno traženje već davanje ljubavi.

Prava ljubav ne dolazi od neke ljudske osobe; ona dolazi od Boga. Čak i moja ljubav prema mojoj ženi je čista, jer sam pronašao princip. Naučili smo da je blagoslovenije davati ljubav nego je primati, i kad muž i žena aktivno daju ljubav jedno drugome, oni će imati divan brak.

Kad telo Hristovo nauči da aktivno daje ljubav izgubljenom i umirućem svetu, mi ćemo proširiti svoj krug ljubavi i uticaja i time unaprediti društvo u kojem živimo.

Da li si spreman za revoluciju? Sledi nekoliko predloga kako možeš živeti Hristovu ljubav, u svojoj verziji revolucije ljubavi.

1. Govori ljubav.

Postani „vodopad ljubavi” i uvek izlivaj ljubav prema drugim ljudima. Neki ljudi kažu: „Ja nisam takav tip osobe.” Kad bi svaki vernik više govorio „volim te”, to bi redefinisalo međuljudske odnose u svetu. Pokušaj. Ako ljudima kažeš da ih voliš, biće ti uzvraćeno. Kad iz srca kažeš: „Volim te”, to te ojača u Hristovoj ljubavi.

2. Zapisuj ljubav.

U kompjuteru imam jedan dokument (file) pod imenom „Volim te” i u njemu čuvam lepa pisma koja dobijem. Ta pisma mi mnogo znače. Tvoja jednostavna reč ohrabrenja nekom može mnogo značiti. Kad svoju ljubav zapišeš, činiš je dugovečnijom. To nekom čak može spasiti i život, ako osoba upadne u stanje teškog očaja. Pisanje poruke Božje ljubavi nekog

može ohrabriti, tebe (kao autora) može još više nadahnuti i, u svakom slučaju, povećava svesnost o Božjoj ljubavi.

3. Rizikuj čineći nečuvena dela ljubavi.

Kad, u iskazivanju Hristove ljubavi, odemo iza ili iznad onog što ljudi mogu očekivati od nas, rezultati tog delovanja se uvišestručuju. Da bi se uradilo malo više, ponekad je potrebno preuzeti mali rizik – ali, to je deo revolucije ljubavi. Zapitaj se: „Mogu li uraditi malo više od onog što trenutno radim iz ljubavi prema drugima?” Uradi nešto što će se pamtiti. Revolucioni uvek čine izvanredne stvari. Učini jedan običan dan neobičnim, tako što ćeš pustiti da tvoja ljubav na jedan neobičan način iskaže Božju ljubav.

4. Ljubav traži voljnost i za radovanje i za plakanje.

Često se ljubav iskazuje upravo onim ljudima koji nisu u situaciji da slave. Deljenje nečije tuge i prolaženje zajedno kroz teške trenutke, polažu duboke temelje ljubavi i poverenja. Isus je išao i na venčanja i na sahrane. U svim tim situacijama, On je znao šta ljudima treba. Božju ljubav moramo deliti u svim okolnostima.

5. Nauči voleti različite ljude na različite načine.

Ljudi na različite načine primaju i daju ljubav, zato moramo naučiti da volimo ljude na različite načine. Izuzetno je važno da svako od nas nauči kako dati i primiti ljubav u odnosu sa ljudima koji su nam bliski. Veoma je važno naučiti i kako davati ljubav onima koji su u svetu oko nas, a posebno onima koji možda ne primaju ljubav ni od koga. Proučavaj ljude i Božju reč, gledaj kao je Isus voleo ljude i naučićeš da pokazuješ lju-

bav različitim ljudima na različite načine. Usled toga, svi će se osećati odlično, a to će doneti i slavu Bogu.

Želiš biti revolucioner?

Dakle, da li ćeš se danas ponašati kao revolucioner? Da li ćeš, od danas pa nadalje, svakog dana svog života imati dokaze da si deo revolucije ljubavi? Po čemu će te zapamtiti? Po šaljivosti? Inteligenciji? Na kraju, jedino će vredeti ljubav. Ljubav je ona koja nam daje večnu vrednost. Svako želi da ga prepoznaju kao duhovno biće, stvoreno na sliku Božju, a ljubav je jedini put do toga.

Voli kao da je tvoja ljubav neograničena - i otkrićeš da jeste! Možda nećeš voleti nekoga kad ga prvi put sretnješ, ali ako mu daš onoliko ljubavi koliko imaš, tvoj će se „magacin” povećati i napuniti.

Izazivam te da budeš osoba koja ima najviše ljubavi od svih koje znaš, i mogu ti unapred reći da, ako uvek budeš pokazivao ljubav, tvoja „zaliha” neće nikad presušiti.

I? Šta kažeš? Upiši se u vojsku, koju Bog danas podiže, i vidimo se u revoluciji ljubavi!

POGLAVLJE

15

Trebamo li probuđenje ili revoluciju?

Svako želi da promeni svet,
ali niko ne želi promeniti sebe.

Lav Tolstoj

Kad je nešto oživljeno ili probuđeno, nešto staro se ponovo donosi u život, nečemu se posvećuje obnovljena pažnja. Kad društvo doživljava obnovljeni verski interes, to se zove probuđenje (eng. revival). Rečnik, „Merrian-Webster’s Collegiate Dictionary”, reč „probuđenje” definiše kao „jedan često veoma emocionalan evangelizatorski sastanak ili serija sastanaka”. Celog svog hrišćanskog života, slušala sam kako ljudi govore o probuđenju ili mole za njega. Ali, više nisam tako sigurna da je probuđenje ono što nam treba. Smatram da nam treba nešto mnogo radikalnije. Smatram da nam treba revolucija. Webste-

rov rečnik definiše reč „revolucija” kao „iznenadna, radikalna i potpuna promena”.

Nekako nam je udobnije da ponovo „oblačimo” staro, nego da glasamo za radikalnu promenu. Ali, da li su prošla probuđenja transformisala crkvu i svet? U svoje vreme, svakako su bila korisna. Ali, šta nam je sad potrebno u crkvi, da bi mogli biti delotvorniji u svetu? Šta bi nas to „ponelo” da budemo svetlo kakvo nas je Hrist pozvao da budemo?

U svojoj knjizi „The Barbarian Way” [„Varvarski način”], Erwin McManus piše: „Ostavimo hladnorazumsko hrišćanstvo i vratimo se snažnoj, sirovoj i drevnoj veri, koja bira revoluciju umesto kompromisa, opasnost umesto sigurnosti i strast umesto mlake i razvodnjene religije.” Hrista je Njegova strast odvela na krst. Hoće li nas naša strast podstaći da žrtvuemo neke od svojih starih načina, da bi sledeća generacija mogla doživeti preobražavajuću snagu revolucije ljubavi?

Isus je bio revolucioner i svakako nije branio tradiciju. Došao je da donese promenu i to je naljutilo religiozne ljude Njegovog vremena. Bog se nikad ne menja, ali On menja druge. Shvatila sam da On voli kreativnost i nove stvari.

Neke crkve uopšte ne žele razmotriti ni promenu nečeg tako jednostavnog kao što je stil crkvene muzike. Oni će pevati himne i svirati na orguljama dokle god postoje. Ignorišu činjenicu da se njihove zajednice smanjuju i da uopšte nemaju uticaja na društvo. Treba malo da pogledaju nedeljom ujutro i da se zapitaju zašto je svako u crkvenoj zgradi srednjih godina ili stariji. Gde su mladi ljudi? Gde je entuzijizam? Gde je život?

Pre nekoliko godina, primetili smo da nam na konferencije, koje održavamo po celoj Americi, dolazi sve manji broj ljudi, kao i da su skoro svi oni ljudi srednjih godina ili stariji. Naš sin, koji je u to vreme imao 24 godine, je počeo da nas ohrabruje da napravimo neke radikalne promene u stilu muzike, u

rasveti, ukrašavanju i u našem stilu oblačenja. Rekao je kako njegova generacija očajnički treba da bude dosegnuta evanđeljem, ali ih je odbila staromodna religija koja je imala reputaciju da je dosadna i puna legalizma. Oko godinu dana, Dave i ja smo se tome snažno protivili. Govorili smo ono što kaže većina ljudi kad ne želi da se menja: „Bog se ne menja.” Takođe, osećali smo da je ono što smo do tada radili dobro funkcionisalo. Zašto bi to menjali? Tu je bilo mnogo ponosa, a i bilo je teško pustiti dvadesetčetvorogodišnjaka, koji je upravo počeo da radi s nama, da nam govori kako bi trebalo da radimo. Ali, krajem te godine, počeli smo slušati druge mlade ljude i shvatili smo da ne treba da obožavamo metode. Naša poruka se neće promeniti, ali omot u kojem ona dolazi je trebalo promeniti.

Svet se menja, ljudi se menjaju. Nove generacije razmišljaju drugačije nego prošle i mi treba da mislimo o tome kako da ih dosegnemo. Želela sam da vidim mlade ljude na svojim konferencijama, ali nisam bila voljna da osiguram nešto što bi ih zanimalo. Nisam bila voljna da ih susretнем tamo gde su oni. Ali, malo po malo, naša srca su se otvarala za nove stvari i na kraju smo imali odlične rezultate. Ne samo da nismo izgubili ljude koje smo imali, nego su došli i novi, od kojih su mnogi bili mladi i puni entuzijazma. Ako imamo mudrost starije generacije i entuzijazmom ispunjenu kreativnost mlađe generacije, onda imamo najbolje od oba „sveta”.

Jednog dana, u svojoj kancelariji sam imala poslovni sastanak sa ljudima iz svog tima vođa. Naš sin, koji je stalno „navijao” za promenu, izneo je svoju ideju o nečemu i ja se nisam složila s njim. On je nastavio da insistira na svojoj ideji, pa sam pitala ostale – šta oni misle o tome. Oni su se složili sa mnom. Kad sam rekla da se svi u prostoriji slažu sa mnom, naš sin Dan je rekao: „Naravno da se svi slažu s tobom, mama – svi su tvo-

jih godina.” U tom trenutku sam počela shvatati da sam se okružila ljudima poput sebe i da sam tako blokirala različitost. Trebalo je da imamo vođe svih godišta, a ne samo ljude iz iste generacije.

Drugom prilikom, Dan je u našem mesečnom časopisu želeo upotrebiti neke boje koje mi nikad ranije nismo koristili. Nisu mi se sviđale, pa sam rekla: „Ne”. On je uporno želeo da stavimo nove boje i ja sam odgovorila: „Ne sviđaju mi se i nećemo ih koristiti!” Kad je rekao: „Nisam znao da si pozvana da služiš *sebi*. Šta ako drugi ljudi vole te boje?”, nastupio je trenutak kad su mi se „otvorile oči”. Shvatila sam da smo u našoj kancelariji imali način oblačenja koji se *meni* sviđao i da smo koristili boje u časopisu, u oglašavanju i u crkvenoj zgradi koje su se *meni* sviđale. Imali smo muziku koja se *meni* sviđala. Bila sam postidena, kad sam shvatila kako su mnoge moje odluke bile povezane sa onim šta se meni sviđa i u čemu se ja dobro osećam, a ne sa potrebama ljudi.

Dave i ja smo počeli shvatati da smo obožavali metode, a da te metode Bogu nisu značile ama baš ništa. On je želeo da se čuje Njegova poruka, a „omot” u kojem je ista dolazila je bilo nešto što se moglo menjati. Tako smo počeli da se menjamo i otada smo otvoreni za promene. Počeli smo modernije da se oblačimo. Promenili smo tim za slavljenje i utemeljili novi, koji će privući više mladih ljudi. Odlučila sam da ću voleti mladu generaciju dovoljno da mogu pevati pesme u kojima oni mogu da uživaju. Skratili smo trajanje naših službi, jer celo današnje društvo želi da radi stvari na brži način. Navikla sam se na tro-satne službe, ali nisu svi ostali, pa smo odlučili pronaći rešenje negde u sredini. Stavili smo malo agresivniju rasvetu. Čak smo nabavili i aparat za pravljenje magle, jer to, kažu, stvara atmosferu. Još uvek smatram da magla samo sprečava ljude da jasno vide, ali mogu da se nosim s tim, ako to ljudima stvara dobru

atmosferu i pomaže im da se sa mnom dovoljno povežu da bi čuli poruku evanđelja. Seti se da je Pavle rekao kako je postao šta god je trebalo, samo da bi zadobio ljude za evanđelje (vidi 1. Korinćanima 9:2-22). On nije obožavao metode, a ne bi trebali ni mi.

Biblija kaže da će u poslednja vremena crkva biti sebična i egocentrična. Ljudi će popustiti u moralu, zadržaće oblik pobožnosti, ali će se odreći njene sile (vidi 2. Timoteju 3:1-5). Treba da vidimo Božju silu u našim crkvama. Treba da vidimo promenjene živote, isceljenja, obnovu i otkupljenje. Treba da vidimo kako Božja ljubav neometano teče. Treba da vidimo revoluciju, a ja odlučujem da ću biti deo nje.

Mogu iskreno da kažem, mnogo promena koje smo uneli u naše konferencije nisu stvari koje ja lično volim. Ali, svakog dana, sve više učim da ljubav traži od nas da napustimo svoje načine i saznamo koji su Božji načini za ovo vreme. Mnogo naših promena, za mene lično je bila žrtva, ali u srcu znam da su sve one bile prava stvar za uraditi. Koliko god to glupo zvučalo, ja sam svojevremeno mislila da Bog neće blagosloviti osobu koja stoji na bini i propoveda u farmericama, odnosno nosi „jeans”. Ali, ozbiljno sam razmišljala o tome šta je Mojsije nosio na sebi, kad je išao u planinu da primi Deset zapovesti. Tada sam konačno shvatila kako je moje mišljenje bilo glupo. Jovan Krstitelj je bio neobično obučen, imao je čudne navike u ishrani i njegova adresa je bila pustinja, ali je vodio revoluciju. Pripremio je put za Mesiju. Nije bio „uzor” organizovane religije, a većinu verskih vođa svog vremena nazivao je zmijskim porodom. Bilo mu je muka od samopravednih religioznih ljudi njegovog vremena, koji su išli na molitvu u hram, a nisu bili spremni ni prstom maknuti da bi nekome pomogli.

Bog gleda na srce, i mi moramo naučiti da radimo isto tako. On se nije zamarao kako Mojsije ili Jovan izgledaju. Bio je

srećan što je pronašao nekog ko se nije plašio da povede pobunu protiv mrtve religije i da dovede ljude u bliskost s Njim.

Ljubav se žrtvuje

Reč „žrtva” nije od onih reči koje nas obično uzbude, jer znači odustati od nečeg što bi želeli da zadržimo. Na izvornom (grčkom) jeziku Novog zaveta, ta reč znači „čin prinošenja ili nešto što se prinosi”. Ljubav ne insistira na svome (vidi 1. Korinćanima 13:5). Ljubav često traži da žrtvujemo svoj način odrađivanja nekih stvari.

U Starom zavetu, reč „žrtva” se odnosila na životinje žrtvovane za grehe, ali u Novom zavetu ta reč se odnosi na Hrista, koji je samog sebe žrtvovao na krstu. Takođe, Novi zavet podstiče vernike: „Da prinesete telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, i to da bude vaše razumno bogoslužjenje” (Rimljanima 12:1).

Glavni razlog, zbog kojeg u svetu ne vidimo toliko prave ljubavi koliko bi trebalo da je bude, leži u tome što ljudi ne žele da se žrtvuju. Mi štitimo svoju zonu udobnosti. Mi nešto možemo dati, ako je to nešto lako i uobičajeno, ali ako se traži žrtva onda se povlačimo. Koliko puta mi insistiramo na svojim načinima i putevima, a da se uopšte i ne zapitamo: „Možda Bog želi da ovo radim na drugačiji način?” Biblija kaže da su Njegovi putevi iznad naših (vidi Isaija 55:8).

Hvala Bogu da možemo stvoriti nove navike, živeti požrtvovanim životom i uživati u tome. Kad ne zaboravljamo činiti dobro i kad smo darežljivi, Biblija kaže da takvim žrtvama ugađamo Bogu (vidi Jevrejima 13:16). „Jer Bog toliko ljubi svet, da je i Sina svoga jedinorođenoga dao” (Jovan 3:16). Ljubav mora davati, a davanje traži žrtvu!

Svi mi imamo način, na koji volimo da radimo stvari, i obično mislimo da je naš način onaj pravi. Uopšteno, jedan od velikih problema s religijom je taj što često zaglavi na nekim „starim načinima”, koji više uopšte ne služe ljudima, ali koje religija ne želi da promeni. Tako religija ne želi da žrtvuje svoje načine.

Prijateljica mi je nedavno rekla kako svake nedelje tera kćerke tinejdžerke da idu u crkvu, ali da im je tamo veoma dosadno i da ne mogu dočekati da se bogoslužjenje završi. Priznala je da one od službe ne „prime” apsolutno ništa. Te devojke verovatno vole Boga, ali ne mogu da se uklope u metode koje ta crkva koristi. One pripadaju novoj generaciji, koja radi stvari na novi način. Nažalost, mnoga se deca iz hrišćanskih porodica, kad odrastu, okreću od bilo koje vrste religioznosti. Možda su obeshrabreni licemerjem, možda su isfrustrirani legalizmom ili im je „do bola” dosadno. Od crkve nisu imali ništa. Želeli su nešto izvorno i snažno, nešto zabavno i izazovno, a završili su sa dugim spiskom stvari koje nisu smeli činiti.

Tommy Barnett, jedan od utemeljivača crkve „Los Angeles Dream Center”, je otkrio da mnogo mladih ljudi u njegovom delu grada vozi skateboard. Kad je čuo da poznati vozač skateboarda dolazi u to područje, radi snimanja filma, i da će za potrebe snimanja biti napravljena posebna bina sa stazom za vožnju skateboardom (vredna 50 000 dolara), on je odvažno pitao može li crkva da dobije tu binu po završetku snimanja. Dali su mu tu binu, odvezli je u „Dream Center” i sad svako, ko je prisustvovao bogoslužjenju te sedmice, ako želi dobije kartu za korištenje te „staze”. Pastorova voljnost da učini nešto radikalno i novo, dovela je hiljade tinejdžera u „Dream Center” koji tamo koriste stazu za „skate”. Mnogi od tih tinejdžera na kraju prihvate Hrista. Pastor Barnett je žrtvovao stare tradicije, koje možda ne bi dozvolile takve stvari, samo da bi ljubavlju

dosegao te mladiće. On je razumeo njihovu želju i pomogao im je da je ispune. Ne možemo očekivati da mladi ljudi, kao ni bilo ko drugi, samo žele čitati Bibliju i moliti se. Ljudima treba i da se smeju i zabavljaju, ali ne bi trebalo da po to idu u svet.

Pastor Barnett kaže kako, kad njegov hor od 200 u belo obučenih pevača zapeva pesmu „How Great Thou Are” [„Kako si velik”], tinejdžeri odu na spavanje. Zato im je, kad su ga tinejdžeri pitali mogu li oni otpevati neke pesme iduće sedmice, to i dopustio. Iduće sedmice, dok je u crkvi slušao šta oni pevaju i sviraju, shvatio je da su preradili jednu rock 'n' roll pesmu u hrišćansku stvar. Prvo je pomislio: „O, ne! Šta sam to uradio?” Ali, dok je slušao dalje, prepoznao je Božji blagoslov nad tom pesmom. Neverovatno je kako Bog može upotrebiti neke stvari koje bi mi odbacili. Bog gleda srce, koje stoji iza toga.

Verujem da moramo naučiti kako je samo poruka evanđelja sveta, a ne i metode koje koristimo da bi je preneli. Ako to ne naučimo, u opasnosti smo da mladoj generaciji postanemo irelevantni i da ih izgubimo. Njima očajnički treba da upoznaju Božju ljubav, a mi ćemo možda trebati da žrtvuujemo neke svoje stare načine, da bi im pomogli da se to desi.

Kad smo uveli neke promene na našim konferencijama, jesmo li žrtvovali ono što je želela tadašnja zajednica u korist onih koje smo tek želeli da vidimo? Jesmo li bili nepravedni prema onima koji su sa nama već dugo vremena? Smatram da nismo bili nepravedni, jer oni koji su duhovno zreliji treba da budu spremni i voljni da se žrtvuju, da bi videli kako i drugi dolaze k istini. Kad sam objasnila ljudima zašto sam uvela promene, svi su ih podržali. Ljudi su želeli da urade pravu stvar; samo im je trebalo razumevanje. Naravno, uvek će biti ljudi koji su protiv promena i ti ljudi ostanu nekako sa strane. Ostanu tamo gde su bili, a Bog u kontinuitetu ide napred – s njima ili bez njih!

Kad govorimo o potrebi za revolucijom ljubavi, govorimo o radikalnoj promeni u načinu na koji živimo. Svakog dana bi trebalo da pitamo Boga šta možemo učiniti za Njega, a ne samo šta On može učiniti za nas. Od svakog, ko bude učestvovao u revoluciji ljubavi, će se tražiti da se žrtvuje za druge, ali će te žrtve doneti i jednu novu radost. Naš fokus mora preći sa nas na druge. Treba da razmišljamo šta možemo dati, a ne šta možemo dobiti. Dok je Isus putovao sa svojim učenicima, učio ih je o životu. Verujem da sa naših propovedaonica treba da čujemo poruke o tome kako živeti svakodnevni život, na način koji je ugodan Bogu, a ne samo učenja o doktrinarnim stvarima. Trebamo uložiti trud da poruke budu relevantne svim generacijama.

Da li je prošlo već mnogo vremena otkad si upoznao Hrista, a Njegova ljubav je još uvek nekako „zatvorena” u tebi? Ako je tako, vreme je da je odvažno „pustiš van”. Mi treba da budemo kanali kroz koje će Božja ljubav teći, a ne rezervoari. Svakodnevno se stavi Bogu na raspolaganje. Moli svaki dan: „Bože, pokaži mi, šta danas mogu učiniti za Tebe.”

Bog želi da, svakog dana, sebe prinesemo kao živu žrtvu (vidi Rimljanima 12:1). Želi da Mu prinesemo sve svoje sposobnosti. Revolucija ljubavi će tražiti žrtvovanje vremena, snage, novca, naših „načina” i mnogih drugih stvari, ali živeti bez ljubavi bi značilo žrtvovati život koji Isus stekao za nas svojom smrću.

Sidi sa tog religioznog koloseka!

Da li si spreman da siđeš sa svog religioznog koloseka i da se baviš stvarnim ljudima koji imaju stvarne probleme? Ključ za sreću ne leži u tome da si voljen, nego u tome da imaš koga da

voliš. Ako stvarno želiš da budeš srećan, pronađi nekog koga ćeš voleti. Ako želiš da staviš osmeh na Božje lice, pronađi ljude u problemima i pomози im.

Išla sam u crkvu 30 godina, a nikad nisam čula biblijsku propoved o svojoj odgovornosti da brinem o siročadima, udovicama, siromašnima i potlačenima. Bila sam šokirana, kad sam konačno shvatila, koliko mnogo Biblija govori o pomaganju drugima. Proživela sam većinu svog hrišćanskog života misleći da u Bibliji piše kako Bog može meni pomoći. Nikakvo čudo da sam bila nesrećna.

Trenutno se pripremam za put u Afriku, gde ću posetiti Etiopiju, Ruandu i Ugandu. Znam da ću tamo videti potrebu, koja je veća nego išta što sam igde drugo videla, i spremna sam i u žaru da i tamo nešto dam. Taj put će biti žrtvovanje vremena, snage, udobnosti i novca, ali treba da idem. Treba da dotaknem te izmučene ljude. Treba da dođem bliže siromaštvu i izgladnelosti, toliko blizu da to nikad ne zaboravim kad se vratim kući.

Držaću decu koja su neuhranjena, usled izgladnelosti, i videću bol u očima njihovih majki. One gledaju svoju decu kako umiru, a nikako im ne mogu pomoći. Ali, i pomoći ću nekima od njih. Verovatno ne mogu pomoći svima, ali ću učiniti ono što mogu. Posle toga, moći ću da se vratim i da „iz prve ruke” podelim sa svojim prijateljima i partnerima naše službe kako se i oni mogu uključiti i pomoći tim ljudima.

Ljudi žele da pomognu, ali mnogi od njih jednostavno ne znaju kako. Treba im neko ko će im sve to organizovati. Imaš li ti sposobnosti vođe? Ako imaš, zašto ne bi organizovao neki način pomaganja siromašnima u svom gradu, ili inicirao način da se ti i tvoji prijatelji uključite u delovanje misija usmerenih na siromašne i izgubljene širom sveta? Grupa žena, koje su bile odlučne da nešto urade, je skupila različite stvari po svom

susedstvu, organizovala veliku prodaju u jednoj garaži i dala skupljeni novac za pomoć siromašnima. Bile su tako uspešne, da su nastavile sa istim aktivnostima, i sad imaju pravu prodavnicu u kojoj rade volonteri. Sve što se prodaje je darovano, a sva zarada ide u misije. Te žene su skupile 65 000 dolara, u samo jednoj godini. (Usput, većina tih žena su stare preko 60 godina i tako sam ponosna na njih, što rade nešto tako kreativno i vredno. Morale su doneti odluku da će njihove kasne godine biti među njihovim najplodonosnijim.)

Budi odlučan da pomogneš nekome. Budi kreativan! Nemoj samo sedeti na crkvenim klupama i pevati himne! Uključi se u pomaganje ljudima koji su u potrebi. Seti se Isusovih reči:

„Jer ogladneh i ne dadoste mi da jedem; ožedneh i ne napojiste me; stranac bejah i ne primiste me; gô bejah i ne odenuste me; bolestan i u tamnici bejah i ne pohodiste me.”

Tada će mu odgovoriti i oni: Gospode, kad te videsmo gladna ili žedna, ili stranca ili gola, ili bolesna, ili u tamnici, i ne poslužismo te? I on će im odgovoriti: U istinu vam kažem: Kad god ne učiniste jednome od ove moje male braće, meni ne učiniste.”

Matej 25:42-45

NAŠE VEROVANJE

Odlučujem da živim saosećajno i **odričem se**
kojekakvih izgovora da tako ne živim.

Ustajem protiv nepravde
i **odlučujem se posvetiti** jednostavnim delima
Božje ljubavi.

Necu više samo posmatrati i ništa ne raditi.
To je moja odluka.

JA SAM DEO REVOLUCIJE LJUBAVI.

BELEŠKE

1. U čemu je problem?

1. „Help End Sex Trafficking!” <http://www.crisisaid.org/traffickstats.html>
2. „Hunger Facts: International,” <http://www.bread.org/learn/hunger-basics/hunger-facts-international.html>

2. Koren problema

1. „Forced to Flee: Uganda’s Young ’Night Commuters””, <http://www.theirc.org/where/page-28828228.html>
2. „Simple Statistics”

6. Dobrom nadvladati zlo

1. „Widows in Third World Nations”, <http://www.deathreference.com>
2. „Uganda, Ghana and Cote d’Ivoire – The situation of widows”, <http://www.ifad.org/gender/learning/challenges/widows/55.htm>

7. Pravda za potlačene

1. „Prostitution is not a choice, it is a lack of choices”, <http://www.spokesmanreview.com/blogs/vox/media/Feb07voxpath2.pdf>

9. Učiniti da se ljudi osećaju dragocenima

1. George W. Crane, Dr. Crane’s Radio Talks, vol. 1 (Melot, IN: Hopkins Syndicate, Inc., 1948), 7.

2. Isto, 8-9.
3. Isto, 16.
4. Originalni izvor nepoznat.
5. Pripisuje se Williamu Pennu i Stephenu Greletu.

12. Bezuslovna ljubav

1. <http://preventdisease.com/home/weeklywellness203.shtml>

O AUTORU

Joyce Meyer je jedan od vodećih svetskih praktičnih učitelja Biblije. Prema *New York Times*-u, spada među najprodavanije autore. Napisala je preko 80 nadahnjujućih knjiga, uključujući *100 Ways to Simplify Your Life, Never Give Up!*, celu seriju knjiga *Battlefield of the Mind* [*Bojno polje uma*; prevedeno na srpski; prim. prev.], dve novele *The Penny* i *Any Minute*, kao i mnoge druge. Takođe, prodala je na hiljade audio i video zapisa svojih učenja. Njen radio i televizijski program, pod nazivom *Enjoying Everyday Life®* [*Uživati u svakodnevnom životu*], prenosi se širom sveta, a ona intenzivno putuje vodeći konferencije. Joyce i njen muž Dave su roditelji četvoro odrasle dece i imaju kuću u St. Louisu, u Missouriju.

REVOLUCIJA

Odlučujem da živim saosećajno
i **odričem** se kojekakvih izgovora da tako ne živim.

Ustajem protiv nepravde i **odlučujem se posvetiti**
jednostavnim delima Božje ljubavi.

Neću više samo posmatrati i ništa ne činiti.
To je moja odluka.

JA SAM DEO REVOLUCIJE LJUBAVI.

